وختونه

(ناول)

سیده حسینه ګل

[illegible]

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختونه

سیده حسینه ګل

۱۳۹۴ل کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

كتاب پېژندنه:

د كتاب نوم: وختونه

ليكواله: سيده حسينه ګل

خپروندی: د افغانستان ملي تحريك، فرهنګي څانګه

ويبپانه: www.melitahrik.com

كمپوزګر: سليم نابښاد (nashad.saleem@gmail.com)

ډيزاينګر: ضياء ساپی

پښتی ډيزاين: فياض حميد

چاپشمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپکال: ۱۳۹۴ ل كال/ ۲۰۱۵م

د تحريك د خپرونو لړ: (۳۸)

يادونه: د چاپ حقوق له ملي تحريک سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسوليت ليکوال پورې اړه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تړون

د استاد اسمعیل یون او د هغۀ د تحریك
په نوم چې د لروبر د پښتنو ... او د لوی
پوښتونستان د یو والي زېری دې شي –

سیده حسینه ګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

خپل دا ناول په ډېره مينه خپل پلار استاد سيد مظهرشاه کاکاخېل ته ډالۍ کوم چې د فکر او د لاس تر سيوري مې تګ کړی دی او په خپلو رڼاګانو يې راته وختونه رڼا کړي دي-

سيده حسينه ګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تحریك یادښت

د افغانستان ملي تحریك د (۱۳۹۳ ل) کال په پیل کې له خپلو ګرانو هېوادوالو سره ژمنه کړې وه چې د دې کال په بهیر کې به (شل عنوانونه) بېلابېل دیني، علمي، ادبي او ټولنیز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې کوي. ملي تحریك دا ژمنه د یاد کال د کب پر (۲۸)مه نېټه پوره او د یوې پرتمینې غونډې په ترځ کې یې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې کړل. ملي تحریك په یاده غونډه کې ژمنه وکړه چې د (۱۳۹۴ ل) کال په بهیر کې به انشاء الله د خدای (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه بېلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې کوي. طبیعي خبره ده چې دا اسانه کار نه دی، ډېر زیات زیار او زحمت ته اړتیا لري، خو ملي تحریك ټینګ هوډ کړی چې خپله دا ژمنه به هم د تېرې ژمنې په څېر عملي کوي. دا اثر چې ستاسو په لاس کې دی د همدې (سل عنوانونو) ژمنه کړو اثارو له جملې څخه دی، چې د چاپ جامه اغوندي. ملي تحریك هیله لري چې له دې اثر څخه به زموږ هېوادوال په زړه پورې ګټه پورته کړي. ملي تحریك له ټولو هغو لیکوالو، ژباړونکو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندویانو او چاپ چارو څخه چې ددې اثارو د چاپ په دې ټول بهیر کې یې یو بل سره مرسته او ملګرتیا کړې او دا فرهنګي بهیر یې بریالی کړی، د زړه له کومې مننه کوي او کور ودانې ورته وایي.

د هېواد د فرهنګ د ښېرازۍ په هیله

د افغانستان ملي تحریك فرهنګي څانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور به څه ووایم؟

نور خو لیکلو او وئیلو ته څه شته هم نه ـ ولې چې هرڅه مې وختونه کړل ـ تاسو ته مې وړاندې کړل ـ خو دومره به بیا هم وئیل وي چې وختونه ناول لکه زما د وړمبي ناول ملکه یوه ژوندۍ کیسه ده ـ د ژوندو کردارونو سره ـ هیله لرم چې ستاسو به خوښ هم شي او لکه د ملکه به پرې خپلې درنې رائې ښکاره هم کړئ ـ د څه وخت نه مې ناول لیکلو ته پام شوی دی په دې خاطر چې پښتو کې په شته ناولونو کې زیات والی راشي او هغه که د معیار سره وي نو به ډېره ښه وي ـ نورې خبرې به په دې ناول تاسو کوی ځکه چې دا اوس ستاسودی ـ ما خپل کار تر دې ګڼلو خو یوه خبره بیا هم چې هر پښتون لیکوال ترخپله وسه خپلې ژبې ته کار کوي خو دغه کار بیا کتابي بڼه کې راښکاره کېدل یو لوی غم دی ـ ځکه چې تاسو په دې هرڅه پوهـ یئ چې دلته په پښتونخوا کې پښتو ژبې ته لاهاغه پام د واکمنو نه دی راګرځېدلی چې ترمخه یې پښتو کتابونه دولتي چاروا کي چاپ او خپاره کړي ـ خو بره پښتونخوا ځنې د پښتو خوا خوږي لګیا دي او دا کار ترسره کوي ـ مونږ په دغه ټولو پښتنو ویاړ کوو چې پښتو نازوي ـ د پښتو ژبې لوی پوهاند استاد اسمعیل یون او د هغه د غورځنګ زلمي ټول د ستائینې وړ دي چې دې ګران کار ته یې بډې وهلې دي او پښتو ښائسته کوي هم او شته کوي یې هم ـ دغه ناول به د دې پښتنو په ویاړ او مرستو ترتاسو دورسي کورونه یې ودان، خو مننه کوم د ځینو هاغو ملګرو چې قدم په قدم راسره په دې وختونو کې ملګري وو ـ په ملا به یې ټپولم او د لاسو به یې نیولم ـ د ټولو نه وړمبی د خپل ژوند د ملګري وارث خان نایاب یوه نړۍ مننه چې دې ناول ته یې په مینه لیکلو ته کښېنولم ـ د ساحل یوسفزي، مهراندېش، عبدالوحیدګران،

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالرحمان لاژوال او په تېره تېره د استاد فیض الوهاب فیض هم د زړه نه مننه چې ډاډ یې راسره وه ـــ د ګران لطیف شاه شاهدچې سترګې په لاره یې دی ـ د ګرانې وربېمه عامر هم مننه چې وخت په وخت یې رانه ځان خبرساتلی دی د ناول حال یې رانه اخستی دی ـ د ملګري او ګران ورور حسېن عالم مندوخېل ذکر که ونه کړم دا به یو لوی زیاتی وي چې وخت په وخت یې خپلې مرستې رارسولې دي ـــ د مشر امین الله داودزي هم مننه چې همت او حوصله راکوي ـــ

او په اخر کې د ګران ملګري سلیم ناشاد چې د دې کتاب کمپوزنګ یې په ډېر اخلاص ترسره کړو ـــ او ستاسو د ټولو چې دا کتاب مو مخې ته دی. خدای دې د لروبر پښتانه د پښتو په حقونو، مینه او غوښتنو پوهه او ښائسته لري ـــ د سرلوړۍ دعاګانې به مې درسره وي.

د ملګري قیصراپریدي، ګران عبدالرحمان لژوال او د خپل کشر فریداحمدتسکین یو جهان مننه چې زما د اثارو مخ ته راوړلو کښې یې زماډاډګېرنه کړې ده.

په درنښت

سیده حسینه ګل

۸م اګست ۲۰۱۵ء

مردان، مقبوضه پښتونخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

زېبــو خپــل زوی مشــال پــه دواړه مخــه بــې واره ښـکلوو لکـه د لېونـو يـې ترېنـه خپلـې لېچـې بيـا بيـا لـه دې ويـرې تـاوؤلې چـې هسـې نـه د هغــې د ژونـد د دې لـوی ګټلـي داؤ پـه خوشحالۍ څوك د هغې يك يو نيـازبين بچـی د هغـې نـه جدا نـه کړي ـ د مشال په سر د واده تړلې سهرې د هغې د ټول ژوند د هيلو غوټۍ هم نن د پرانسـتو ګلونـو پـه څېـر د هغـې د ژونـد پـه دښـتو د خوشحالو سپرلي راخـواره کـړي وو ـ ـ ـ ـ مشـال هـم د خپلـې مـور د ژوند په دې لويه خوشحالۍ نن په جامو کې نـه ځايېدو ـ د هغـه پـه سترګو کې هم د جذباتو سمندر لکه د ډکې پيالۍ د هغـه تـر لېمـو راغلی وه ـــــ د خپلې مور يوې يوې سختې، صبر، زغم هغه هم د ژوند په هر قدم ډېر لړزولی وه خو څه يـې کـولی نـه شـو، هغـه تـه د مور د ژوند د ټولو ستړياګانو سفر کړی په کړی رامخـې تـه شو ـ د نن ورځې په هيله د هغه د مور د عمرونو، سفر ـ ـ ـ ـ خو په سر تړلـې د واده سـهرې يـې د وجـود او زړه دننـه د مـاتې ګـوډې کېفيـات پـه مخ د دې سهرې ګل ورينو لړونو پټ او د زمـانې د سـترګو نـه پنـاه اوسـاتل ـ د مـور د سـينې سـره ډېـره لحظـه جخـت او رانسـکورې ولاړې د هغــه د ښـو تلـې ميـرې ميـرې کـړل ـ خـو نـن هغـه د دې ستړياؤ پـروا نـه ساتله ـ د مشـال ډېـر همځولي دوسـتان هـم د هغـه ترخنګ ولاړ ښه ستړي شوي وو نن هره سترګه د خوشحالۍ په دې موقع نوژنه وه، لونـده وه، وختونـو او زمـانو د دې کـورنۍ انقـلاب ليدلی وه ـ د يوې لرې شـتمنې کـورنۍ پـه لويـه ميېنـه پـاتې دا يـك يواځينۍ نخښه د دې انقلابـاتو يـوه داسـې حوالـه ده چـې د زمـانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او عمرونو د پېښو، سختیو، غمونو او خوشحالیو تاریخ ورسره ګنډلی وه . دا بوټی چې د وخت او حالاتو ډېرو تاودو سړو بادونو، خاورو دوړو، طوفانونو او سیلو ډېر زورلی مات رامات کړی وه . خو د خپل استقامت او د بقا مینې ژوندی ساتلی وه . د خپله ځانه یې ډېر خزانونه د دوام او بقا په ډانګ لرې شړلي وو او د ژوند د یو داسې سپرلي لپاره یې د دې بوټي نه لمحه لمحه خپل ځان له د سپېلنو لوخړه کړی وه . چې نن د هغې د ژوند د هغې د مینې او د بقاء د یو تل عمري سپرلي بڼه یې خپله کړې وه د هغې ترڅنګ یې د ګلونو او خوشبویو څادر راخور کړی وه .

"بس زېبو! هلك دې ستړی کړو..."

او په دې غږ چې زېبو د مشال د مخ نه خپل مخ اخوا وګرځولو.. نو اقبال یې ترڅنګ ولاړ ولیدو او بیا یې ورو غوندې د خپل وجود ټول حصار په مزه مزه د مشال نه راټول کړو ـــ مشال لکه د ماشوم اوس وړې وړې سلګۍ وهلې ـــ د ډهول سُرنا غږونه هم اوس لږ غلي شوي وو. د مشال په ډولۍ پسې ډېر دروند جنج راغلی وه . د رنګ رنګ لباسونو راخور سپرلي دنیا حېرانه کړې وه . پېغلې د کړو سینګارونو په منډه کې د هرچا نه ډېرې وړاندې وې . د مشال د واده خوشحالي هر کس خپله خوشحالي ګڼله . اقبال هم د خپل زوي د ژوند د نوي سفر د هر چا اُمبارکۍ اخستې ـ خو خدای خبر ولې په هر ځل، هرکس ته په دې وېنا.. "مننه ستا دې امبارك شي..." لږ کچه او ملامته شو ـ خو زر به یې د ملامتیا احساس د ځانه اخوا کړو ـــ د مېلمنو په مېلمستیا کې به یې ځان بوخت کړو. اوس د ډولۍ د اوچتولو مرحله ده . خلکو که د مشال د ځوانۍ صفتونه کول نو د سپوږمۍ د حسن او ښکلا خبرې هم کېدلې په زمکه د دې سپوږمۍ ننداري ته نن ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخلوق راغونډ شوی وه . د سپوږمۍ همځولو هم د سپوږمۍ نه ګېرچاپېر د خپلو رنګينو او رڼاګانو شپول جوړ کړی وه ـــ او په خپلو شوخو اداګانو يې په جنج کې د راغليو زلميو زړونه وړل . د ډېرو پېغلو او زلمو سترګې به د څه وخت لپاره د يو بل سره خوږې هم شوې چې زړونو ته به يې د يوې نوې ادا ست کړی وه ... دواړه به د لږ وخت لپاره وارخطا هم شول لکه چې د ځوانۍ او پېغلتوب څه کاواکه جذبې ناڅاپي د زړه په سر يوه کاسيره چونګاره لګولې وي ـــ خو د ټولو خلکو پام ټول په ټوله يا خو زېبو ته وه او يا يې د هغې د تېر ژوند داستان يادولو ـــــ "دې خوارې د دې ورځې ډېر لوی ارمان کړی وه ـــــ" يوې ښځې چې به زېبو په سرو سترګو ژړغونې وليده نو د بلې ښځې سره به يې غلې شان پس پسی وکړو ـــ د ډهول اواز يو ځل بيا اوچت شو ـــ د غوړونو پردې يې شلولې ـــ اوس سپوږمۍ د کالو پترو نه ډکه په سره جوړه کې غونډه راغونډه د حيا نه خولې خولې د مشال ژوند ته او د زېبو کور ته روانه وه ـــ په ورو ورو او مېده مېده تګ او دقدم د اوچتولو او ږدلو ادا هم لکه چې ډېر زړونه په درزا کول . د پانزېبو يو لېوني شرنګ سره چې سپوږمۍ د خپلو دواړو اوښو په مرسته پل واخستو نو دغه وخت او لمحې يو ځل بيا د زېبو د جذباتو دنيا کښې د مستۍ ډمې په ګډا کړې ـــ اوس دا سپرلی د هغې د کور او ژوند انګڼ ته د ډېرو ګلونو، رنګونو او خوشحالو سره روان وه .... الا.. الا.. الا... د مستو زلمو او پېغلو په تاودو تاودو الاګانو کې د سپوږمۍ د ارمانونو غوټۍ هم ګل شوی . زېبو د مشال د ناوې سره د سمبال کړي ګاډي په ورستۍ برخه کې په پسته بخملي چوکۍ د حيا نه راغونډه ناسته وه ـــ ګېر چاپېره يوخوا بل خوا د سرو ګلابونو او سپينو رامبېلو خوشبويانو ترې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مست اتڼونه کول کله به ورته په غوږ کې سُور ګلاب څه خبره وکړه ـــــ او کله به سپین رامبېل مسکۍ کړه ـ د حیا نه به نوره هم راټوله شوه ـ خو په څنګ کې ناستې زېبو داسې کله پرېښودله ـ د چپیانو بارانونه یې پرې راښکې کړي وو ـ د بنارسۍ پلو به یې ترېنه بیا بیا اخوا کولو ـــ ماشاء الله ... او بیا به یې پرې د نظره اوتوکل ـ د ګاډي په وړاندې چوکۍ ناست مشال هم لکه د بل مشال ښکارېدو ـ د زېبو د ژوند تیاره انګڼ که یو خواته مشال په خپله رڼا ځلولی وه ـ نو بل خوا ته د سپوږمۍ د مخ پلوشو د دواړو د ژوند تولې تیارې روښانه کړې وې ـ زېبو هم اوس د خپل ژوند نه د تیارو څادر لرې ګوزار کړی وه ـ اوس یې د غبرګو رڼاګانو په لور خپل سفر د نوي سره پېل کړی وه ـ خو د ګاډي د پایو په غږ به کله کله د هغې د خیال پایه هم په چورلکونو شوه ـــ زېبو چې هاغه ژوندنه یادول غوښتل خو د دې باوجود به هغه د تېر ژوند په ګوټ پېرونو ستړی سر وهلی بروهلی روانه شوه ـــ د هغې د فکر پایه نه ودرېده ـــ او هغه ډېره لرې لاړه ـــ ډېره لرې ....!!!!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهادر شاه د چنار کلي یو شته من کس وه چې د پلار نه ورته د دولت ګټهلو یو داسې میراث پاتې وه چې د سیمې خلکو ورته په ښه سترګه نه کتل، خو د چنار کلي غربت او د اولس ستونځو یې هر بنده د بهادر شاه موتازه کړی وه ـــــ د هغه دهنده د سود وه او دې وتلي سودګر د خپل عقل او ځیرکتیا په اساس په دې دهنده کې د پلار نه هم بری وړلی وه ـ په کاروباري معاملو کې به یې د خپلوو او رشتو هیڅ لحاظ نه ساتلو ـ خلکو به وئیل چې پلار یې ډېر ښه سړی وه په سلو (۱۰۰) پسې به یې لس نفع اخستـه خو بهادرشاه د خپل منافعې شرح سېوا ساتلې وه ـ او دا به یې وئیل چې په لږه ګټه خپله سرمایه ګېرول د عقل کار نه دی ـــ" د چنار کلي خلکو ډېر د غربت ژوند تېرولو۔ په کلي کې د وچو غرونو او شاړو مېرو نه پرته بل څه نه وو د استوګنو د امدن وسیلې یې د نشت برابر وې ، اکثرو کورونو کې به زنانو چرګ چرګوړی یا ګډې بیزې ساتلې وې چې د کور ګوزاره به پرې روانه وه ـ ډېرو خلکو خو به دغه ګډې بیزې هم د بهادرشاه نه د سود په اخستو پېسو اخستلې وې ۔ او چې د رقم په ادا کولو کې به څومره وخت اوږېدو د دې خوارانو د شپې خوبونه به ورکېدل ـ ولې چې د میاشت په سر به د بهادرشاه نوکر چې د پلار په نیکه نه د هغه په کوټو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسپدل رفیقی به د دې مجبورو خلکو په سر ولاړ وه "بچی یې راکړه، سر دې درسره وي ـــــ" او د رفیقي په دې تللې خبره به په دې خوارانو یخې خولې راغلې ـ کله کله خو به د پیسو په سر د سود ادا کول هم ګران شو ـ او لږ وخت پس به دومره سپوا شو چې سر او سود به یو شو ـ داسې حالاتو کې به د ضمانت په توګه د تورسرو د ګورکفن لپاره اېښې هاغه کالې پترې به د بهادرشاه سره پاتې شو. بهادرشاه ته د خپل پلار نه یوه لویه حوېلۍ پاتې وه ـ چې د لرغوني فن د تعمیر خدوخال یې د دې حوېلۍ د وسپدونکو ډېرې خاطرې او داستانونه په خپله سینه کې خوندي ساتلې وو. خو د حوېلۍ دنګو دنګو کوټو، دېوالونو او دالانونو د وخت د لاسه د کړو وړو بلو او چبوترو نن هم د خپل دور د خالق قادرشاه د ژوند او انجام داستان تربهادرشاه رارسولی وه ـ هاغه تېر وخت ډېر غلی تېر شوی وه ـ ډېر رازونه یې لرل ـــــ خو اوس په دې حوېلۍ د بهادرشاه واکمني وه ـــــ دې دور هم د یوې یوې لحظې لرلې یادابښتونه، رازونه او ډېر درانه هم هاغه رنګ په خپله سینه کې ساتل ـ ډېر خلك د دې حوېلۍ په رازونو خبر وو خو د بهادرشاه د دولت د قهر او د جبر لاس د وخت په خله لکه د ظالم حاکم خپله پنجه کلکه لګولې وه ـ او داسې له ویرې ډېر رازونه د خلکو په زړونو او سینو کې خوندي پاتې شوي ـ د وخت واګې اوس د بهادرشاه په لاس راغلې وې ـ د تندي ځوانۍ په چابك اس په مستۍ لکه په هوا روان دا شهزاده د ډېرو پېغلو د خوبونو شهزاده هم وو خو د هغه دنیا بدله وه ــــ د درېو کشرانو خوېندو یك یو نیازبین ورور چې د پلار نه پس په دې حوېلۍ کې د قهر نه ډك د هغه غږ هم اورېدو او د هغه غضبناکه څهره یې هم لیدله ــــ د حوېلۍ ټول دېوالونه به د هغه په قهرېدلي غږ رانسکورېدل ـ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوېندو کې يې پري د ټولو نه مشره خور وه چې په بهادرشاه پسې دوه کاله پس پېدا شوې وه ـ دوېمه خور يې تاج بي بي وه چې څلور کاله ترې کشره وه او د ټولو کشره سنګينه وه ـ د پري او تاج بي بي پېغلتوبونه خو هم په درينجکو وو د بهادرشاه قهرېدلې جوڅې ترېنه وينې څښلې وې او چې سرونه يې راوچت کړي وو نو د دې حوېلۍ دننه د اسيرۍ ژوند يې خپله برخه ګڼلې وه ـــــ بهادرشاه به وئيل د پېغلو کانې بوټي غل وي، چې په کور دننهه ناستې وې نو د پلار او ورور زورنه په ارام وي ـ پري او تاج بي بي خو يې د اخونې[1] د کوره هم زر په کور کړې وې ـــــ په هاغه ورځ خو په دې دواړو سم قيامت تېر شوی وه چې بهادرشاه د اخونې د کوره په سختۍ منع کړې ـــ يو غړمب يې کړو ـــ بس نور مو سپيارې کور کې وايئ ـ ـ ـ ـ!!! د پري زړه غوښتل چې د خپل ګران لالا منت وکړي څکه چې د قرآن شريف ختم ته يې څو سيپارې پاتې وې خو ـ ـ ـ ـ د بهادرشاه فېصله به د کاڼي کرښه وه ـ او داسې پري او تاج بي بي دواړه په کور شوې ـ اوس د جينکو په حوېلۍ کې خپله خپله دنيا وه ـ چې بهادرشاه به کور وه نو په حوېلۍ به د مرګ چپتيا خوره وه هر چا به د خپل زړه درزا په زوره زوره اورېده ـ په سينو کې وريته ورېته ارمانونو به يو بل سره خلې ورکړې وې ـــ د حوېلۍ دنګو دنګو کوټو او دېوالونو به دا تور سرې لاويرولې ـ ـ ـ خو په تاج بي بي کې يو داسې طاقت موجود وه چې د بهادرشاه قهر ته به يې لکه د ډهال کار کولو ـ ـ ـ لږه به وويرېده ـ ـ ـ خو چې بهادرشاه به د کوره ووتلو نو ټوله ويره به يې په سيند لاهو کړه ـ پري او سنګينه خو به چرته لرې په يو کُنج کې په ويره ناستې وې ـ ـ ـ!! جينکۍ د ورکوټوالي د

---

[1]: اخونه: د سيپارې استاذه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دور نه د پېغلتوب تر دوره رسېدلې وې خو د قهرژن ورور د غمه يې د خوبونو دنيا هم د حقيقي دنيا نه بدله نه وه ــ پري ډېره خيالولې وه ـ د خپلې جامې لباس به يې ډېر خيال ساتلو. د نوو نوو رنګينو لوپټو، سوچه جامو ډېره شوقينه وه ـ زرو يې د اخونې د کور د سيپارې د سبق يوه همځولې وه چې د زړه خبرې به يې ورسره کولې ـ او چې څنګه به يې د سيپارې ذوت کړی سبق خپلې مشرې اخونې ته واورولو او د هغې له خوا به ورته رخصتي اعلان شوه نو دواړه به د اخونې د کور په يو کُنج کې پټې کېناستې ـ پري او تاج بي بي چې بهادرشاه د اخونې د کور نه په کور کړې نو په پري لکه چې سپينه ورځ توره تياره شوه ـ د زرو مخ به يې له خياله نه اخوا کېدو ـ په وجود به يې ميږي اخته وو ـ خو د حوېلۍ د درشل نه بهر يې قدم نه شو کېښودی ــ د بهر دنيا نه خو خپل ورور داسې ويرولې وې چې د اخونې کره به تلې نو هم به يې چرته يوخوا بل خوا نه شو کتلی هر ځائی به ورته د بهادرشاه د قهرېدلو سترګو پېرې ولاړې وې ـ تاج بي بي ته به د اخونې د کور د سيپارې د سبق همځولو د بهر د کلي او چم ډېرې خبرې کولې ... او کله چې به د دې خبرورنګ د کچه کچه زلموداداګانو او اشارو په ذکر رنګين شو نو ډېرو پېغلو به خپلې سيپارې قط کړې په تاخونو کې اېښودې وې ... او د يو بل سره د راز و نياز يوه ښائسته دنيا به يې جوړه کړې وه ـــ کله کله به يوې پېغلې د رفيقې دځوانۍ صفتونه هم کول ــ او د رفيقي په ذکر به خدای خبر ولې د تاج بي بي په اننګو د ګلونو غازه خوره شوه ــ په مخ به يې دواړه لاسونه کېښودل او د ټولو همځولو شوخيانو او تنګولو به د هغې د زړه دنيا رنګينه کړه ـــ د تاج بي بي زړه به غوښتل چې داټولې همځولې دې هغه د رفيق په نوم تنګوي ... خوبيا به يو دم د هغې د مخ سور رنګ تک

(c) ketabton.com: The Digital Library

زیړ وتښتېدو . . . زړه به یې په زوره زوره په درزېدوشو . . د بهادرشاه ویرې به واخسته داسې به یې ګڼل لکه چې چرته مخامخ په یو ګوټ کې بهادرشاه قهرېدلی ولاړدی ـ درفیق دنوم ټکی یې دتاج بي بي په څهره لوستلی و ي . هغې به د ویرې نه د جینکو د مینځ نه راودانګل خپله برقع به یې راواخسته ـ خو اوس د تاج بي بي دنیا هم پیکه شوې ده اودپري نه هم خپله درازو نیازهمځولې . . . زروپاتې وه ـ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکندرشاه د بهادرشاه تربور وه چې ځو واره یې د مشرانو په خله د بهادرشاه نه د تاج بي بي لاس غوښتی وه ـ خو د بهادرشاه د وخت د سره د خپلو تربورانو سره نه لګېده ــ وئیل به یې چې د دوي خپلوي کول غرض نه دی ـــ مطلب یې زما مال دولت دی ـــ!! اوس خو یې د تاج بي بي د لاس غوښتلو په خبره سکندرشاه سره ټوله غم ښادي، تګ راتګ او د حجرې جومات ناسته ولاړه هم پرېښې وه ـ تاج بي بي هم د سکندرشاه خوبونه لیدلي وو خو د بهادرشاه د پرې کړي انکار د هغې نه د همېشه لپاره د دې نوم ارمان شوکولی وه ـــ د دواړو کورنۍ په اصل نسب، په وینه هډوکو یو وې خو بهادرشاه د سود دهنده کوله او سکندرشاه د حقې حلالې ګټې روزۍ ته ناست وه ـ د دوکان په لږه ګټه کې ورته خدای ډېر لوی برکت اچولی وه ـــ د بهادرشاه کره په خپلوۍ خو یې د مور زړه پوټی هم نه وه خو د هغه دا خیال وه چې جینکۍ د مور پلار نه بې اسرې وررور ته پاتې دي چې په خپل وخت د خپلو کورونو شي ـ خو د بهادرشاه سپي لرې لرې غاپېدل ـــ "زه خپله خور د لوږو تندو نه شم وژلی ــ زما خوېندې لاوړې ماشومانې دي ــ!! دا خو د بهادرشاه جرګې ته هغه سکوټ جواب وه چې د تاج بي بي د غوښتنې لپاره بهادرشاه ته د سکندرشاه د اړخه رالېږلې شوې وه ــ

د جرګې د تش لاس ستنېدو غم د تاج بي بي په زړه لکه چې د صبر تیګه کېښوده ـــ هغې ته نن خپل مړه مور پلار بې شانه رایادېدل ــ په کور کې بل داسې څوك هم نه وو چې هغې ورته د زړه حال وئیلی شوـ بس دوه خوېندې یې لرلې چې د دې لویې

(c) ketabton.com: The Digital Library

حوېلۍ په کارونو کې به بوختې وې ... د بهادرشاه د واده مخه هم نه خلاصېده . ځکه چې بهادرشاه که څه ته کار وئیلی وه نو د پېسو ګټل وو د ژوند او د اولس غم ښادي خو یې د سره په کتاب کې نه وو د کور یو بامبیړ یې خپلو خوېندو ته داسې په غاړه کړې وه چې عاجزانو نه یې د خپل ژوند او کور فکر اخستې وه . سنګینه هرڅو که د ټولو کشره وه خو د کور په کارونو کې ډېره تکړه وه . اخلی پخلی، جامې وینځل پاکي ستهرائي به یې په چپه خله کول ـــ خبرې به یې ډېرې نه کولې . خدای خبر ولې چې ګران لالا به د کور په درشل راښکاره شو نو په هغې به د ورور سهم سم ډېر درونـد ولګېدو . ژبه به یې د ډېر هېبت نه تړتړې شوه . هواره خبره کول به ورته ګران شو ــ او په شنه منډه به یو ګوټ کې چرته پټه شوه . کله کله به د دې هېبت نه دومره وارخطا شوه چې سم دم قدم به یې یو په بله کېدو ـــ کله به په زمکه پړمخې راګوزار هم شوه ــ د تاج بي بي دا خیال وه چې په سنګینې چا کوډې کړې دي ـــ!! چې لړه به سمه شوه نو په کور کې به یې په زوره ځان له کار پېدا کولو ـ د لویې حوېلۍ ټولې کوټې بـه د سـنګینې د لاسـه لکه د شیشـې پړقېدې، د کچه خاورې په ګړوبې چې به هغې د ټولو کوټو دننه تلې ګړوبې کړل نو د کچه خاورې مینه ناکې خوشبوئۍ به لکه د خپلې مور په غېږه کې واخسته، هغې به اوږدې اوږدې ساګانې راښکلې، د لاس د منګلو نه ترخنګلو د ټینګ خاورین کرښې کرښې راروان ګړوبی به یې بیابیا بوئیولو ـــ دې خوشبوئۍ به هغې ته ډېر خوند ورکولو . بیا به یې د ګران لالا په کوټه کې د هغه د کټ سره خوا کې په پروت د لرګي په لوی ټول د هغه د فرېم کړې عکس ترخنګ د سرو ګلابونو ـــ او سپینو رامبېلونو ډېر ګلونه لړې لړې کښودل . د کوټې ټولې دوړې خاورې به یې اوځنډلې ــ په کټ به

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې ورته ګل کړی څادر برابر هوار کړوــــ د سور شنیل بالښت به يې ډېر په هنر کټ کې کېښودوــ په قلاره به يې د دروازې تمبې راواړولې .او کله کله به د ګران لالا د واده ارمان غلې غلې په زمزمه کړه .اوربل مې ډمه خوروي په ولونه ولونه، وهي راته خالونه، واده زما د ورور دی.

د حوېلۍ په لویه سینه د دنګو دنګو کوټو او دالانونو یو بل سره تړلې لړۍ به د خلکو پام ځان ته راګرځولوــ د دیار د مضبوط لرګي او سرو پخو خښتو نه جوړه حوېلۍ لکه چې د پخواني باچا محل وه .د هرې کوټې د دروازې په څنګ کې لګېدلې کړکۍ د سرو شنو او نورو رنګینه شیشو نه په داسې اعلی طرز او شکل تراشلې شوې د کړکیو په تمبو کې ځائی شوې وې لکه چې چا ماهر جوهري په خپل ټول مهارت د کاڼو سینه تراشلي وي ــــ او د ښائسته غمیو جوڅه یې ورکړې وي .د حوېلۍ د ټولو کوټو دننه دغه رنګینه شیشو د تیاره په وجود خپلې رڼاګانې داسې شیندلې وې .لکه چې شیش محل وي .په لوی دالان کې یوسر ته به د تاج بي بي د ساتلي طوطي پنجره راځوړنده وه بل سر ته د پري د نازولې مېنا ـــ د تاج بي بي او پري د ساتلو مرغیو طوطي او مېنا به په ښائسته پنجرو کې د سوز سندرې وئیلې .داسې ښکارېده لکه چې د دې حوېلۍ د قېدوبند په دې ژوند کې د تاج بي بي او پري یك یواځینې همرازې دا مرغۍ وي ــ تاج بي بي او پري به د خپل زړه ټول حالونه دغه طوطي او مېنا ته وئیل دواړه به ډېر ساعت د پنجرو سره ناستې وې ـــ تاج بي بي ته خو دا هم نه وه معلومه چې د سکندرشاه د خپلوۍ نه د انکار نه پس تاج بي بي خپل زړه د دې حوېلۍ نوکر(رفیق) ته پټ په پټه سپارلی وه .د ا هسې د هغې یو خیال وه ــ یو ارمان .ګني د دې نه ګېرچاپېره خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه د روایاتو دنګ دنګ دېوالونه ولاړ وو. او څه د بهادرشاه د قهر او غضب څهره . بس دا خو په ځان د هاغه ورځې نه پوې شوې وه کله چې دا د اخونې د کور نه په کور کېده ـــ ماښام په توره خړه چې په لویه برقع کې ولول نغښتې په مړو مړو ماتو قدمونو کور ته راروانه وه ـــ په تهوله لار یې یوخوا بل خوا کتل په دې اسره چې یو ښائسته ځوان اووینې ـــ او پټ یې د خپلو خیالونو په دنیا کې د ځان سره کړې ـــ هغه به نن په انه بهانه په لاره ښه نیولې شوه ـــ خو نن تهولې لارې کوڅې داسې پاکې وې لکه په نوم انسان چې پرې نه وي تېر شوی . او بیا چې کله هغې د خپلې حوېلۍ په درشل خپل قدم کېښوو نوـــ یو نوم ..... یو احساس دلته راګېره کړه ـــ هغې په وړمبي ځل د رفیقي نوم په خله لکه د خوږې ګولۍ واړولو راواړلوـــ او بیا چې په دغه ماښام هغه د کوټې بلې ته وروختنه نو لرې ډېر لرې یې رفیقی په نظر شو. هغې رفیقی په وړمبي ځل د کوټې د بام نه مخامخ په لاره رراوان ګړندی ګړندی لیدو. د هغه په دې چال د تاج بي بي زړه په وړمبي ځل په زوره زوره ودرزېدو. په سپین پرتوګ او بوسکي رنګه قمیص کې ورته رفیقی د خپل خیال د جانان په څیر ښکاره شو. خو د تاج بي بي نه دا هېر وو چې د رفیقي حېثیت خو په دې حوېلۍ کې د یو نوکر دی ـــ نوکر هم داسې چې د بهادرشاه ورکړو حدونو او کرښو رفیقی چرته د هغه دروازې ته نه وه راپرېښی . هر سوال جواب او خبره اتره به یې د دروازې نه بهر د بهادرشاه سره وه ـــ د دومره لویې فاصلې باوجود رفیقی نن تاج بي بي ته ډېر نزدې ښکارېدو. ـــ هسې خو د رفیقي پلار نیکه د دوي په کوټو کې پاتې کېدل خو د رفیقي په رنګ اوقواره کې یو داسې زړه راښکون وه چې د کلي ډېرو پېغلو به یې په ګودرونو او تنورونو خبرې کولې ـــ د تاج بي بي د اخونې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کور د سپیارو د سبق همځولو به هم د رفیقي ذکر کولو ــــ او داسې تاج بي بي دې نوم او قوارې پټ په پټه ځان له راښکلې وه ــــ او نن یې چې څانګې څانګې راروان رفیقی د نظره تېر کړو نو په خپل انتخاب د ځان سره بې خرته مسکۍ شوه . رفیقی هم د تاج بي بي د خوږ نظر په پېغام رسېدلی وه . خو د پېړو پېړو نه چې وخت کومه طبقاتي کرښه د دواړ تر مینځه راښکلې وه نو داسې ارمان ته په زړه کې ځائی ورکول هم د دې کرښې نه پښه اړول وو. رفیقی په دې حقیقت پوهېدو . هغه د ډېرې ویرې د لاسه د تاج بي بي نوم د خپل زړه د تختۍ نه د همېشه لپاره وران کړو. خو تاج بي بي دا نوم د خپل زړه په تختۍ داسې پوخ اولیکلو چې په هیڅ دستور نه ورانېدو. اوس به هغه د خپل ساتلي طوطي د پنجرې سره بیا بیا کېناسته ــــ او د خپل ساتلي طوطي په ژبه به یې دغه نوم . . . پخولو. تاج بي بي او پري دواړه د ډېرو ویښو زړونو مېرمنې وې . د خپلو جذباتو ړندو اسپو به هر وخت په ترپکو کړې وې . د توري شپې توره سینه به یې د خپلو احساساتو په توده شپېلۍ ورو ورو زمزمه کوله . د حوېلۍ قبلې غاړې ته د شنو ښائسته شګو په لویه دونکاچه د هرچا نه بېله ناسته نن تاج بي بي چې د سپین ململ رومال یې ډېر په مینه ګل کولو. نو پټ په زړه کې دننه یې د سندروبار شؤو اوښانو د جذبو جرسونه ټنګول ــــــ هغې یو نوم بیا بیا د ځان سره تکرارولو. تهاووایه رفیق جان . . . ته اووایه رفیق جان ــــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکندرشاه خپل کور اباد کړی وه - جماله یې د ژوند ملګرې شوې وه جمالې د ټول کور سره سره د سکندر شاه ژوند په خپله مینه داسې راټول کړی وه چې د سکندرشاه نه اوس د تاج بي بي د لاس د نه ورکولو احساس ترډېره حده لرې شوی وه - خو کله کله به د دې جینکو د پېغلتوب او یواځي توب فکر ګډوډ کړو- سکندرشاه جمالې ته د خپل زړه ټول حال ټکی په ټکی وئیلی وه - او د جمالې زړه به هم په دې جینکو ډېر سوزېدو- خو د وخت او حالاتو د کبله هر سړی لګیا وي خپل غم شړي - - - د شپې چې به ناوخته د حجرې نه سکندرشاه کور ته راننوتو- نو په جمالې به اختر شو ولې چې هغې به هم ټوله ورځ د سکندرشاه په طمع تېره کړې وه - په رڼا ماښام به سکندرشاه د دوکان نه راغلی وه خو څه ساعت د حجرې ناسته د هغه نشه وه د چم ګاونډ د ښې بدې نه به د حجرې ناستېخبرولو- د کلي د غم ښادۍ نه خو به د لویبازار د دوکان ناستې خبر کړی وه ـــــ د مشرانو خوږې خوږې د پخوپخو تجربوخبرې به یې په ډېر غور سره اورېدې - - - د مشرانو د تګ نه پس به د زلمو د ټوقو ټقالو دور شروع شو- د شنو چائو څښلو به دا خوندره ناسته لا ښکلې کړه ـ ډېرو مشرانو به د چیلم شغلکولو- چې د هغوي د ناستې په وخت به چیلمدکټونوترمینځه په حرکت

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه ـــ د کټونو اوږد قطار کې به دا نازولی چیلم په ډېر ناز تر ټولو رسولی شو. خو د تماکو رنګینه د کناویز جوړه کځوړه د بهادرشاه او سکندرشاه د پلرونو دوختونوراسې د حجرې د لویې کوټې په سرکې د اچولي کټ د پښې په برخه رسېدلې وه . د دې کځوړې نه یوخوا بل خوا د رېښمو زونډو به د هرچا پام ځان ته راګرځولو او د ماحول رنګ به یې هم شوخولو. هسې خو په حجره کې د ځوانانو د وخت تېرولو لپاره منګی او رباب هم پراته وو خو اکثر به د مشرانو د خلې خبرې دومره خوږې او په زړه پورې وې چې دا دور به اختتام ته رسېدو نو د رباب او منګي وخت به نه وه ــــ سکندرشاه چې به د خپل کور د دروازې زنځیر وروستو او د تمبو پورې کېدو غږ به د جمالې تر غوږو شو هغه به د حیا نه راټوله شوه ــــ په شنه منډه به کوټې ته لاړه . یو سلایې رانجه به یې نوې په سترګو کې واچول په شونډو به یې غازه ومخله، په دواړو لاسو د سرو شنو بنګړو شونډې به هم پرانسنتلی شوی د بنګړو د شرنګ سندرو به د هغې زړه په چورلکونو کړو ـــ او بیا چې به سکندرشاه ځنګه د کور انګڼ ته راننوتو نو د جمالې سره حنائي لاسونه به د نرۍ مسکا سره تندي ته رسېدلي وو. د شپې تیارې به دواړه د ژوند او محبت په لاسو دمه کړل . یوه شپه چې سکندرشاه او جماله دواړه په مینه ناست وو. جمالې په خبروخبرو کې سکندرشاه ته د یوې نوې خوشحالۍ زېری واورولو ـــ هغه بې اختیاره د جمالې څېرې ته وکتل . د جمالې په مخ د دې نوې خوشحالۍ وړې وړې ډیوې روښانه ښکارېدې . په غونډ مخ یې د تورو تېرسرو غونډ ککوړې سکندرشاه ته م ډېر ښائسته ښکاره شو او چې سکندرشاه غلی غوندې مسکی شو د جمالې لاس یې په خپل لاس کې ترخپلې درزېدونکې سینې یوړو ... نو جمالې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې محسوس کړه لکه د کائنات همه خوشحالۍ د هغې غېږې ته رارسېدلې وي . هغې په وړمبي ځل په ډېر زړه ورتوب خپل سر د سکندرشاه سینې ته جخت کړو ــــ ستا لور خوښه د او که زوی . ـ ـ ـ؟ سکندرشا د جمالې په دې نوي اعتماد ډېر حېران شو ـ ـ ـ هغه په برقه برقه وخندل د جمالې رنګ د سکندرشا په خنداتك سُورشو. د هغې دننه یو نوي وجود چاچۍ پاپۍ وهې ـ ـ!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهادرشاه ته اوس هرچا دا وئیل چې خپل کور دې اباد کړه نو د پېغلو خوېندو فکر به دې ډېر کم شي ـــــ او اوس خو بهادرشاه ته هم دا فېصله کول ووـــ خو د غه طبعې هر ښځه نه اخستله ـ وئیل به یې داسې ښځه به کوم چې ډېرې نخرې یې نه وي زده بس چې ساده باده تکړه ښځه وي چې کور راټول کړي او داسې کورنۍ وي چې څه غوښتنه نه لري بس په دوه درېو جوړو جامو کې یې قبول کړم ـــــ نه دې رانه څه غواړي او نه به ترېنه غواړم ـــ او خدای خبر چې په کوم زیارت یې لاس اېښي وو چې سوال یې قبول شوـزبرګه په رښتیا چې زبرګه وـــ خپلې کورنۍ ورته په یوه جرګه ورکړه ـــ ولې چې د بهادرشا کورنۍ په اصل نسب هم ښه وه ـ او په پېسه ټکه هم ـ اوس د جینکو په ژوند کې هم د زبرګې په راتګ یوه لویه خوشحالي راغلې ده ـ زبرګې ته دا جینکۍ لکه د خپلو خوېندو ښکارېدې ـــ خو په دې حوېلۍ کې د نوې مشرتابه له رویه یې ځان د دې جینکو مور هم ګڼله ـ سنګینه خو به په ولاړه ولاړه د خپلې ورندارې نه ځارېدله ـ د کور کارونه به یې هسې هم په مینه کول اوس خو یې دا قسم کړی وه چې "په ناوې ورندار به تر یو کاله ټك نه کوم چې ناویتوب وکړي ـــ" د بهادرشاه ژوند هم لږ په سمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوی وه ـ خو زبرګه هرڅو که نوې ناوې وه خو ټوله ورځ بـه د خدای په ذکر او عبادت کې اخته وه ــ تـاج بـي بـي د زبرګـې پـه راتـګ لـږ زيات زړه موندلی وه ـ مخکې به يې د ورور نه څه غوښتنه نـه کولـه اوس بـه د ګـران لالا مخـې تـه ډېـر پـه زړه ورتـوب ورتلـه ـ د ښـو ښـو جامو پېزار غوښتنه به يې ترېنه خوښـدو تـه هـم کولـه او ځـان لـه هـم ـــ په حوېلۍ کې دننه ژوند چې نور هرڅنګه وه ــ خو د زبرګـې پـه راتګ پکې لږ ښـه بـدلون خامخا راغلی وه ـ هسې خو بهادرشـا د خوېندو د کور بهر وتل ښـه نـه ګڼـل د ښـځو ډېـر تـګ راتـګ يـې پـه غتهه غم ښادۍ هم خوښوله ــ دغه وجه ده چې خپلې دروازې يـې هـم د ډېرو نـزدې خپلـو د راتلـو لپـاره پـورې سـاتلې وې ـ ـ ځکـه خـو دې پېغلو که چرته د پردي نارينه نوم اورېـدلی وه نـو هغـه د رفيقـي وه ـ بهادرشاه به د ده نـوم هـم پـه کـور کـې نـه اخسـتو د هغـه دا خيـال وه چې د يو پردي نارينه نامه اخستل د پېغلو خوېندو د مخـې ښـه خبـر نه ده خو د رفيقي نوم خو تـاج بـي بـي او پـري د اخـونې کـره د ډېـرو پېغلو د خلې نه اورېـدلی وه ـ تـاج بـي بـي خـو پـټ پـه پټـه د دې نـوم سره ډېره لرې لرې په خپلو خيالونو اوخپلوخوبونـو کـې ـــ تلـې وه ـ

د رفيقي خوش بختي وه چې که يو خوا بهادرشاه د سـرو او سپينو نه خبر وه د هغه پـه ژونـد کـې يـې يـو خـاص مقـام وه، نـو بـل خـوا د حـوېلۍ د يـوې پېغلـې پـه زړه يـې هـم باچـائي کولـه ـــ خـو رفيقي ته دا نه وه معلومه ـــ هغه د بهادرشاه په خوی او مزاج ډېر پوهـ وه ـ چې پـه کـور کـې پـه خوېنـدو ډېـره سـختي کـوي ـ چرتـه تلـل راتلل يې نه وي خوښ ـ رفيقي د بهادرشا سره د کاروباري خبـرو نـه سېوائي خبـرې نـه شـوې کـولې ـ د بهادرشـاه پـه مـزاج کـې د شك او ګمان نه هم خبر وه ـ بيا د کور او پېغلو خوېندو په اړه څه خبرې خـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شکمن کولی هم شو او د هغه په ژوند کې د او د هغه په ژوند کښې د دې لوی اهمیت نه یې لاس وینځلی شو ـــ خو د زلمیتوب هوا خو د رفیقي په احساساتو هم لړزان راوستلی وه کله کله به د هغه هم زړه غوښتل چې د تاج بي بي یا پري ذکر دې څوك د هغه سره هم وکړي ـــ خو بیا به یو تریخ حقیقت وازه خله د ده مخې ته ولاړ وه ـ زه خو یو نوکر سړی یم د بهادرشاه کنډري هم یم ماله داسې نه دي کول پکار ... هغه ته د تاج بي بي او پري وړوکوالی یاد وه ـ دواړه ډېرې ښکلې وې کله کله به یې د رفیقي سره لوبې هم کولې خو چې پلار به یې ولیدو نو زر به یې کور ته منډې کړې ـــ د وړوکوالي ډېرو خبرو او یادونو د رفیقي خیالونه هم ګډوډ کړي وو ـ د هغه د ژوند لویه سرمایه هم دغه یادونه وو ګني حاضر وخت خو هغه په غاړه کې د بهادرشاه د غلامۍ طوق اچولی وه ـ خپل غربت او بې وسۍ ترېنه د ژوند او زړه د یو داسې نازولي ارمان حق هم تروړلی وه ـ هغه ته څه پته وه چې د تاج بي بي په زړه کې اوس هم د دې نوم یو ماشوموالي د دور همځولی ماشوم د لاسو نیولی چرته په لوبو کې منډې وهي کله د تاج بي بي ترځنګ ولاړ وي او کله د پري شاته ـــ خو کله کله د بهادرشاه د پلار د مشدي لونګۍ او تېله داري کولې د لاندې غضبناکه څهره او غضبناك غږ د دوي لوبې او منډې په سیند لاهو کړي ـ

کور ته ځئ بلاګانو ـــ!! او رفیقی د ډېرې ویرې نه په ځائی ولاړ پاتې شي ـــ پري او تاج بي بي خپل کور ته منډې کړي ـــ خو تاج بي بي او پري ته هم دا نه وه معلومه چې رفیقي هم د دې یادونو ترځنګ سفر غوځ کړی دی خو د ویرې نه په ژبه چرته د تاج بي بي یا پري ذکر نه شي کولې ـــ وختونو ډېر سفر سرته رسولی وه، د یوبل څهرې هم اوس د خیال او یادښت په شیشه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېرې تتې لیدې شوې ــــ خو دا خو یو لېونتوب وه چې کله کله به یې دا تتې تتې څېرې په نوي رنګ د ځوانۍ، د پېغلتوب او زلمیتوب په رنګ راوځلولې ــــ ژوند به ودرېدو ــــ رفیقې که د یادونو په دې لویه لاړ په تاج بي بي او پرې دواړو پسې کتل نو، تاج بي بي هم په ورستو ورستو په رفیقې پسې کتل ــــ د تاج بي بي په زړه پرې نه وه خبر او د پرې د خیالونو نه تاج بي بي ــــ پخوا به د رفیقې نیا شمشو ترور کله کله راپېښه کوله ــــ خو د بهادرشاه بدګمانۍ هغه هم د کوره منعې کړه . بهادرشاه وئیل اوس مې خوېندې پېغلې دې شمشو چې زما ترکوره راځي نو په لاره د چم ګاونډ د شلو سرو سره په خبرو راروانه وي ــ او که زما خوېندو سره یې د دې سرو قیصې بیان کړې نو د سترمنو خوېندو سترونه به راته مات کړي ــــ او د کله نه چې رفیقې د زلمیتوب په شپېلو وهلو سر شوی وه ــــ نو د هغه رنګ، اوچت قامت او ښائسته قوارې خو د کلي پېغلې لېونۍ کړې وې . د شمشو ترور خلې به د رفیقې په صفت کولو وار نه کولو . په خپله خوړه پسته ژبه چې به یې د نمسې د ځوانۍ او ښائست صفتونه کول ــــ نو پېغلې به اوترې اوترې ګرځېدې خپل لاسونه به یې په زړه ایښودې وو ــــ خدای خبر په څومره کورونو کې به رفیقې په داسې رنګ موجود وه، څومره پېغلو به د هغه د نوم او ځوانۍ ارمان کولو؟ خو د کله نه چې تاج بي بي د خپل کور د بلۍ نه لرې رفیقې چابك چابك راروان لیدلی وه نو د شمشو ترور په خبرو یې هم باور راغلی وه او د اخونې د کور د سیپارې د سبق وئیلو همځولو په خله هم ــــ اوس هغې د زبرګې ورندار په مرسته دا هسه کوله چې په ګل لالا شمشو ترور یو ځل بیا خپل کور ته راوغواړي ــــ ولې چې اوس د زبرګې ورندار کره د یو بچي د زېږون مرحله په سر راروانه وه ــــ

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د دې کار پوهېدونکې هم شمشو ترور وه ـــ هغې اورېدلي وو چې یو کال مخکې د سکندرشاه لور ګل پاڼه هم د شمشو ترور په لاس کې پېدا شوې وه ـــ تاج بي بي په دې نوي سنجك د ځان سره مسکۍ شوه ـــ او د لویې حوېلې په لوی دالان کې په یو کټ کې خوره ور راپرېوته ـــ په ځنګل یې سر کېښودلو ـــ او د رفیقې د خیال په ټال یې یوه لویه جوټه ووهله ـــ!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکندرشاه هرڅو که اوس د خپل کور، ښځې خاوند او د یوې لور پلار هم وه، خو کله کله به یې د بهادرشاه نه ډېره کرکه کېده، د قهر او تاؤ په وجه به یې د کور سم دم ماحول خراب کړو، د جمالې د لاس سمو کارونو کې به یې چینجي راوښکل اوس خو د جمالې دا غالب ګمان وه چې سکندرشاه په تاج بي بي مئین وه او چې تاج بي بي یې کورته رانغله نو اوس داسې چینجن شوی دی ـــ په نه څه خبره د ډوډۍ لوښي لرګي زمکې ته ګوزاروي ـــ کله به په اینګولي کې د مالګې مرچکي د زیات والي بهانه کوي او کله به ورته سمه دمه ډوډۍ سوی لیده شي ـ خو جمالې ته څه پته ده چې د سکندرشاه دا تاؤ تریخ والی بهادرشاه ته کم خو رفیقې ته ډېر دی، هغ به روزانه د بهادرشاه ترڅنګ په نخرو پېښو روان رفیقې چې لیدو نو کلمې به یې ورته خوټکېدې ولې چې اوس یوه ګنګوسه د سکندرشاه غوږونو ته رارسېدلې وه ـ رفیقې خو یو غریب کسبګر سړی وه خو بهادرشاه چې کله په خپلو سرو سپینو کې راننویستی وه نو خپل مقام ترېنه هېر شوی وه ـ خپل ورځ یې له یاده وتلې وه اوس خو د غه د نیا د شمشو ترور مازغه هم بل شان شوې وو ـ چې جماله په ګل پاڼه ناروغه شوه نو سکندرشاه زر په شمشو پسې لاړو ـــ شمشو لکه د سړو وینښه بېدار او خبرداره وه ـــ ماسخوتن یې چې سکندرشاه د خپلې دروازې سره ولاړ ولیدو نو په پوزه پرتې چشمې یې لرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورې راښکته کړې ـــ سکندرشاه ته يې نېغ نېغ وکتل ـــ په چاربندونو يې لاس اېښي وو، ولې!! په دا مال دلته کومې بلا راوړی يې ...؟ په سکندرشاه د شمشو دا خبره ډېره بده ولګېده ـــ خو د جمالې ناروغۍ ډېر مجبور کړی وه ـــ په لنډو ټکو يې ورته د جمالې د ناروغۍ ذکر وکړو ـــ لاړه به شم خو ما اوس دا کار پرېښی دی ... نه شم په پردو وينو ځوو کې لاسونه وهلی ـــ!! د سکندرشاه دا طمع نه وه چې د هغوي د کورنۍ دا تالي ځټ به نن د هغه مخکې داسې خبرې کوي ـــ خو حق دق ډېره لحظه لك د بُت ولاړ وه اوس شمشو لږه پسته شوه ـــ ته ځه درځم ګورمه يې ... دا يې ووئيل او كور ته كړه شوه . سكندرشاه چې غوږ كېښودو نو شمشو د ځان سره په ګورېدو و او بيا په درنو پښو هغه د شمشو د كور راروان شو لږ مخكې تلی نه وه چې يو ځل يې بيا د شمشو ګورېدل واورېدل هغه پوې شو چې شمشو ورپسې راروانه ده ـ د جمالې ناروغي په ښه كېدو وه ـــ شمشو ورته په خېټه د تودو تېلو مالش شروع كړو او د جمالې دردونه سپوا شول ـــ او بيا چې د ماشوم د ژړا غږ د شپې د چپيا سينه څيرې كوله ... نو شمشو د سكندرشاه مخې ته هم هغه رنګ ولاړه وه ـــ لُور دې وشوه ـــ ښځه دې ښه شوه ـــ په سكندرشاه كې لږه ساه راغله ـــ خو هغه نن د شمشو وران بوتاړ او سپورو ستغو ډېر زورلی وه . بيا ورته د رفيقي نوې خپله كړې كواره ترسترګو شوه ـــ "هوا خو يې په نمسي كې هم راغلې ده" ـــ د ځان سره وګونېدو. د هغه ګل پاڼې په زوره زور ژړل . اووان .. اووان خو د هغ د سترګو په وړاندې چې كوم منظرونه اورېدل راورېدل نو هغې سكندرشاه ډېر ګډوډ كړی وه ـــ هغه داسې محسوس كړه ـــ لكه رفيقي چې اوس د سكندرشاه مخ او لحاظ د سره پرېښی وي . د هغه په وړاندې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

نخرو نخرو په ګډا ګډا روان وي . . . کله کله د ښي لاس په دوو ګوتو د خلې نه يو اوچت شپېلی وباسي ـ او سکندرشاه د رفيقي په دې حرکتونو لکه چې اور واخلي ـــ او بيا چې ګوري نو رفيقی د بهادرشاه د دروازې سر ولاړ وي ـــ کله په ښکر پرته ټوپۍ يو اړخ ته کږه کړي او کله بل اړخ ته ـــ د رفيقي دې حرکتونو د قهر نه د سکندرشاه د ټول بدن وينه د هغه په مخ راوسته ـــ اوس هغه په دې نتيجه رسېدلی وه چې د رفيقي د دې بربنډو حرکتونو په شا چرته د تاج بي بي يا د پري لاس خو نه دی ـــــ؟ د هغه وارپار خطا شو .د بهادرشاه سره که د هغه هرڅو نالګي ده خو تاج بي بي، پري او سنګينه هغه خپل عزت ګڼلې .

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زبرګې ناویتوب اوس سر ته رسېدلی وه، د هغې د داج په رنګ رنګ جامو تاج بي بي او پري اوس مزې کولې که داسې یې نه کول نو په دې کور کې به ورته ژوند ډېر ګران شوی وه ـ زبرګه په دې خبره ډېر خفه وچې د هغې نصیب هغه د یو داسې کور مېرمن کړې ده چې په حرامو ولاړ دی ـ په ټول کور کې به یې زړه ډېر بوږنېدو ـ د بهادرشاه د ټولو سرو سپینو مالکه دا وه خو هغه په دې نه وه خوشحاله خپل خدای ته به هر وخت په سجده نسکوره پرته وه ـــ خدایه زما او زما د بچو د حلال رزق سؤبونه وکړې، بهادرشاه ته د نېکو هدایت وکړی ـــ!! کله کله خو به یې په مصله ډېر ژړلي وو ټول جانماز به یې په اوښکو لوند وه ـ زړه یې د بهادرشا په کور کې ډېر تنګ وه ـــ خو د نصیب نه یې تېښته نه شوه کولې ـ بل خوا د تاج بي بي او پري د لاسه هم په اور کې ولاړه وه، یوه سنګینه وه چې د هغې د هر مرض دارو و ـ په منډه منډه به یې ورسر د کور کارونه کول تاج بي بي خو اوس د مور کوټه په خپل قبضه کې اخستې وه وئیل به یې دې ته به بل څوك نه راځئ ـ دغسې پري به هم په یوه کوټه کې ناسته و ـــ د مور نه پاتې صندوقونه دواړو وېشلي وو ـ خو په هاغه غټه لویه د لرګي تونۍ یې وس نه رسېدو چې تاج بي بي خپلې کوټې ته وړلې وې یا پري، خو سنګینه د دې ټول هرڅه نه بې پروا وه ـ د خپلې ورندار سره ډېره خوشحاله وه، دواړو خوېندو ته به یې تیاره ډوډۍ مخې ته کېښوده

(c) ketabton.com: The Digital Library

او خپله به د زبرګي سره کېناسته ـ د زبرګي د اولاد زېږون هم نـزدې وه ـ سـنګینه خپـل وراره وربـرې تـه ډېـره خوشـحالېده خـو د خوشحالۍ په طریقه نه پوهېده ـ د سادګۍ د لاسه به ترېنه یوه نیمه خبره داسې وشوهچې مشرانو خوېندو به ورپورې ملنډې وهلې ـ پـه ترتـړۍ ترتـړۍ ژبـه بـه یـې د یـوې سـمې خبـرې ځـواب هـم نیمګـړی ورکړو نو د خوارې به خبـر نـه وه، پـرې خـو بـه ورپـورې لکـه د سرې مچۍ ونښته ـــــ چاړۍ !!

د سنګین په سترګو کې به غټې غټې اوښکې راغلې ـــ او بیا به ورنداري دلاسه کړه ــ خو د تاج بي بي د زبرګې سره لـږه روغـه وه د زبرګې په خله یې څوځو واره بهادرشاه تـه دا خبـره رسولې وه چې د شمشو ترور سره روغه وکړي ـــ چې د زبرګـې د روغ رنځـور لپـاره به مو پکار راځي ـ او چې نن سحر څنګ ډېر موده پس شمشو ترور کور ته راپېښه وکړه نو تاج بي بي ترېنـه لکـه د مچـۍ تاوېـده ـ دوه بالښتونه یې ورته کېښودل ـ په قلار پرېوځه ترور!! دا دې خپل کـور دی ـ تاج بي بي چې د ټینګـو چايـو غټـه پیالـه شمشـو تـه مخـې تـه کېښوده نو شمشو ځان په اووم اسمان ګڼلو ــ او بیا چې شمشـو پـه یو مخ د رفیقي د ځوانۍ صفتونه راواخسـتل نـو پـري هـم د شمشـو ترور سره د کټ په لنګه کېناسته ـ د تاج بي بي خله خو نـن هسـې د خنـدا نـه نـه راټولېـده ــــ شمشـو تـرور د زبرګـې جاج واخسـتو او د هغې د لنګون اندازه یې ولګوله ـــ نن ځم د خبره دې کـې لا ورځـې شته ـ بیا به راځم ـــ!! شمشو ترور چې د تګ لپاره راپاڅېده نو تاج بي بي بیابیا کېنوله ـ ترور مه ځه شپې له پاتې شه، خو شمشو ترور کورته روانه شوه ـ تاج بي بي او پري ورسره تر دروازې پـه جلب کـې لاړې ـ د رفیقي ذکر نن شمشو تـرور ډېـر پـه خونـد خونـد کـړی وه ـد تاج بي بي خو احساسات داسې راپارېدلي وو چې د خپـل وجـود نـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې اور اخستو ـــ نن يې سم د سحره خپل ځان لکه د نوې ناوې ښه سينګار کړی وه ، په رنجو تورو کړو سترګو يې نن د زړه د يوې غلا چغلي خوړله ـ د مړې مور نه پاتې لويه د لرګي تونۍ چې د مودو او زمانو راسې بهادرشاه د زلميتوب په کوټه کې په لنډه چنه اېښودې شوې پرته وه ـ نن ترېنه تاج بي بي توده توده تاوېده په دې کې يې د مور د لاس د خپلو درېواړو لوښو ته اېښې د ارمانونو داح خو هرځل په دوې پورې د طنز خنداګانې کړې وې، کله چې هم تاج بي بي د خپلې برښې ځيزونو پسې د تونۍ تمبې خلاصولې ... نو خپل ارمانونه به ورته مخامخ ودرېدل ـــ خدای خبر چې په دې ځيزونو به د وخت څومره دوړې خاورې او جالې پرتې وې خو د ډېر غم او مايوسۍ نه به ورته نه تاج بي بي لاس ورلی شو نه پرې ـــ وختونو او زمانو خو په هاغه رختونو خپل بدرنګ رنګونه خېژولي وو ـــ خړ، پړـــ خو بيا هم د دې خړو رنګونو او خاورو دوړو په شا يې د مړې مور ټولې نخښې امانت پرتې وې ـ پرې لړه په زړه تکړه وه کال به يې په هر پشکال کې دا ټول رختونه په ډېره مينه راسپړدل او لمر ته به يې کېښودل ـ نن چې د شمشو ترور خبرو د تاج بي بي زړه لکه د مرغۍ په هوا کړی وه هغه په ډېره مينه څه خوبولې خوبولې هاغه تونۍ سره جختنه ودرېده، د تونۍ په تمبه پورې غټ تور د اوسنې ونځير يې په قلاره غوندې پرانستللو، د تونۍ دننه توره تياره وه خو د هغې د ارمانونو داج لکه د ډيؤو رڼا کول، هغې نن په ډېره بې تابۍ يوه يو ترلې غوټه، يويو پنډوکی د تونۍ نه رابهر کولو، په لاس به يې ډېرې خاورې دوړې ولګېدې ـــ خو په منډه منډه يې بيا د دې ټولو سينه هم لکه د خپل زړه راوسپړدله ـ کټونه يې د سرو شنو بخملو او نورو رختونو نه ډك پراته وو ـ د مور د لاس قت کړي سرو شنو لوپټو خو دومره خوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړو چې په تلوار راغله او د دالان سر ته په یو ټیټه موړه اېښودې شوې لویې شیشې ته مخامخ ودرېده . تکې سرې لوپټې یې پرې د رنګونو باران رابښکې کړی وه . د ډېرې حیا نه یې سترګې نه شوې پورته کولې، هغې په شیشه کې هم خپل مخ ته نه شو کتلې، ولې چې هرځل به ورته د شیشې سترګې لکه د رفیقې د دوو ناقلاره سترګو ښکارېدې لکه چې هغې ته بق بق په یو مخ ګوري . خو بیا به یې غلې غوندې سترګې په شیشه ورغلې ـــ د هغې په سر سره لوپټه لکه د سرې بنارسۍ د هغې په مخ نیم کښنو پرته وه، لکه چې د ډېرو کالو پترو نه ډکه په سور پالنګ ناسته وي ... سترګې یې په مزه پټې کړې وې ... او په سرو منګولو کې سوچه برګ رومال یې پوزې ته نزدې کړی وه، د هغې زړه په زوره زوره ودرزېدو، هغې د خپلو ارمانونو او خواهشونو ټول پنډوکی هم د رفیقې په نوم تر دې دمه امانت ساتلی وه . . . اوس هغه د رفیقې ناوې وه . هغې دې وخت ته څومره انتظار کړی وه ... څومره کلونه یې د خپل پېغلتوب زهر ښنلي وو، هغې په خپلو لاسو پښو سرو نکریزو ته کتل چې نرۍ نرۍ خوشبوئي ترېنه راوچتېده، هغه ډېره وارخطا شوه او اوږدې اوږدې ساګانې یې راښکلې او بیا د یو درونډ او معتبرقدم باوقاره ښکالو په هغې یخه خوله راوسته . د هغې زړه خو سم د سینې نه راټوپ کول ـــ د زړه درزا یې لکه د زلزلې ټول وجود په لړزان کړی وه . خو دې لمحو او وختونو په خپل لمس د هغې ژوند، بدن او جذبو ته یو نوی خوند ورکړو، اوس هغې ورو غوندې خپله پنجه په ګرېوان کې دننه کړه . د ژوند او جذبو نه ډك پېغلتوب یې نن د ګوتو په سرونو داسې ولګېدو لکه چې ټول عمر پرې هغې سترګې پټې کړې وي . داسې یې محسوس کړه لکه د بجلۍ دوه بربنډ مزي ته یې لاس وروړی وي . دې لمحو د هغې ژوند او

(c) ketabton.com: The Digital Library

احساساتو ته یو نوی سکون ورکړو ـــــ کشې سر وخوړې ـــ!! او یوې چرګې ته د پرې د خلې دې غږ د هغې د خیال دنیا تالاوالا کړه ـــــ یو ځل یې سترګې په زوره زور وځنبولې .... د شیشې مخې ته یوه ښائسته پېغله ولاړه وه ـــ خو په وېښتو کې لړې لړې یو نیم سپین وېښته به د هغې په ارمانونو اوبه واړولې. په قلار قلار یې ټول رختونه یو ځل بیا راغونډ کړل. او پنډوکي یې یو ځل بیا د تورې تونې تورې تیاره سینې ته لك د خپلو ارمانونو ورښکته کړل ـــ په سترګوکې راغلې دبې وسۍ اوښکې یې پاکې کړې ـ او په خپل خیال په ناخوالۍ ځان سره مسکۍ شوه.

شمشو ترور راتګ اوس یو وارې بیا پېل شوی وه. سنګینې ورندار د کارونو نه اوچته کټ ته خېژولې وه ـــ په شمشو ترور به یې ډېر سودونه کول چې د ورندارې او نوی ماشوم خیال یې ساتې ـــ تاج بی بی او پرې خو هم د شمشو ترور نه چاپېره بنګړې اچولې .... تاج بي بي به په نه څه خبره د شمشو ترور د خلې نه د رفیقې ذکر اورېدل غوښتل او چې ذکر به شروع شو نو تاج بي بي به ورپسې ټول فرض مونځونه هم قضا کړي وو. د رفیقې د ځوانۍ او ښائست صفتونو به تاج بي بي د خیالونو په ټالونو ځانګوله خو کله کله به یې چې خپله خور پرې هم چرته یواځې د شمشو ترور په خوا کې په ګنګوسه ولیده نو وار پار به یې خطاشو ـ په دغه ورځ خوتاج بي بي ولاړه وه په تنور یې ډوډۍ پورې کولې او په دالان کې ناستې شمشو ترور غلې غلې د پرې سره څه خبرې کولې ـــ پرې به کله ورو غوندې د تنور خوا کې ولاړې تاج بي بي ته وکتل کله به یې سر شمشو ترور ته نزدې کړو ـ تاج بي بي د تنور تور اورلړونی په لاس کې نیولی وه ـــ یو شك یې په مازغو کې کېناستو چرته .... شمشو خو پرې سره د رفیقې خبرې نه کوي؟ او بیا یې چې لاوکتل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پري په هېبت د لوپټې د پیڅکي نه پېسې پرانزي او د شمشو په لاس کې یې ږدي نو زړه یې وغوښتل چې په دواړو پسې دا اور لړونی یوسي او دواړه پرې ښې اوځنبي . . . تاج بي بي ډوډۍ او قلپۍ په ځائی پرېښوده ـــ په قهر کې په ترپکو راغله او پري یې دکمخۍ نه ونیسله ـــ داڅه مو سره خلې ورکړې دي ...؟ په چا کورونه ورانوی ـــ د چا د زړه اباده دنیا په سیند لاهوکوی ـــ!! شمشوچې په دومره قهرتاج بي بي په پري راغوټه شوې ولیده نو خپل خبر یې په دې کې ګڼلوچې پاکه خبره ورته وکړي . خوپه تاج بي بي دمینې او رقابت داسې پېریان ناست وو چې په هیڅ شان د خبرې اورېدو په کور کې نه ښکارېده ـــ زماخبره واوره!!! شمشوتوروهغه دپري نه راپاڅوله ـــ چې په وهلو وهلو یې د هغې عاجزې د پاسه خپل ځان غورځولی وه . هغې وران وران شمشو ته وکتل ـــ د شمشو وار خطا شو . . . . او د پري د ژړا او چغو په اوازونو سنګینه او زبرګه د کوټې نه بهر راووتې ـــ د تاج بي بي په ګوتو کې د پري د وېښتو غټه شوړه ښکارېده . مخ یې ټول نوکارې نوکارې وه . ټول حق دق ولاړ وو ... په څه نتیجه څوك هم نه رسېدل چې څه چل شوی دی ؟ د پري نه کومه خطا شوې ده . اخر چې زبرګې پري هم د زمکې نه دم دلاسه راپاڅوله او تاج بي بي یې هم یو خوا ته کړه ـــ نولږه چپتیاخوره شوه ـ اوچې بیاشمشوتوروپه قلاره د تاج بي بي زنه په مینه ونیوله او ورته یې ووئیل چې پري په ماخپلې همځولې زرو ته سوال جواب لیږي . . . نو ټولو په حېرانتیایوبل ته وکتل ـ دپري نوکارې مخ اوس د تاج بي بي مخې مخې ته کېدو. د ګران لالا ویرې اوس د هغې په اعصابو هم نوکارې راښکلې ـ سنګینه خو په داسې صورتحال کې ډېره خرابه وي ـــ ژبه یې نوره هم ونښلې خپله خبره په اشارو بل ته رسوي او چې په اشاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې لاتاج بي بي ته په خپل مخ لاس راښکلو ... نو د تاج بي بي د لاسو نه طوطيان والوتل اف ګران لالا به مې خبر وي ــــ!! شمشو ترور د تاج بي بي يقين پخولو لپاره قسم وکړو ... چې زرو ته يې ليږلم ـ ـــ اوس د تاج بي بي يقين پوخ شوی وه ـــ هغې ته د اخونې د کور د سيپارې د سبق دور رایاد شو چې ټولې جينکۍ به د سبق نه پس خپلو کې په ټوقو ټقالو ناستې وې ــــ خو زرو او پري به دواړه نه وې ... او بيا څوڅو ځل په يو کُنج کې دواړه ليدلې شوې وې ـــــ!! د هغې خيال د يوې نوې غلا په لټون ـــ د ژوند تر يو داسې کُنج رسېدلی وه چې د انساني فطرت د غېر فطري رويو او عادتونو جولاګانو پکې جالې جوړې کړې وې ــــ او نوی جنسيت او جبلت پکې اپوټه راځوړند ليدی شو ـ د زرو او پري د دواړو ډېر ساعت ناستې اوس د ټولو پېغلو ځوابونه موندلي وو ـــــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکندرشاه به اوس شمشو هم هسکه غړی دبهادرشاه کره په تلوراتلو لیدله ـ د هغه غوږونو ته ډېرو خلکو د شمشو په حقله ډېرې ګډې وډې خبرې رارسولې وې ـ چا به وئیل شمشو د هلکانو او جینکو دلالي کوي ـ چا به وئیل د هلکانو هلکانو سره خبرې هم جوړوي ـ دسکندرشاه داغالب ګمان وه چې د بهادر شاه په کورنۍ یې کوډې کړې دي ـ نیااو نمسي دواړو ـــ نمسی یې د بهادرشاه ترڅنګ اوړي راوړي اونیا یې دخوېندو مخې مخې ته کېږي ـ دهغه په زړه کې به د نفرت اور په غرغنډو شو ـــ جمالې به د دې تاؤ هم محسوسولو ـــ یوه ورځ یې په قلار قلار پوهولوـ ستا څه کار دی ـــ غټ پټ بهادرشاه شته دخپل کورد ښې بدې ذمه وار خپله دی ستا سره خو یې د لارې کوڅې غم ښادي هم نشته ـ خوسکندرشاه کله داخبرې منلې؟ هغه پوهېدو چې بهادرشاه خو د دولت خورجېبونه ډکوي ـــ دکورد هیڅ حاله نه خبرېږي ـ اوس خوبه تاج بي بي هواره په کوټه اوبلی راښکاره ولاړه وه ـ ـ ـ څوڅوځله یې دشمشو سره چرته په تلوهم لیدلې وه ـ او دایې لاڅه کی ـ ـ ـ ـ شمشوبه کله یوه جینۍ راروانه کړې وه او کله بله ـ ـ دبهادرشاه کورخو اوس د رنګ رنګ نخرویومېله وه ـ خو د دروازې تمبې به اوس هم پورې وې ـــ د رفیقي ورځې هم بدلې شوې وې د بهادرشاه ښی لاس جوړ شوی وه ـ ـ ـ د کور نقشه یې بدله شوې وه ـــ اوس خو به بهادرشاه بازار نه هم کور ته په څه سوال ځواب پسې رالېږلو ـ ـ ـ او چې د پوري وره

(c) ketabton.com: The Digital Library

په شا به ولاړې تاج بي بي د رفیقي سره سوال جواب کولو نو د رفیقي به په خپل ځان د باچا ګمان کېدو ــــ د تمبو په نرو نرو درزونو کې به یې داسې نبغ نبغ کتل لکه چې تاج بي بي ورته خپل ځان ټول ښکاره کړی وي ــــ اوس خو یې په دې کوځه د تلونکو راتلونکو پروا هم نه کوله ـ او کور په کور به د هرچا په خله دا یوه خبره بیا بیا کېده ـ د غریب سړي دومره زړه نه وي خو د هغه په شا د چا لاس دی ــــ!! سکندرشاه ته د دې ټولو خبرو پته وه ــــ د خلکو د پس پسو نه خبر وه ... د شمشو د دې نوې لګولې تماشې په چل نه پوهېدو خو بس وینې او غېرت به یې جوش وکړو ــــ د خپلې جرګې نه پس یې پرې نورې جرګې هم تش لاس د دې کوره په ستنېدو لیدلې وې ــــ او هرځل چې به کومه جرګه راتله نو سکندرشاه به د خدای نه دا سوالونه کول . . . ـ چې خدایه! د بهادرشاه په زړه د رحم اوبه توې کړې چې د جینکو بند اسان شي ـ خو بهادرشاه د سود په ګټه کې د خپلو خوېندو د برخې قائل نه وه ـ هغه دا پخه اراده کړې وه چې خپلې درې واړه خوېندې به په کور زړوي ــ د تاج بي بي او پرې عمرونه خو مخ په سپواکېدو وو ــ خو د سنګینې نور حالت د دې جوګه نه وه چې د یوکور په ژوند کې د چا مېرمن شي تاج بي بي خو ځکه اوس د خپلواحساساتو لاس پښې په رفیقي پسې وهل ــ او پرې په نورو جینکو مئینه وه ... او دا ټولې خبرې ټکي په ټکي سکندرشاه ته رارسېدلې ..خو د هغه غېرت او پښتو دا نه شو زغملی چې پلار په نیکه د دې کورنۍ تالي ځټ دې اوس خپل پلونه د دې کورنۍ ترعزتونو راورسوي ــــ هغه د رفیقي او بهادرشاه سره سره د خپلې تربګنۍ او دشمنۍ پت ښه برابر پاللو ـ خو ځینو مجبورو یې لاسونه بند په بند تړلي وو ــــ سره د دې چې شمشو ترور په خپل ژوند د رفیقي سره ډولۍ هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیدلې وه ــ خو د واده پېکړو هم د رفیقي پښې ونه ترلې ــ او خپل کچه پیکه حرکتونه یې کول ـــ خو اوس د رفیقي د واده حقیقت د هاغه پېغلو احساسات لکه د صابون د ځګ کېنولي وو کومو چې به په تناره او ګودر د رفیقي خبرې کولې.. د رفیقي دنیا د هغه زوي شفیقي ترڅه حده بدله کړې وه. کټ مټ د پلار کواره وه. د وړوکوالي نه یې ډېرې نخرې زده کړې وې... خلکو به وئیل چې رفیقي پل اوچت کړی او دې شفیقي پرې اېښی دی -د رفیقي دځُلې او ګوتو شپېلی خو دومر مشهور شوی و چې په کور دننه به هرې پېغلې د ځان لپاره ګڼلوــ اوس به هم رفیقي د خپل عادت ترمخه د بهادرشاه د کور په څنګ کې کله کله شپېلی وهلو په دې عادت ډېرو خلکو بې عزته کړی هم وه خو وئیل به یې د عادت نه مجبوره یم ــ او هم دغه عادت وه چې د سکندرشاه په زړه کې لکه د ازغي چوکه کېدوــ پټې پټې یې ورته کُلمې خوټکېدې ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختونو د زبرګې جولۍ ته د دربو اولادونو ورکړه کړې وه . طاهرشاه اوظاهرشاه دخپلوتروریانود سترګو تور وو او وړه زېبو چې په حوېلۍ کې د خپلې نصیبې سره راغلې وه د هغې ورځ اونصیب هم د خپلوتروریانونه بدل نه وه . دپلارد قهراو غضب نه به په سوړوننوته ـ پلارخویې ځه کوې هغې ته خوخپل وروڼه هم دپلارنه کم نه ووـ هرنارینه په هردورکې خپل فطرت ښکاره کړی دی ـــ د دې کورنۍ تاریخ د داسې پېښو نه ډك پروت وه ـــ لُور خور خو په دې کورنۍ کې بس یو پاتې مخلوق ګڼلی شو. دهغوې حقونه ټول عمرپه دې کورنۍ کې نارینو تر پښولاندې کړي ووـ په ټوله سیمه کې داکورنۍ په دې یادېدله. چبه یې د لور خور په عزت تپوس نه شوکولی ـ او خدای خبر څومره تورسرودډولۍ ارمان ګورته په سینه کې وړلی وه . طاهر شاه او ظاهرشاه دواړه یو برابر وو. خلکو په دواړو کې د کشر او مشر توپیر نه شو کولی . د ډېرو خلکو دا خیال وه چې دواړه غبرګوني پېدا شوي دي .. خو نه په دواړوکې به دیوکال د مشرتابه مزې غزېدلی وه . طاهرشاه به د یوې ترور په ځنګ کې ملاست وه او ظاهرشاه به د بلې . خو زېبو به خپلې کشرې ترور سنګینې سره ډېره خوشحاله وه . په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

حوېلۍ کې یوه باغیچه دډېرپخواراسې موجوده وه چې په هر دور کې یې د کور د ښځو پام ځان ته راګرځولی وه . په غاړه غاړه پکې د نارنجانو اونې په قطار قطار ولاړې وې او ځائی په ځائی پکې تاج بي بي او پري د سروګلابواوسپینورامېلوښائسته بوټي هم کرلي وو- او چې د دې ګلابونوپه مخونوپسې دپرپرکولښکرې او سېلونه راوالوتل نو د دې ماشومانو خوشحالۍ به د کتو وې . سنګینې به ټوله ورځ د وړو وړو ورېرونو سره په لوبه تنه منډې وهلې . د دې شوراوغوغابه دحوېلې په دنګودنګوکوټوکې هم اورېدې شوه . اوس خو په سنګینې خپل د ماشومتوب دور بیا راغلی وه ـــ په زمکه به دماشومې زېبو سره ناسته وه د هغې ګوډیانو ته به یې رنګ په رنګ جامې جوړولې . ماشومې زېبو به په خپله وړه ژبه دخپلې ترورپه شان تتې تتې خبرې کولې . . او زبرګه به کله کله فکرواخسته چې هسې نه ددې ژبه هم اینښلي . سنګنې ځان له هم یوه ښائسته ګوډۍ جوړه کړې وه ــــ د دې ګوډۍ په غاړه کې به یې لوی د مشکنو امېل راځوړند کړی وه . د ډك کمخواب جوړه به یې ورته په غاړه کړې وه . او په لوبو لوبو کې به یې د خپلې ګوډۍ واده په ډېره مینه راجوړ کړی وه . په کُنج کې به یې ګوډۍ کېنولې وه . او دې به قلار قلار تمبل غږولو . کله کله به یې تمبل د وړې زېبو په لاسو کې ورکړو او دا به راپاڅېده اوپه ګډا به شوه . د کور ټول خلك به د ترور او ورېرې دې نازولې دنیا ته په کتو وو. بهادرشاه اوس ډېر بدل شوی وه په خوېندو او ښځې کلك ساتلی پړی یې لږ سست کړی وه . د هغه دا خیال وه چې تاج بي بي او پري د خپلو پېغلتوبونو زهر څښلي دي . او اوس خو نه د دوي هاغه ځوانۍ شته او نه هاغه مستۍ . خوبهادرشاه ته دا نه وه معلومه چې ډېرکلونه وړاندې په دې حوېلۍ کې یوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاړه توره تاخانه خوډېره پخوا پرې اباده کړې ده . اوس خواوړی ژمی په هاغه تیاره تاخانه کې هغې هره غرمه دشړشمودتېلو ډیوه بلوله او چې زبرګه او تاج بي بي به اودې شوې نو د پري سترګې به هم مرغۍ مرغۍ شوې هغه به ورو غوندې تاخانې ته ښکته شوه د هغې د اخونې د کور د سیپارې دسبق همځولې زروبه د هغې سره په دې تاخانه کې یو ځائی ملاسته وه . د تورې تیار تاخانې ابادولو راز د دې دواړو ترمینځه پروت وه . د کور نور خلك خو د دې شاړې تاخانې نه داسې ویرېدل لکه چې دا تاخانه یا خو د تورو اژدهاګانو جاله وي یا د پېریانو- پري خو به د کور نور خلك د دې تاخانې د زبونتیااودروندوالي نه ویرول خوداتپوس ترېنه چا هم نه کولو چې ته په دې تیاره تاخانه کې کومه اوده پخوې ؟خو چې ماسپخین به ټول راپاڅېدل نو پري او زرو به په لوی دالان کې په خنداناستې وې . خوشحاله خوشحاله . لکه چې د خپلو وجودونوډېر درانه بارونه یې سپك کړي وي . اوس خو به ځکه زرو یوه ورځ د راتلو ناغه هم نه کوله . د پري مینې به د جنت نه هم د هغې څنګ ته رارسوله ... پټ پناه یې په زرو ډېر سره سپین پېرزو کړي وو- هغې ته ځائی په ځائی د بهادرشاه د ښخو خزانو پېسو هر پټ ځائی معلوم وه ـــ! د زرو هم ټولې ګوتې په غوړو کې وې . د پري سره یې ډېرې مزې کولې . د مور نه پاتې د خپلې برخې د داج رختونه خو یې ټول په زرو زاړه کړي وو- خو د زرو مینې چې په تېر وخت د پري په وجود کوم د ښائستونو سپرلي راخوار کړي وو دا یې په تنکۍ ځوانۍ نه وو لیدلي . اوس خو به دواړه ښې ښکار هم په یو کټ کې ملاستې وې . د زرو په څنګل به د پري سر پروت وه او د ژوند په یو نوي سرور به غرقه اوده وه ـ زبرګې په بهادرشاه وس کړی وه چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سـود کاروبـار پرېـږدي ډېـرې کرکـې يـې ورتـه بيـان کـړې وې خـو بهادرشاه ته اوس بل کار خوند نـه ورکولـو نـور کارونـه خوکـه ګټـه لري تـاوان هـم لـري او بهادرشـاه ټول عمـر د ګټـې سـودا کـړې وه د تـاوان نـه ـ زبرګـې خـو پـه دم کـړو اوبـو، چينـو او تعويزونـو هـم پـه بهادرشاه څه کمی نه و کړی خو د بهادرشاه زړه ډېر غټ وه څـرمن يې هم غټه وه ـ کرکه خو يې هډو په طبيعت کې نـه وه ـ زبرګـه بـه يې پـه دې دلاسـه کـړه چې دا هرڅـه تـا او سـتا بچـو لـه کـوم ـ ـ ـ! د جمعې شپه وه نن زبرګې استخاره وکړه او د خدايه يې دا يو سـوال وکړو چې نـن شـپه ماتـه د خپلـو بچـو د خوشـحالو زېری راکـړه ــــ ټول عمر مې په دې کـور کـې پـوټـی سکون نـه دی ليـدلی ـــ چې د اولاد نـه مـې د خوشـحالۍ برخـه شـته او کـه نـه ؟ او بيـا هغـې يـو خـوب وليـدو ـــ يـو داسـې خـوب چې د هغـې د ژونـد او زړه پـاتې سکون يې هم تالا والا کړوـ هغې دغـه ليـدلی خـوب د خپلـو مزغـو او وهمونو يوه نتيجه وګڼله خو چې هرکله پرلـه پسـې درې جمعـې ماسخوتن د استخارې نه پس هغـې هاغـه يـو خـوب بيـا بيـا وليـدو نو اوس د زبرګې زړه لکه د پاڼې رپېدو ـ د هغې د ګلابونو پـه څيـر ښکلي زامن او لور ډېر ښائسته وو د هغـوي وده او غـټ والـی ډېـر په مخه روان وه اونې خدای دنګې ورکـړې وې پـه څـو کلونـو کـې د پـلار سـره د اوږې لګولـو شوـ اوس بـه د زبرګـې وار لاخطـا شـو ـ د طاهرشـاه او ظاهرشـاه پـه ټوپيـانو بـه روزانـه خپلـو ترورېـانو د تـازه ګلاب ګل داسې په هنر ټومبلو چې د مخ او ګلاب بېلتون به نه شـو کېدی ـکله کله به پلار دواړه ځان سره بازار ته هم بوتلل ـ او چې د بهادرشاه سره به خپل دواړه زامـن پـه لاره روان وو نـو د لار هـر نظـر بـه ورتـه بيـا بيـا را اوړېـدو ـ چې کـور تـه بـه راغلـل نـو پـري بـه د سپېلنو په دانو پسې کري کور ګرځېده ـ "او خلکـو بـه راتـه د نظـره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې وي . . .!! که د پري یا د تاج بي بي په زړه وی نو په دې هلکانو به یې د کوره بهر قدم نه کېښودو. خو بهادرشاه دا غوښتل چې د خپل کاروبار ټولې طریقې، ښه او بد، ګټه تاوان خپلو بچو ته وروښائي ځکه چې سبا به دا کار هم دوي سمبالوي . ظاهر شاه لږ ډېر هوښیار وه د پلار په اشاره هم پوهېدو ځکه خو یې په پلار روزانه ځلورانیز قلنګ تړلی وه .او د کور په هر ګوټ کې ورته د پلار د ښخو خزانو هم پته وه...

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل پاڼې هم په ځان پسې زمری او ګورګوره راوستي وو .
خو ګل پاڼه په ټول کور کې زورور وه . سکندرشاه ته خپل ټول
اولادونه ګران وو خو ګل پاڼه یې ډېره نازولې وه . د ګل پاڼې ټول
عادتونه لکه د هلکانو وو. په اوچت اواز خبرې، کلکه ځیره او په
ټول کور خپل رعب ساتل . زمری به کله کله ډېر په قهر شو، ځکه
چې هغه که هلك وه خو د خپلې مشرې خور په چل نه پوهېدو. ګل
پاڼه چې به یې د خپل ګران داجي سره نزدې نزدې لیدله نو خپل
ځان به ورته بې معنې ښکارېدو. لا ماشوم و د دې فرق په احساس
او معنی زیات نه پوهېدو خو بهر ملګرو به ورته دا احساس
خامخا ورکولو. او چې طاهرشاه او ظاهرشاه به یې د خپل پلارسره
خوشحاله خوشحاله ډك ډوك ولیدل نو خپلو محرومیو به پرې
نوکارې راښکلې . زه خو د پلار یك یو نیازبین زوی یم خو خدای
شته که په سمه خله یې راسره خبره قدرې کړې وي ــــ د ځان سره
مېلې ته بوتلل خو لا غټه خبره ده ــــ د دې محرومۍ ذکر به چې
یې کله خپلې کشرې خور ګُرګُرې ته وکړو نو هغې به هیڅ اونه
وئیل بس غلې غلې به یې د زمري خفه څهرې ته کتل . خو چې
کله به یې د خپل زړه غوټه مور ته پرانسته نو مور به د ځان سره
راجخت کړوــــ په تندي به یې ښکل کړو . . . . موري! چې ګران
داجي رانه اوس ګیدړ جوړ کړی دی نو دا زمری نوم یې راته څه له
کېښودوــــ!!؟ زمري اوس د خپل احتجاج څرګندونه کولې شوه ــــ

(c) ketabton.com: The Digital Library

او په دې پوښتنه يې مور په زور زور په خندا شوه ـــ خو د ټولو نه زياته د طنز ډکه خندا ورپورې ګل پاڼې وکړه ـ د زمري رنګ او صحت د دې احساس له کبله د زوال ښکار وو ـ د هغه هاغه ود نه وه کومه چې د ده دخوښندو وه ـ هغه به اوس ځان له خوشحاله وه د چا سره يې هم نه لګېده ـ په مندرسه کې به يې خپل ټول قهر په هاغه همځولو ويستو چې لږ به ورسره وران شو، دلته به زمرى سم لکه د زمري غړمبېدو ـ په نري نروچکي وجود کې به يې بې پناه طاقت راغلو ـ ډېر وهل ټکول به يې وکړل ـ د مندرسې استاذ ته چې ماشومانو د زمري شکايتونه وکړل نو د زمري نوم يې د خپلې مندرسې نه خارج کړو ـ اوس زمرى ازاد ګرځېدو ـ په ورانو، ويجاړو، په غرونو، ځنګلونو، په مېرو، په اونو بوټو، کله به د مرغو په ځالو پسې ټول غرمه ګرځېدو او کله به يې مرغۍ په لينده ويشتلې، کله به يې يو ځائى خوږ وه کله بل ـ ګورګوره به پرې ډېره خفه کېده ـ لاس، پښه يا مخ تندى به يې په وينو سور راوړو نو په وړو وړو لاسونو به يې ورته زر په تودو تېلو کې کورکمان سُور کړو او تودې تودې پهې به يې ورته پرې کېښودې ـــ د ګُرګُرې د زمري سره ډېر مينه او همدردي وه ـ د کور د مشرانو خو يې په ګل پاڼه کې ساه وه زمري به د بازار د دوکانونو نه په غلا کله کله د ګُرګُرې لپاره د لېچو بنګړي او د سر کليپ هم راپټولو ـ ګورګوره به دې ته ډېره خوشحالېده خپل دا شيونه به يې په هاغه وړوکي پټارګي کې ځان ته سمبال اېښي وو کوم چې ورته تاج بي بي د دې وېنا سره ورکړې وه چې داسې دلته کله کله راځه، د زېبو سره به لوبې کوې ګوډيانې به تاله هم جوړوم ـــ زه ستا هم ترور يم ـ خو ګورګور به د بهادرشاه کاکاجي نه ډېره ويرېده ـ د هغه سرو سرو سترګو او کونډه کړي برېتونو ته چې به

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې کتل نو ویرې به واخسته ... او هسې هم د خپلې مشرې خور ګل پاڼې نه به ویره کې وه . دا قدغن خو پرې هغې لګولی وه چې ــ! چې د دې کورنۍ سره مې د ګران داجي پخوانۍ دشمني ده که لوبو ته ورکره لاړې نو مړه به دې کړي ـــــ!! او د ماشومې ګُرګُرې لپاره دا ډېره وه . په کوڅه کې به د زېبو سره ناسته خو د هغې د کور نه مشرانو ویرولې وه . ګني د ماشومې زړه به ډېر غوښتل چې د زېبو سره کور کې لوبې وکړي . د هغې ترور تاج بي بي ورته یوه ګوډۍ جوړ کړې ... سنګینه ورسره هم په لویه تنه پټ پټهونی وکړي ـــ خو د مشرانو خبره یې په زړه پتهۍ کړې وه . ګورګوره د خپل پلار سره د مېلې سېل ته د تلو هم ارماني وه خو دا ځل زمري په خپله خزانه کې دولس انې یو ځائی کړې وې او ګورګوره په دې خوشحاله وه چې زمری به یې دا ځل د کلي د مېلې سېل ته بوځي

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنګه چې د بهادرشاه او رفیقي خپلو کې ډېره خوږه وه داسې به شفیقی او طاهر شاه هم د یو بله نه خوزېدل ـ دواړه د مندرسې ملګري م وو. د کله نه چې د زمري نوم د مندرسې نه استاذ خارج کړی وه دواړو لږه ساه اخستې وه ـ ولې چې زمری خو د کوره بهر سم زمری وه شفیق او طاهرشاه ته خو به یې بهانه کتله ـــ اوچې کله به ورسره لږخوږ شو نو د ظاهرشاه د کتابونو د کڅوړې نه به یې د سپینې مېدې غوړه ټوله پراټه هم په غلا ویستې و او دوانیز به یې ترېنه هم پټ کړی وه ـ اوس به ظاهرشاه او شفیق جوړه ناست وو. سپینه د مېدې پانې پانې پراټه به د دواړو مخې ته پرته وه ـ رفیقي په خپل بچې په مندرسه کې سبق کله وئیلو، وئیل به یې سبقونه دغټانوخلکو کار دی ـ خو طاهرشاه به ژړل سم قسم یې کړی وه چې هله به مندرسې ته ځي چې شفیق هم ورسره روان شي ـ د شفیق په سترګو به تاج بي بي د رفیقي د سترګو سود کېدو. چې کله به طاهرشاه شفیق دځان سره کورته راوستونو تاج بي بي به هسې مسکۍ مسکۍ کېده، دخپل پېغلتوب دوربه پرې لکه دباران راښکی شو. دتصورپه دنیاکې به یې د رفیقي څهره بیا مسکۍ شوه ـ وختونو ډېر لرې الوت کړی وه اوس خو د تاج بي بي د تصور منډه هم دومره ضعیفه شوې وه چې ورستو به یې کتل نو دتېروخت په حساب اوشمېره کې به ګډه وډه شوه ـ خوخدای خبر ولې به د طاهرشاه په ځنګ کې ناست شفیق به یې لکه د بهادرشاه په خواکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړرفیقی ګڼلو۔ هغې به دشفیق دمخ نه هم یوه غرقه چپه واخسته ۔ د "چپ" په اواز به ورپورې پرې په بړقه بړقه په خنداشوه خوتاج بي بي دچاد خبرواوخنداپرواټول عمرنه وه ساتلې ۔بیابه یې دلوپټې په پیڅکي پورې تړلی دوانیزدشفیق په جیب کې هم واچولو۔ په دې ځان له دواړه ځیزونه واخلۍ ــــــ!!
د طاهرشاه طبعه په مندرسه کې ډېره نه لګېده هغه ته خو د مندرسې پابندي لکه د قېد ښکارېده ۔ مشر استاذ خو یې ډېر بدي شو۔ څو ځله یې په نرۍ لښته دومره وهلی وه چې د مندرسې نه یې زړه تور شوی وه خو د پلار د ویرې به په نه زړه تلوراتلو ـــ په هغه ورځ خو یې پخه اراده کړې وه چې سبا نه به مندرسې ته نه ځي کله چې مشر استاذ ورته په لاس دغمې ودرولې وې ـ او چې څنګه یې لاس تاج بي بي ته ښکاره کړل نو په هغې خو څه چل وشو ـ وې ته په طمانچه سُوری شه دومره خو به څوك پردی خر هم ونه وهي او بیا یې د طاهرشاه لاس بې واره بې واره ښکلولو د شفیقي زړه وغوښتل چې که داسې تروریه کورکې زماهم وی نو زمانه به هم ځارېده ـ تاج بي بي لکه چې دهغه په زړه کې په راولاړارمان رسېدلې وه ۔ زه یم کنه ۔۔ ماته رانزدې شه ۔۔ زه، زه ستا ۔ موریم ۔ ـ !!اوماشوم شفیق نېغ نېغ دتاج بي بي مخ ته کتل ۔
***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بهادرشاه کاروبار ډېر په زور کې روان وه -ډېر سره سپین ورسره د خوارو خلکو د اخستو پیسو په سُود کې پاتې شوي وو- زبرګه خو زبرګه وه - بهادرشاه ورته اوس ښه په ډاډه وئیلي وو چې دا ټول کالي پټري اوس ته پکارولی شې چې چرته ځې راځې نو اچوه یې -د زبرګې طبیعت خو دا کله هم نه منل ولې چې هغې خو په دې کور کې سپك ډوډۍ ته به هم اوښکې ځڅولې د خدای نه به یې معافي غوښته، خو پلارګنۍ او نورو ډېرو ښځو ورته په دې ناشکرۍ بد رد وئیلي وو چې سړی به خپل قبر کې ځملي ـــ بهادرشاه هرځه تاله او ستا د بچو لپاره کوي ـــ!! هغې ته به دا خبرې هم ډېرې عبث ښکاره شوې د خدای پاك ویره یې مخ په زیاتي وه خو د تاج بي بي او پري نه به هم ویرېدله ـــ هغوي به وئیل چې ته نه غواړې چې چرته غم ښادۍ او تربورولۍ ته په ښه رنګه ورشې ... دا غټ غټ درانه درانه کالي پټري په غاړه کوه چې په دشمنانو مو مې دلیرې ـــ!! د تاج بي بي خو د تربګنۍ تربور اوس سکندرشاه وه، ولې چې وخت او حالاتو ورته دا یو ټکی لکه د سبق زوت کړی وه چې که سکندرشا غوښتلی نو زه یې په هره طریقه خپلولې شوم -خو د ځوانۍ وار په ما د سکندرشا او بهادرشاه دواړو د لاسه د پلار په کور تېر شو- هغې خو په خپل زړه کې ډېر پخوا یوه صلاح د ځان سره کړې وه چې که ګران دادا مې داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکندرشا ته نه ورکوي نو بيا هغې يوه بله لاره هم کتلې وه ــــ خو دلته په کې يوه ستونځه بله وه چې سکندرشاه د هغې خواله نه راتلو ګني هغې ورته دا وئيل غوښتل چې د مور نه پاتې ټول سره سپين هغې په دې اسره پنډوکی کړي وو چې هم داسې به د سکندرشاه کور ته ورځي ــ خو بيا به يو خيال داسې ګډه وډه کړه چې په ګران لالا يې د متيزې خور د ورور کنځل پېرزو نه شوه او داسې هاغه ترلی پنډوکی ډېر وخت په هاغه توښه کې امانت وه د کومې سينه چې د داسې ډېرو پنډوکو نه ډکه وه ــــ او بيا چې ډېرې راغلې جرګې بهادرشاه تش لاس بيرته ولېږلې نو هرځل به په دغه ټولو پنډوکو تاج بي بي ډېر ژړل ــــ د هغې د تخيل په هره څانګه رنګ رنګ ګلونه سپړدلي مخونه په خندا وو ــ يو ګل به د سکندرشاه د څهرې وه، بل به د رفيقي .... نو نور به خدای خبر د کومو کومو زلمو وو... د هاغه زلمو چې هغې به په لارو کوڅو کې ليدل .د چاچې ورته نومونه هم نه ورتلل ــ بس هغې د خپل خيال دنيا ډېره موده په دې څهرو اباده وساتله خو اوس هغې ته د خپلې تېرې ځوانۍ غم يو نفرت ورکړی وه او دغه نفرت يې د خپل ګران لالا لپاره په زړه کې لرلو ــ خدای به دې زما په حکله تپوسي .... هغې به اکثر د خپل ځان سره خبرې کولې ... خو په دې خبرو کې لرلی نفرت به د بهادرشاه لپاره وه ــــ تا په ما خپل کور او ژوند نه وه پېرزو ــــ! ته زما مجرم يې، کله کله به ډېره په قهر شوه او د خپل قهر اظهار به يې کور کې په جنګ جګړو کولو ــــ د هغې خپل ځان په نظر کې وه حالانکې په دې درشل خو د هغې بله خور پري هم د هغې ترځنګ د ځوانۍ او پېغلتوب ماښام ته رسېدلې وه ــ خو د پري احساس بل شان وه د هغې دنيا اباده

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه ـــ زرو د هغې د داسې وختونو یوه ښائسته مشغولا وه ـــ د هغـــې پــه ژونــد کـــې کــونترې، زرکـــې، تـــورانۍ، بلبلـــې او خاروګانې راغلې وې او هرې یوې هغه د هاغه احساس نه لرې ساتلې وه کوم چې په تاج بي بي چکونه لګول ـــــ!! هغې تـه خو د سنګینې معصومیت هم پـه وړانـدې نـه ودرېدوـــ چـې د ډېرو بدني عېبونو د لاسه یې تراوسه چا تپوس هم نـه و کـړی ـــ خـو د خپلې ځوانۍ ویـر یـې وظیفـه کـړی وه ـــ بهادرشاه د دې هرڅـه نه که هرڅو خبر وه خو ځان یې ناخبره کړی وه ـ خوخدای خبرڅه وجه وه چې دڅوورڅو راسې یې طبعـه خـړه وه ـ ډوډۍ تـه یـې هـم زړه نه کېدو ـ سحر ورته زبرګې دم کړې اوبه هم ورکـړې وې خـو د خپـل وجـود دننـه یـې نـن یـې یـوې عجیبـه کمزورۍ سـر راوچـت کـړی وه ـ پـه لاسـو پښـو کـې یـې بیخـې لکـه چـې دم نـه وه ـــ د کاروبـارې حسـاب کتـاب هـره لاڅجه یـې رفیقـې تـه معلومـه وه ـــ اوس خـو د پـلار د کهـاتې پـه کتـابچو کـې د لیکلـو حسـابونو او نومونـو پـه حســاب طاهرشـاه او ظاهرشـاه هـم پوهېـدل ـــ خـو بهادرشـاه د دې هرڅـه لپـاره لکـه د فرعـون تـول عمـرې ژونـد غوښتوــ کلـه کلـه بـه د مـرګ ویـرې ګډوډ کـړوــ پـه کـور کـې د ځـوانۍ ماښـام تـه د رسـېدونکو خوېنـدو وجودونـه بـه یـې پـه سترګو کښې لکه د ګردژنې سیلۍ چوکـه شـول ـ سـترګې بـه یـې وځمبلې، بیـا بـه یـې د ماشـومې زېبولوبـو او منډو تـه کتـل چـې اوس یـې اونـه ورو ورو راوچتېـدونکې وه ـ پـه زړه بـه یـې تیـاره راغله ـ بیا به بې د یـوې نامعلومـه ویـرې د لاسـه د زبرګـې زیـړې جوثې ته چې کتل نو د هغې د ویرې په علاج نـه پوهېدوــ خوڅو ځلـه یـې د زبرګـې پـه خـوب کـې د ویـرې چغـې اورېـدلې وې لکـه چې یو خراب خوب یې لیدلی وي ـ هغې بـه لکـه دلېونـود خپلـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بچو ښنګ ته منډې کړې ـــ په غرق خوب اوده طاهرشاه او ظاهرشاه به مور ته په قهر کتل ،زبرګې به د دواړو بچو نه لاسونه تاؤ کړل ـــ زما بچي ... دا دې ژوندي دي . او بهادرشاه به پوهـ شو چې د ویرې خوب یې لیدلی دی . اوس زبرګه خپل دې وهم دې حد ته رسولې وه چې د غم ښادی نه پاتې وه . کټ یې نیولی وه ــ خو چې د بهادرشاه ناسازي یې ولیده نو خپل هر تکلیف یې هېر شو نېغه د کټ نه راپاڅېده ــ په ولاړې یې د بهادرشاه نظر مات کړو ـــ د خپل تور سرپیچك نه یې ترلې پېسې د صدقې په توګه د بهادرشاه نه تاو کړې ــ او طاهرشاه ته یې ورکړې چې په کوڅه کې یې چا غریب ته ورکړه ــ!! تاج بي بي چې د بهادرشاه مړاوې جوړې ته وکتل نو پوزه به یې وچونله ــ د ځان سره به وګورېده او بد بد به یې د زبرګې په ښنګ کښې ولاړ بهادرشاه ته وکتل ـــ د تاج بي بي په ذهن او زړه کې به د خپلې خاورې شوې ځوانۍ د غم یو بڅرې غرغنډه وکړه ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسکندرشاه دکورملکه خو جماله نه وه ـــ ګل پاڼه وه، هغې هم د بهادرشاه کاکاجي د ډېر دولت راجمع کولو قیصې اورېدلې وې خودګل پاڼې کره خوهاغه څه نه ووڅه چې دبهادر شاه کره وو۔ د دواړو استوګنې هم فرق لرلو، کورونه یې هم دیو بل نه بدل وو، ګل پاڼې خو چې سترګې غړولې نو پلار یې یو معمولي دوکاندار لیدلی وه ۔ساده غوندې کور چې دوه لوېې کوټې یې لرلې ۔بل خوا د طاهرشاه او ظاهرشاه استوګنه په یوه ښائسته حوېلۍ کې وه ـ د دواړو وروڼو سره به شفیقي لکه د نوکر ګرځېدوـ د زمري خو که هرڅو په ماشومې زېبو د اوس نه سترګې ښخې وې خو ګل پاڼې خو د دې کورنۍ سره تربوروالي او تربګني ساتلې وه ۔دا به یې وئیل چې که زه ژوندۍ یم نو خپل پلار به د بهادرشاه سره په تول برابروم ۔خو دا د هغې یو ګمان وه ۔ هغې څه کولي شول، هسې د بدنیتۍ او تعصب نه به یې یوغر بل غر ویشتو۔خو بیا هم چې د زبرګې چاچي په غاړه به یې لویه غټه اته لړه د سرو کټماله راځوړنده لیدله نو د خپلې مور تشو لېچو به ډېر زهیره کړه ـ د هغې که وس رسېدی نو د بهادرشاه ښخ کړی دولت او سره سپین به یې ځان له کړی وی خو داسې کېدی نه شوه ۔بس د دواړو کورونو ترمینځه په دې نامناسبه فرق په حسد کښې وساتله او د خپل دې حسد زور به یې کور کې د نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بندیانو او په تېره تېره د ازمري او ګُرګُرې نه ویستواو خپل ځان یې په داسې طریقه خپل پلار ته نزدې کړی وه چې د هغې د خلې وتلې خبرې ته به سکندرشاه ښې ترلی چرګ وه . هر ماښام به یې چې د ځان سره د خوراك ښاك څه څیزونه راوړل نو د هغې وېش به د ګل پاڼې کار وه او دا د هغې خوښه وه چې بل چاته هرڅومره ورکوي یا که نه ورکوي هم د هغې په وړاندې چا د خبرې مجال نه لرلو. زمری خو به کور ته لکه د ګیدړ وتو ننوتو. د وخت سره سره دا یوه خبره د زمري په زړه کښې کښېناسته چې دا خو ګل پاڼه مونږ د هرڅه نه بهر وباسي . اوس زمري دا نه شو زغملی چې د هغه یا د ګُرګُرې په حق دې ګل پاڼه ډاکه واچوي . هغه په زوړمبې ځل د ګل پاڼې په رویه احتجاج وکړو. ټولو په حېرانتیا زمري ته کتل . او ګل پاڼه خو د خندا نه شنه وه . خو لږ ساعت پس لکه د ټپي شوې اژدها په پرشېدوشوه . دهغې غږ نن تر لرې لرې اورېدی شو. خو ورسر د زمري غړمبار هم نن د ډېرو خلکو سترګې ځان پله راړولي . زمری قهر نیولی وه . هغه هم نن ځان ځوګند کړی وه چې په کور کې به نور د ګل پاڼې زیاتی نه زغمي ـــ او د هاغه راز نه به د پلار مخکښې پړده لرې کوي چې د هغه سره وه ــــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

رفیقی د بهادرشاه ښې لاس وه او بهادرشاه هم خدای په رفیقي ډېر مهربانه ساتلی وه. هغه وئیل چې د هرچا سره د زړه خبره سړی نه شي کولې. هر کس څوك په خپله کوڅه او دروازه نه شي راننباسلی. رفیقي ټول عمر زما د ګټې او تاوان خیال ساتلی دی. رفیقی هم د دې کورنۍ نمك خور وه. ځان یې ټول عمر د دې کورنۍ سره کلك تړلی وه. خو چې کله د طاهرشاه او د خپل زوي شفیق په یارانه خبر شو... نو دا خبره به یې ورته بیابیا یادوله چې دا زمونږ نائکان دي د دې خبرې به ډېر خیال ساتې ـــ خو شفیق هم د نوې ځوانۍ په نشه ځانګېدو ـــ د پلار داسې خبرې به یې ډېرې په غور نه اورېدې ـ هغه خو هم طاهر شاه ته د یارۍ کلك لاس ورکړی وه. په دې پوهېدو چې د پلار د ډېر دولت وارثان طاهرشاه او ظاهرشاه دي ـــ او زما د پلار څه دي؟ ټول عمر یې د دوي بیګارونه کړي دي ـ حالانکې د بهادرشاه د لاسه اوس د دې کورنۍ ورځ ډېره ښه شوې وه ـــ ټولې پیسې ټکې یې د رفیقي په لاس وې خو هغه به خپل حساب بهادرشاه ته ښه په ایمانداریۍ برابر ساتلو ـ ځکه خو بهادرشاه د رفیقي نه بغېر ټك نه شو کولی. خو خدای خبر ولې... د څو ورځو راسې د رفیقي طبیعت ډېر ګډوډ وه ـــ د هغه په حساب کې د ډېرو پیسو تېروتنه راتله ـــ هغه په خپلو مزغو ډېر زور واچوه خو په یاد یې نه راتلل ـــ او ډېر خفه په دې وه چې ټول عمر د بهادرشاه باوري پاتې شوی دی او که په دې حساب کې هغه بهادرشاه ته پاتې راشي نو د ټول عمر باور به له لاسو ورکړي ـــ خو په هیڅ نتیجه نه رسېدو ـ د خپل زوي شفیقي او د طاهرشاه لرې لرې ګرځېدل یې هم په نظر کې وو ـ په تش لاس خو دومره لرې په مېلو ګرځېدل نه کېږي ـــ د هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس دا غالب ګمان وه چې دغه پېسې شفيقي چپه کړې دي ـــ او چې ښه يقين يې وشو نو شفيق يې ډېر په مينه کښېنولو۔ خو شفيقي يو قران راخستو بل يې کېښودو خو په پېسو داده نه شوـــ رفيقی ډېر پرېشان وه د هغه لپاره دا هم لوی نقصان وه چې نيګړی حساب پوره کړي د دې لپاره به يې د چا نه پور اخستوـــ خو د پټ غل په ګوزار يې ځان ډېر ژوبل ګڼلو۔ شفيقي نن طاهرشاه لاس نيولی د جواری اډې ته روان کړی وه ۔ دواړو دا پته صلاح د هاغه ورځې نه کړې وه چې طاهرشاه ته خپل پلار د ډېرو پېسو ورکولو نه انکار کړی وه او شفيق ته خپل پلار۔ د جواری په داؤ د ګټې خوبونه دواړو ليدل ۔ طاهرشاه خو لکه د پلار د تاوان د کوره ناخبره وه ۔ هغه سره په داؤ د ايښودو رقم نه وه ۔ خو نن د هغه زړه ډېر ډاډه وه ـــ يو څه يې لرل ځکه خو په دانګو دانګو د جواری اډې ته ور روان وه ـــ طاهرشاه خو ورکې ورانې د شفيقي په مرسته ډېرې د پخوا نه پېل کړې وې خو نن هغه د ژوند يو نوی داؤ په منډه کړی وه ـــ ترڅو به مې د پلار څو پېسو ته لاس نيولی وي ـــ؟ په زړه کې يې د ځان سره خبرې کولې ـــ او بيا هغه زر هاغه منظر سترګو ته کړوـــ چې د مشرې ترور تاج بي بي ببوجي نه يې د صندوق کنجي د بالښت د لاندې پاتې شوې ليدلې وه ـــ ببوجي خدای خبر ولې دومره په تادی چرته تلې وه چې دې ته يې پام نه وه کړی ۔ دا خو چې کله سنګينې د کوټې په کټونو څادرونه او سوزنی سمولې نو د تاج بي بي د بالښت د لاندې يې د تاج بي بې نه پاتې د لوی خړ صندوق غټه د اوسپنې د جندرې لويه کنجي مخامخ د کوټې په تاخ کې کېښوده چې د طاهرشاه ورته د لرې نه نظر شوـــ په طاهرشاه سم اخترشو ولې چې بېګا ورته پلار د پنځو روپو ورکولو نه پوخ انکار کړی وه او طاهرشاه دا خبره په ډېر شدت سره زړه ته اچولې وه ـــ هسې خو به چې پلار روپی دوه هم ورنه کړې نو د تاج بي بي زړه پرې ډېر خفه شوـــ تندر د بهادرشاه په خزانو پرېوځه، جارو پرې راشه ـــ!! چې هلك يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورتلو!!! او چې طاهرشاه به خفه زهير خپلې ترور وليدو نو زر به يې ورته غلی غوندې اشارت وکړو ــ طاهرشاه به خپلې ترور پسې کوټې ته ورغلو. تاج بي بي به سرپيچك پورې تړلې کنجي راپرانسته او د خپل لوی صندوق قلپ به يې خلاص کړو ــ بيا به يې زر ورته په چپه خله دوه غټې غټې روپۍ په لاس کېښودې ــــ ورځه !! او چې طاهرشاه به د ترور نه روپۍ ترلاسه کړې په هغه به اختر شو!! ځان به يې منډې ته سمولو ــ چې شيت... په غلې اشاره يې طاهرشاه په ځای ودرېدو ــ هغ دا بله روپۍ شفيق ته ورکړه ــ د تاج بي بي په سترګو او مخ به د تېر وخت د يو ياد اوراورکي په رڼاګانو شول ــ!! اوس به طاهرشاه منډې کړې ــ زبرګه د ترور او وراره په دې راز ونياز ښه پوهـ وه ـ د ځان سره به مسکۍ شوه ـ اوس که هرڅوتاج بي بي او پرې ډېرې سرتېزه وې د بهادرشاه زور به يې د زبرګې نه ويستو خو چې اېندروريانې به يې په خپلو بچو داسې مهربانه ليدې نو هرڅه به يې هېر کړل ــ طاهرشاه او شفيقی په دو دو روان وو دواړو دا طمع لرله چې د ژوند په دې ورمبي داؤ باندې اېښی رقم به د دواړو دنيا بدله کړي ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کورنۍ یوه زلزله راغله، یو طوفان راغلو، د تاج بي بي دصندوق نه غلاشروع شوې وه، دنغدوپېسوسره غل د سرو والۍ هم غلاکړې وې ـ تاج بي بي په چغوچغوژړل ـــ سينه يې ټپوله ـــ وئي خدايه زما په حال يې کړې ـ ـ ـ ـ زما پېسې وریورې اور کړې ـ ـ ـ خدایه خپل غل په ګوتو راکړې ـــ!! د تاج بي بي په چغو نعرو ټول لوی واړه راپاڅېدل . صندوق تاج بي بي د کوټې ور ته راښکلی وه ـ هرڅه يې لټ په لټ کړي وو ـ زبرګه او پري هم د تاج بي بي سره ولاړې وې ـ سنګينه خو داسې رېږده چې لاس پښې يې کاږه شول د خلې نه يې خبره نه راوته ـــ پري په چاربندونو لاسونه ايښودي وو ـــ زما په چا شك نشته کاڼی راباندې خپلې خور غورځولی دی ـــ خپلې ياري زروګۍ ته يې زما ګور کفن غلا کړی دی ـــ زه ښه پوهـ يم ـ ـ ـ !! تاج بي بي کور په بله اخستی وه ـ دا خو ښه ده د حوېلۍ دېوالونه دومره اوچت وو چې د هغې غږ يې راګېر کړی وه ګني کوټې بلې به ټولې د ګاونډيانو نه ډکې شوې وې ـــ زبرګې ته په ولاړه ولاړه راياد شول چې نن خو بهادرشاه د بازار نه وختي راغلی دی ـ وجود يې تپجن وه، رفيقې ورته ووې کورته ورشه ارام وکړه زه يم ـــ هغه زر د بهادرشاه کوټې ته روانه شوه ـــ د طاهرشاه طبع تسلۍ ببوچي غلې کړه ـــ خو دسترګونه به يې د اوښکو رودونه چا اوچ کړي وو؟ بل خوا پري هم د تاج بي بي په خبرو پړسېدلې ناسته وه ـــ طاهرشاه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بیمار ببوجي ته وئیل ماته به خدای ډېر هرڅه راکړي هغه به ټول ستا وي او خدای خبر ولې د تاج بي بي اوښکې اوچې شوې خپل لت پت داج یې بیرته په صندوق کې کېښودو او د صندوق ور یې پورې کړو ــ طاهرشاه ډېر مطمئن وه چې معامله رفع دفع شوه، د ببـوجي اوس دومـره د زړه زور نشـته چـې خبـره بـه شـاربي خـو طاهرشـاه تـه د خپـل ژونـد د وړمبـي داؤ منظـر او خپـل تـش لاس راستنېدل رایاد شوــ په دغه ورځ د ده نه هرڅه تلي ووــ په وړمبي داؤ خو یې د ډېرو پخو جوارګرو نه ټولې پېسې وګټلې خو په دوېم ځل ورته مخامخ شفیقی وه ـــ طاهرشاه ډېر په سُر کې وه ــ جېب یې د پېسو ډك وه ــ خو چې په دوېم داؤ یې ډك جېب تـش شوــ . . نو په درنو درنو پښـوکور تـه راروان شوــ . . پـه ژونـد کـې پـه وړمبـي ځل په خپل یار قهر ورغلی وه ــ زړه یې غوښتل چې هم دلته ترې دا ټولې پېسې بیرته واخلي ـــ خو شفیقی ډېر مکار وه . . . . پـه چل ول یې د طاهرشاه نه ټولې پېسې وهلې وې . . . طاهرشاه په درنو درنو پښو کور تـه روان شوــ . . او شفیقي د ډېرې خوشحالۍ نه، د ډېرې مستۍ نه یـوه تېـره چغـه ووهلـه . . . او طاهرشاه داسې ګڼل لکه د شفیقي دې چغې په هغه پورې ملنډې کولې . قدمونه یې ونښتل خو په لاره روان وه ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهادرشاه دځو ورځوراسې په کور وه د ډېرې کمزورتیا دلاسه یې سر نه شو نیولی ـ چې د کټه به راپاڅېدو نو سر به پرې چورلېدو. زبرګه د بهادرشاه سرته په کټ ناسته وه د مونه یې پرې چوپ کول اوببوزی یې ورته وهلو، په ټول کورد بهادرشاه د ناروغۍ د لاسه دچپتیاخپسه ناسته وه ـ دطاهرشاه اوشفیقي په ورانوویجاړوګرځېدودهغه رنځ نورهم سپواشوی وه ـــ دهغه دقهردنیااوس ډېره غلې وه ـــ داسې ورته ښکارېده لکه چې وجودیې یولوی رنځ راایسار کړی وي ـــ رفیقی د خپل اشنا په ناروغۍ ډېرخفه وه ـ خوداتسلي یې ورکړې وه چې دکاروبار غم به نه کوې څنګه چې ستا په وړاندې وه هاغه شان به اوس هم وي خوهغه داسې ګڼل لکه چې دهغه په لاس راغلي ډېرڅه د هغه دلاس نه روان دي ـــ د کور واکمني خو اوس ټول په ټوله تاج بي بي په خپل لاس کې اخستې وه ـــ او چې بهادرشاه به په کټ پروت وه نو په څپکونو به د هغه کټ ته رانزدې شوه په کور دې زړې کړوـــ خدای ته به څه جواب ورکوې؟ د تاج بي بي په دې پېغورونو به د بهادرشاه زړه نور هم راډك شو د ډېر درد نه به یې سترګې پټې کړې ـــ ځوان تکړه بهادرشاه په لړو ورځو کې کټ ونیولوـــ د طاهرشاه ورکو ورانو هم زور کړی وه ـــ د شفیقي سره په ډېرو غلاګانو کې هم ککړشوـــ کله به یې داؤ ګټلواوکله به یې بائیللوـــ کورته ناوخته راتله خویې اوس عادت ګرځېدلی وه ـــ زبرګه خواره که یو خوا ته د ژوند ملګري ته په ولاړه تویېده نو بل

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوا د طاهرشاه په عبثیاتو هم پوهـ وه خوپه ظاهرشاه یې نه شو راګرځولی ـــ د شپې خوبونه یې اوس بیخي حرام شوي وو ـ وخت ډېر تېر شوی وه خو د هاغه لیدلي خوب ویرې به اوس هم ناقلاره ساتله ـ د دواړو بچو د ژوند خبربه یې ډېرغوښتو ـ دکلي دیوښه حکیم نه دبهادرشاه علاج روان وه ـ خو په بهادرشاه کې هیڅ فرق نه راتلو ـ ورځ په ورځ لکه د مالګې اوبه کېدو ـ نري نري ټوخي سره به یې اوس په بلغم کې لړه لړه وینه هم راتلله ـ او چې د شپې به پرې د نرۍ تبې سره د ټوخي دوره راغله نو زبرګه به یې د خوا نه نه خوزېده ـ زر به یې توکدان د بهادرشاه مخې ته کړو ـ بهادرشاه د زبرګې په کړاؤ ډېر خفه کېدو ـ خو زبرګه یوه سیاله پښتنه مېرمن وه ـ د خپل ژوند د ملګري خدمت ته یې ملا ترلې وه ـ دې سره سره به یې د خدای د قهر او غضب نه هم خبرولو ـ خو بهادرشاه دا ګڼل چې د هغه ناروغي دومره لویه نه ده پخپله به ښه شي ـ خو کله کله به د زبرګې مینې او پرېشانۍ لړ په فکر کې واچولو، ما ټول عمر د بچو لپاره د ډېرې ګټې په سر د سور اور سودا کړې ده ـ په حرامو پېسو مې د ځان لپاره دومره جائدادونه او زمکې اخستې دي چې ټول عمر به د اور بچې راوړي ـ زما د هاغه دنیا فکر خو یوائې زبرګې کړی دی ـ د زبرګې زړه غوښتل چې په داسې حالت کې چې اوس د بهادرشاه زړه ډېر نرم شوی وه ـ د هغه نه یو کلك سوګند واخلي ـ که خدای جوړ کړی چې بیا اور ته لاس نه کړی، زما سره لوظ وکړه ـ ماته به حلال رزق ګټې ـ زما په بچو نور د بې وسو خلکو وینې ځوې مه خوروه ـ ځان له د اخرت لاره پاکه کړه ـ د خدای نه د بخښنې سوال وکړه ـ!! خو دا ټولې خبرې به د زبرګې په خله لکه د سلګو غلې شوې ـ ځکه چې د بهادرشاه پوره باور وه چې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

به بیا خپلې دنیا ته روغ شي . زبرګې دعاګانو، وظیفو ته زور ورکړی وه ـ خدایه بچي مې د حلال رزق خاوندان کړې ـــ خو د زبرګې خوارې هره دعا به د عرش نه لړزېدلې هغې ته راستنه شوه ـــ د طاهرشاه ژوند اوس بیخي په ورانو وه . د مور او پلار ډېر نامنونکی شوی وه ـ بس که د چا خبره به یې منله نو د تاج بي بي ببوجي چې هر وخت به ورته په سرو سترګو ژړېده ـــ او کله یې هم طاهرشاه نه وه خفه کړی ـــ ظاهرشاه د رفیقې سره د پلار کاروبارسمبال کړی وه ـــ او ډېر ځیرك زلمی ترې وتلی وه . په خپل کار ډېر پوهېدونکی او ډېر سنجیده ـ ځکه خو د بهادرشاه زړه په دې ډاډه وه چې که زه کال هم په کټ کې پروت یم کار به مخ په وړاندې روان وي ـــ!! او په دولت کې به مې کمی نه راځي .

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکندرشاه د بهادرشاه په وینه او غوښه شریك خپل وه خو د عمرونو او زمانو هاغه بدنیتئ او د زړه بداوي دیوالونه اوس هم د دواړو تر مینځ ولاړ وو۔ خو د بهادرشاه کټ ته د پرېوتو غم اوس په سکندرشاه هم چکونه لګول ــ د ډېرو ورځو نه یې په لاره کوڅه او حجره کې نه وه لیدلی خو په کور کې د بهادرشاه د ناروغئ نه هم لاڅوك نه وو خبر ـــ او بیا هغه چې د غرمې د ډوډئ په وخت ډېر غلی غلی جمالې ولیدو نو هغه پرې د ټکه پوې شوه ۔ سړیه خېر خو دی کنه !! جماله د هغه په خوا کې کښېناسته او په اوږه یې ورته لاس کېښودوــــ "نا۔۔۔ بس هسې ۔۔ ۔" سکندرشاه خبره زړپه بله واړوله ــ!! خو جماله پوهېده چې د سکندرشاه په زړه کې څه د خفګان خبره اوړې راوړي ــ او بیا د جمالې پرله پسې تپوسونو هغه دومره ډېر تنګ کړو چې خبره یې نوره په زړه کې ایساره نه شوه ـــ د څو ورځو راسې مې بهادرشاه نه وه لیدلی پرون خبر شوم چې ډېر ناروغه دی نو ځکه ــ!! جمالې چې په غور د سکندرشاه څهرې ته وکتل نو دا خبره یې محسوس کړه چې د سکندرشاه دا دومره خفګان او تشویش چې دی نو بهادرشاه به ډېر ناروغه وي ـــ!! او که دواړه هرڅومره د یو بل د سیورو نه لرې دي خو د وینې درد خامخا وي ــ او بیا چې ډېر عمرونو پس سکندرشاه د بهادرشاه په حویلئ قدم کېښودوـــ نو د خپل تېر ژوند د ماضي په ټال یې یوه سرورناکه جوټه اووهله ۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه مور پلار چې د هغه لپاره د تاج بي بي تپوس کړی وه، تاج بي بي د هغه د زړه په پټ ګوټ کې چرته لرې پټه نن هم مسکۍ وه ـــ د خپلې ځوانۍ د غورځنګونو سره ـــ خو چې د هغه وړمبی نظر څنګه د کور دننه دروازې سره په ولاړې تاج بي بي پرېوتو ـــ نو په خپل مخ د ګډې وډې تورې سپینې ږیرې احساس د هغه مخې ته د تاج بي بي څهره د وخت د تورو ګردونو نه راښکاره شوې د یوې داسې شیشې په څېر ولیده چې وخت او زمانو پرې خپل ګردونه ښه پاښه مښلي ووـــ خو کله کله به د دې مښلو ګردونو په شا د پړقېدونکې شیشې پلوشو د هغه سترګې وبرښولې . هغه په ډېر غور تولې حوېلۍ ته وکتل ـــ دلته نن یوه عجیبه چپتیا وه ـــ خو ناڅاپي لرې د یو ځای نه د پرې د مستې خندا یوه خوره وره سندره د ده د غوږونو د پردو سره بې شانه ولګېده ـــ او بیا دواړه د ده مخې ته حېرانه حېرانه ولاړې وې . پرې خو نن هم په هاغه ځای ولاړه وه چې ده ډېره زمانه وړاندې لیده ـ د تاج بي بي او پرې په عمرونو کې دومره فاصله نه وه خو د پرې رنګ؟؟؟؟؟؟ نن هم په زړونو لوبې کولې شوې ـ سترګې ورته بې اختیاره اوړېدې شوې ـ خو د تاج بي بي د تېر عمر لوی ځادر په مزه مزه راښکلو ـــ د زبرګې وجود هم د حالاتو ډېرو تودو سړو وهلی وه ـــ سنګینې د خپلو مشرانو خوېندو په شان د خپلې زړې ځوانۍ ژړا په ښکاره نه کوله . د ځوانۍ سپرلو خو به یو وخت د هغې په زړه او احساساتو هم نوکارې راښکلې وې خو ـ ـ . د هغې د شخصیت ځینو عېبونو هغه د داسې خواهشاتو نه لرې ساتلې وه ـ او هغې ته هاغه ورځ یاده وه چې د رفیقې نیا چې د جینکو دلالي به یې کوله ـــ یوه ورځ یې ډېر په سپین سترګۍ د سنګینې مخ کې دا خبره کړې وه ـ چې خواره به څه د چا د کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي نه يې اونه غنه د مزې ده ــ او نه خبرې ... چاړې چپې خو بس ټول عمر د ورور او پلار د غاړې د هډوکو امېل وي ـ او په دې ورځ سنګينې پټ پټ ډېر ژړلي وو ـ په دې نه چې ګني هغه د بل د کور کېدی نه شي، په دې چې هغه چاړې تتې ولې ده؟ ژبه يې ولې نښلي ...؟ خو هغې ته څه پته وه چې دا خو د ګران لالا ويره او قهرونو داسې کړې ده ـ د هغه هېبوتونو ګونګې کړې ده ـ ګني چې کله د زېبو سره لوبې کوي څه ويره ترهه يې په وړاندې نه وي نو بيا خو لکه د رېډيو غړېږي ـ!! اوس خو سنګينې خپل ټول فکر د خپلې ورېرې زېبو سره تړلی وه چې نوې نوې د ځوانۍ په درشل پښه کېښوونکې وه ــ هغې د خپلې ورېرې د خپل ژوند او کور ډېر ښائسته خوبونه ليدل ـــ هغې به اوس هم په لوبو کې زېبو ناوې کوله ... په مينه مينه به يې ورته کتل ـــ شايد د هغې فکر د ځانه اوړېدلی وه ــ که خدای مه کړه د دې کورنۍ تاريخ په زېبو تکرار شو نو د يوې بلې پېغلې ځواني به په دې حويلۍ کې لوخړه شي ــ سکندرشاه ډېره لحظه د بهادرشاه سره په لوی دالان کې ناست وه ـــ بهادرشاه د خپل کبر او زور د اس نه لکه چې راغورځېدلی وه، سترګې يې کوغالو ته پرېوتې وې ـ په مخ يې د خپلو زياتو او ظلمونو احساس ډېر څرګند ښکارېدو ـــ "تاته ډېر ملامته يم ـــ" او چې بهادرشاه په ډك ستوني ځنګه دا خبره وکړه نو د سکندرشاه پرې زړه ډېر خفه شو ... نه نه وروره! داسې مه وايه زما سره دې هيڅ بد نه دي کړي ... هغه زر د بهادرشاه نه د ملامتې احساس لرې کول غوښتل ـ "ما که د تاج بي بي لاس تاله درکړی وی نو نن به ته زما متهې وزرې وې ـ ـ ـ" بهادرشاه اوس په زوره زوره ژړل خو د هغه کم طاقتۍ د هغه د ژړا قوت ذرې ذرې کولو ـ د هغه زړه سم راډك شوی وه ــ خپل کمزوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

حالات د هغه نه د خلاصي ژړا وس هم اخستی وه ـ "وروره!! زه نن هم ستا متې وزرې يم ـ ـ" سکندرشاه د زړه نه د هغه تسلي کوله ـ او بهادرشاه هم د هغه په تسلۍ لړ په استقامت شو ـ په دې دوران کې تاج بي بي د شنې مېوې يو غټ پتنوس د دواړو مخې ته کېښودو ـ تاج بي بي چې په پتنوس رانسکوره وه تکه سره مڼه يې ښنګه چې په چاړه پرې کوله نو لاسونه يې لکه د ګوزن رپېدل ـــ سکندرشاه د تاج بي بي د لاسونه مڼه او چاړه واخسته ـــ د دواړو سترګې د يو بل سره د څه لحظې لپاره ځلور شوې ـــ تاج بي بي يوه لويه لوپټه په سر کړې وه ـــ د هغې په مخ او لاسونو راغلو ګونجو يو ځل بيا د تېر وخت د دواړو کورونو ناسازي د سکندرشاه مخې ته کړه . . . د هغه همدردۍ خو د بهادرشاه د درېواړو خوېندو سره وې چې د بهادرشاه د لاسه يې ځوانۍ بائيللې وې ـ اوس يې د خپلو ځوانو په څلو بې اوښکو ژړاګانې کولې . . . د حوېلۍ د لوی دالان يو سر او بل سر ته اوس هم د طوطي او مېنا پنجرې رازوړندې وې ـــ دې دواړو مارغانو په دې پنجرو کې قېد که د خپلو چغو نعروډېر وختونه اړولي وو ـــ خو د خپلو مالکانو ډېر دردونه يې په خپلو چغارو سندرې کړي وو ـــ طوطي نن بيا په زوره زوره نعرې وهلې ـــ او مېنا هم ښه په زوره زوره د خپلې مالکې ويرونه، ارمانونه ترخپل چغاري د لاتدې راوستل خو ډېره کمزورې شوې وه ـــ مښوکه يې ماته راماته وه ـــ بس دا پنجره پرې اباده ده ـــ او دواړو به دا ګڼل چې زمونږ په سينو کې د چا رازونه دي ـ او مونږ په هغې ژوندي يُوسکندرشاه دواړو پنجرو ته هم وکتل او بهادرشاه ته هم، داسې ورته ښکارېده لکه چې دا لويه حوېلي يوه غټه پنجره وي او دا ټول انسانان په کې وخت او زمانې لکه د دې طوطي او مېنا قېد کړي وي ـــ خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې پنجره کې يواځينۍ د پرې د شونډو نرۍ مسکا د وخت د تېرېدو پرته هم په برقه خندا بدله شوې وه ـــ او د دې ژوند او مستۍ په شايې د ډېرو پېغلو لاس وه ـ چې د پرې ژوند، شپې او ورځې يې رنګينې ساتلې وې ـ د هغې دا غم نه وه چې زه ولې د خپل کور نه شوم؟ ډېر وخت يې د کور په تياره تاخانه کې د مينې يوه دنيا د زړو سره اباده کړې وه او بيا به په ډېرو جينکو پسې ګرځېده ـ ډېر وخت يې ډېرې جينکۍ د هوس ښکار پاتې شوې ـــ او اوس هم د هغې دنيا اباده وه ـــ سکندرشاه ګېرچاپېره کتل ـــ د حوېلۍ د لوی دالان بلۍ او چجې رانسکورې ليده شوې ـــ د دېوالونو نه په دلو دلو ښورې ښکته پرتې وې ـ خو د حوېلۍ باغيچه نن هم تازه او شنه وه ـ د سرو ګلابونو ګڼ بوټي د ګلابونو د زوره کاږه په زمکه پراته وو ـــ کور کې د ډېرو کټونو لنګې شلېدلې پرتې وې، ځنې په کې جولنګي وو ـ د ورانې ورانۍ زړه دردونکې احساس د سکندرشاه زړه نور هم راډك کړو ـــ هغه د زبرګې د لاسه ببوزی واخستو او په مزه مزه يې د بهادرشاه مخې ته وهلو ـ د هغه د پټو سترګو نه راروانې اوښکې اوس د ببوزي په باد وچېدې ـ تاج بي بي خو نن ډېره خوشحاله ګرځېده ـ د ګوړې يخ ټينګ شربت يې په سور خاورين کنډول کې سکندرشاه ته وړاندې کېښودو ـــ سکندرشاه چې ځنګ د شربت نه ګوټ وکړو نو مخامخ د دالان مخې ته د دېوال سره ولاړې شنې هاغه پخوانۍ خاورينې چاټۍ ته يې وکتل، د چاټۍ په ځنګ کې کوږ ووږ ګړونج وجود هم لکه د بهادرشاه نسکور ليدی شوـ چاټۍ څه په استقامت ولاړه وه هم هاغه شان او د خپلو مالکانو سره يې د خپلې مينې پت پاللو ـ اوبه يې نن هم ډېرې خوږې او يخې وې ـ سکندرشاه په دې منظر يوه ديکه وخوړه ډېر لرې لاړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ د تره او چاچي پخوانی دور يې رامخې ته شوــ او بيا د عمرونو او زمانو هاغه لويه جدائي چې د دې کورنو ترمينځه تېره وه ــ اوس بهادرشاه سترګې پرانستې وې ـــ زبرګه د خپل لېور په راتګ ډېره خوشحاله وه ـــ زېبو او سنګينه خو يې له ځنګه نه خوزېدې چې ډېره لحظه پس په انګڼ طاهرشاه او ظاهرشاه هم غبرګ رانوتل نو د ډېرې خوشحالۍ نه يې ورته چغه کړه ... هله زر راشئ کاکاجي مو نن کور ته راغلی دی ... سکندرشاه دواړه ښکل کړل ... د دواړو په ټوپيانو به روزانه سنګينې او تاج بي بي ګلابونه ټك وهل . د زبرګې خو په دې کور کې د ټولو نه لوی "سُود" خپل بچي وو خو خدای خبر ولې . . . نن د طاهرشاه او ظاهرشاه اونې ډېرې وتلې ښکارېدې ... او ناڅاپي زبرګې چغه کړه او د نا ... سره په هغې څه چل وشو ... ټولو په هيبت رامنډې کړې ... زبرګه يخه تخته په زمکه نسکوره پرېوته . ـــــــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای خبر څه وجه وه خو د طاهرشاه خو د هاغه ورځې نه د ډېرو پېسو سودا مله شوې وه چې يو ماښام يې پلار د پېسو غټه كڅوړه په كټ كې راتشه كړې وه ــــ او ده چې دا وليدې نو د پېسو دا بيا بيا شمېرل يې ډېر د خوند وګڼل هاغه وخت طاهرشاه لا دومره لوی نه وه خو بس د پېسو عشق يې ملګری شو... نن هغه د ډېرو پېسو مخونه ليدلي وو زړه يې وغوښتل چې د دې ډېرې نه دا جولۍ راډكه كړي او لرې چرته د مېلې سېل ته لاړ شي، چې د ښار په بازارونو وګرځي .... چې غوړې امرسې او ځلوبۍ ځان له واخلي . . . خو افسوس چې پلار په ډېره ترخه ورټلو، تښتته مرداره !! او د بهادرشاه په دې قهرېدلي غبر طاهرشاه دا ځوګند كړی وه چې هم دومره ډېرې پېسې به ګټي د هغې مالك به يواځې طاهرشاه وي . او كله چې طاهرشاه شفيقې ته د خپل ارمان خبره وكړه نو شفيقي د ځان سره نېغ د جوارۍ اډې ته بوتلوــــ شفيقې ډېر چالاك وه، په چل چل به يې په طاهرشاه د كور او يو ځای بل ځای نه غلا هم وكړه ــــ او د غلا پېسې به يې ترېنه هم وګټلې د طاهرشاه په لاس به هيڅ رانغلل ــــ خو شفيقي هم اوس طاهرشاه داسې ګېر كړی وه چې د لاسه يې نه وركولوــــ اوس خو زمری هم د دوي ملګری وه ـ شفيقی كه ډېر مكار وه نو زمری هم ښه تللی وه بس كه ساده بوده يې موندلی وه نو طاهرشاه وه ــــ دا ځل خو ورته دواړو يوه صلاح كړې وه . داسې كه د ده نه هر وخت هر داؤ

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه او تـه ګټـو نـو زړه بـه یـې تـور شـي او کـه د جـوارۍ نـه یـې لاس واخستل نو مونږ سره دومره پیسې چرتـه وي ـــ؟ دا ځل بـه داؤ پـه طاهرشاه ګټو ـ ـ ـ ـ!!

د زمـري د دې خبـرې سـره شـفیقي مرسـته وکـړه ـــ او کلـه چـې د زمري او شفیقي نه ننني داؤ طاهرشاه پرلـه پسـې وګټلو نـو پـه مـخ یې د ډېرې خوشحالۍ نه رنګونه راوربدل ـــ په لاره یـې خپـل لاس پـه جیـب کـې کلك ابښـودی وه ـــ زمـري او شـفیقي ورپسـې ډېـرې چغې وهلې ـ ـ یارو!! شاته وګوره!!! خو طاهرشاه به نن د ډك جیـب سره د ښـار لـویې مېلـې تـه روان وه ـ دې ارمـان خـو پـه پیسـو پسـې لولپه کړی وه ـ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاج بي بي چې د کله نه سکندرشاه لیدلی وه ــ زړه یې خوږ خوږ درد کولو ــ په کټ کې به خوره وره پرېوته ... څنګل به یې په سترګو کېښوده ... او یو خوبولي خیال به نشه کړه .... تاج بي بي او سکندرشاه دواړه د کوټې سر ته ختلي دي ... په مینه مینه یو بل سره د راتلونکي ژوند سوګندونه کوي ـــ سکندرشاه هم د تاج بي بي سره نژدې ناست وي ـــ سره غرمه وي ــ چپه چپتیا وي ... دواړه یو بل سره د راز و نیاز خبرې کوي ... چې ناڅاپه تاج بي بي خپل سر د سکندرشاه جولۍ کښې کېږدي ... سکندرشاه پرې د ډېرې مینې نه رانسکور وي ـــ خپلې تودې تودې شونډې د تاج بي بي په مخ او شونډو کېږدي ... د تاج بي بي وجود مېږي مېږي شي ... دواړه سینې یې د ډېر جوش نه نېغې ودرېږي ... او بیا دواړه د خپلې ځوانۍ خولې د کوټې د پاسه د تودې غرمې او سور نمر نه یو خوا ته د دېوال چنې ته د راغزېدونکي سیورې ته په پروت کټ وباسي ... دواړه د مینې یو داسې حد ته رسېدلي وي چې د مینې د شدت نه راولاړې ویرې اخستې وي .... اف!! دا مو څه وکړل؟ تاج بي بي د سکندرشاه منتونه کوي ما د ځان سره وباسه ... زه به د رسوائۍ د دې داغ سره څنګه ژوند کوم ... ګران لالا به مو ووژني ــ!! او سکندرشاه د تاج بي بي لاسونه په خپلو لاسو کې کلک نیولي وي . ته اوس زما امانت هم یې او عزت هم ... زه به په بهادرشاه جرګه وکړم ـــــ!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د سکندرشاه په دې خبره تاج بي بي د سکندرشاه په څنګ کې مدام د داسې مینې او شدت غوښتونکې شي ــ بیا تاج بي بي د بنارسۍ په جوړه کې د سکندرشاه د لویې کوټې په سورپالنګ کې ناسته وي د هغه په طمع وي ــ د هاغه مینې او سرور نشه پرې ټوله خوره وي ... سکندرشاه هم د یو باوقار زلمي په څیر د تاج بي بي د ژوند په انګړ پښه ږدي ـ او ژوند د مینې یوه سندره شي ـ او ناڅاپه د بهادرشاه د پرله پسې ټوخو اواز د تاج بي بي د خیال دنیا په بله واړوي ــ وار دې تېر شه !! د زمکې زنې شې .. تاج بي بي په بدو ردو ښېرو ازارونو د کټ نه راپاڅي ... او چې وګوري نو سنګینه او زبرګه په شنه منډه د بهادرشاه کوټې ته ور رواني وي ــ ببوجي ببوجي ماته یوه انه راکړه زه پرې لوکاټ اخلم ــ زېبو د تاج بي بي مخې ته ولاړه وه ــ وئي !! دې اونې ته دې وګوره!! دې سور سپین رنګ ته دې وګوره !! اوس بهادرشاه د زوره پرېوتو نو ته به اوس په دوکانونو ګرځې ـ او کنه، تاج بي بي په یو مخ زېبو ته یو سل خبرې وکړې ــ او زېبو غلې د ترور مخې ته ولاړه وه ــ دپلار ټوخې یې اوس لږ غلی شوی وه ــ!! او بیا سنګینه ورو غوندې د کوټې نه راووته د زېبو په خفګان خو داسې پوهـ شوه لکه چې مور د خپل بچي په خفګان پوهیږي ـ هن! واخله! دا مې تاته ساتلې وې ـ سنګینې د لوپټې د پیڅکي نه انیز پرانستو او زېبو خوشحاله منډه کړي ــ د تاج بي بي طبیعت خو په دې خراب شوی وه چې د خیالونو د دنیا نه د بهادرشاه ټوخي رابهر کړې وه ــ هغې ته اوس په دې خیالونو کې یو خوند محسوسېدو ــ یو سرور او یو نشه ... وخت که هرڅو تاج بي بي د ډېرو هلکانو ارماني ساتلې وه خو سکندرشاه یې د کاکا زوی وه ــ د هغه خیال به ورته ډېر خوند ورکولو ــ هسې خو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې کله کله د شپې په خوبونو کې رفيقي هم ليدلو ــ دواړو به پټ پټ ګرځېدل کول ــ رقيقي خو به يې دومره ښکلولو چې په چيياري به يې سترګې وغړېدې . . خوب به يې د سترګو نه دانه وانه شو ــ تاج بي بي به د ځان سره مسکۍ شوه داسې به يې ګڼل لکه چې ټوله شپه يې رفيقي د خپلې غېږې په ځانګو کې ځانګولی دی ــ د رفيقي د سترګو کتل به يې ډېر خوښ وو ــ د ډېرو جينکو سره يې د رفيقي په سر زړه بداوی هم راغلی وه ــ او د خپلې خور پري سره د رفيقي په سر د کړې جګړې منظر خو به يې هر وخت په سترګو کې وه ــ ځکه چې رفيقي هغې د خپل زړه او وجود مالك ګڼلو ـ او د خپل ژوند دې لويې محرومۍ او ارمان د احساساتو يو داسې مقام او حد ته رارسولې وه ــ چې خپل ورك ارمان يې هم داسې په خوبونو او خيالونو کې لټولو ــ ځکه چې وخت خو اوس د هغې د لاسه وتلی وه ــ د ژوند هر سفر او هر پړاؤ يې بس په دې کور کې سرته رسېدونکی ليدلی وه ــ د بهادرشاه نه د کرکې او نفرت اور اوس لاځه بل رنګه لېونۍ کړې وه ــ جنګ جنګ نعرې به يې وهلې ــ په لويو لويو چغو به ژړېده ــ د انګڼ په مينځ کې به ودرېده سر به يې سرتور کړو او بهادرشاه ته به په وېنا او ښېرو سر شوه ــ اوس به ټولو دا وئيل چې تاج بي بي خواره خو لېونۍ شوه ــ او بهادرشاه د ازارونو او ظلمونو د لاسه په کټ پرېوتی يو داسې بې وسه انسان دی چې د کړو ظلمونو د سوَبه د عبرت يوه نمونه ده ــ خو زبرګه په دې حال کې هم د بهادرشاه د څنګ نه يوه لحظه نه شوه خوځېدې . د کلې غم ښادي يې هم په سر وه چې په دې پسې به اووته نو د بهادرشاه فکر به ناقلاره ساتله ــ چې څه حال به يې وي ــ تاج بي بي او پري خو به ګوټ اوبه هم نه ورکولې په اوازونو به يې زړه سترې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو که د زېبو او سنګین به ورته خیال شو نو ورسره به ناستې وې ــ بهادرشاه د لاچارۍ او بې وسۍ یو تصویر وه ـــ د نري رنځ اواز خو پرې ډېر مخکښې شوی وه ... رفیقي به د ښار هسپتال ته کله کله بوتلوـــ خو بهادرشاه داسې ګڼل لکه چې د هغه رنځ د علاج نه وتلی دی ــ اوس به بهادرشاه کله کله دومره کمزوری شو چې د نعرې طاقت به یې هم نه لرلوـــ د هغه هره نعره او غږ به هغه ته واپس راوګرځېدو ــ چې زبرګه به په مانځه وه نو هغه به ډېر تنګ وه ـــ زبرګې ورسره یو ټیمګی اېښودی وه چې که اواز نه شي راکولی نو دا ټیمګی په چوکه ټنګوه په غږ به یې زه راځم ـــ!! خو کله کله به د بهادرشاه په ډنګ ډنګ هم زړه ستړی شو ـــ او چې لاد تاج بي بي خوب یا خیال به د بهادرشاه په ټیمګي ډنګولو خراب شو بیا خو به یې بهانه غوښتله ــ په یو مخ به د بهادرشاه کټ سره ولاړه وه ـــ او سپورې ستغې به یې وئیلې ــ تاته مرګ هم نشته چې بې غمه شو درنه ـــ ځنګ ظلمونه دې په ما کړي دي ... زما ژوند او ارمانونه دې خاورې ایرې کړې دي . . . ته به هم داسې کړېږې ـــ!! تاج بي بي به په ولاړه ولاړه د ښي لاس شهادته ګوته تلي ته بیا بیا راچوله او لکه چې بهادرشاه ته د هغه کړي ظلمونه وریادوي ـــ خو تاج بي بي به دځان د فکر نه نه وتله ـــ بهادرشاه خو که ظلم کړی وه نو په تاج بي بي یې کړی وه ــ چې په کور یې زړه کړې وه ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل پاڼه د پلار د ډېرې مينې د لاسه د خودسرۍ داسې حد ته رسېدلې وه چې د کور د خلکو سر خوړېې جوړ ه شوې وه ـ د سم دم زمري نه خو يې داسې ګيدړ جوړ کړی وه چې مخ به يې ترې پناه کولو ـ د پلار ټوله صلاح مصلحت د ګل پاڼې سره وه جمالې به سکندرشاه ډېر پوهولو چې لور ذات ته د نور اولاد په مقابله کې دومره ډېر پام لرنه کول ښه نه وي ... مشر اولاد خلکو ته ګران وي خو د نورو بچو هم خپل ځايونه وي ـــ او که د ګل پاڼې دا نيازبين توب هم داسې وي نو دا به درته کار وکوري ـــ!! سکندرشاه پوی سړ وه، ډېر عقل مند وه خو د اولاد او بيا د ګل پاڼې په معامله کې ړوند کوڼ وه ـــ د وړوکوالي نه يې په خپله اوږه خېژولې ګرځولې وه ـ جمالې به ورته دا هم وئيل چې د اوږې نه دې سر ته نه شي ـــ!! اوس هاغه ورځ په سر راغلې وه خو سکندرشاه نه وه پوهه يا که پوهه هم وه ځان يې ناغرضه کړی وه ـــ هغه د خپلې کوټې په سر کې شفيقی څوځو ځله ليدلی وه خو د خپل کور مخې ته يې چې په وړمبي ځل په ډېره ښه څنه سترګه وليدو نو زړه يې بې واره بې واره درزېدلی وه ـ په دغه وخت يې ګل پاڼه هم يو ځل ډېره وارخطا ليدلې وه ـــ د ګل پاڼې رنګ رغونه او په ترپکو ګرځېدل پرې په وړمبي ځل ښه نه وولګېدلي ـــ او چې يوه ورځ په ډوډۍ ناست سکندرشاه په واز کومي د ګل پاڼې د خلې نه ډېر اړتاوك د شفيقي نوم او ذکر د هغه په غوږو ولګېدو ـ نو جمالې ورته په پس پسي يوه داسې خبره وکړه چې د سکندرشاه په مرۍ کې نمړۍ ونښته ـــ د قهر او غصې نه يې وينې لمبه وکړه ـ د شفيقي دا مجال؟ او بيا جمالې په ډېره ګرانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

قهرېدلی سکندرشاه کوټې ته کړو. خپله لور دې پوې کړه ـــ خلك وائي که خپله چرګه مو غله نه وی د بل کره به يې هګۍ نه اچوله ـــ خو اوس هم بهر په انګڼ کې ګل پاڼه مسته مسته ګرځېده ـــ د ځوانۍ نه په چورلکونو وه . د ښائستونو د باره درنه درنه وه ـــ او د پېغلتوب نشې په هوا کړې وه ـــ د سکندرشاه زړه اوس د ګل پاڼې خطا نه منله ـــ ټوله خطا يې د شفيقې ګڼله ـ!! او چې بيا ګل پاڼې خپل داجې ته دواړه لاسونه په ډېره مينه په غاړه کې واچول نو د سکندرشاه نه يې هرڅه هېر کړل ـــ د سکندرشاه هاغه مينه او محبت يې مخې ته وه ـــ بچې خيال کوه . ګل پاڼه په دې پوهه شوه چې د داجې دا خبره هغې ته د احتياط کولو لپاره نه بلکې د دې لپاره کوله چې څه کوې نو چې څوك دربانديې پوهـ نه شي ـــ او ګل پاڼې د يوې نرۍ مسکا د ادا سره لکه د ټال جوټه وخوړه ـ! هغې ډېر په فاتحانه انداز د مور مخ ته وکتل چې ـ زما داجي اوس هم زما دی ـــ زه چې هرڅنګه شم بيا به هم د خپل داجي يم ـــ او جماله خواره هکه دقه ولاړه پاتې شوه ـ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د طاهرشاه غوږونو ته هم د شفیقي او ګل پاڼې د خبرو اترو انګازه رارسېدلې وه ـ خو طاهرشاه په دې طمع وه چې یا خو شفیقی په داسې څه حرکت په خپلوسترګو ووینی او یا د شفیقي د خلې نه د ګل پاڼې نوم واوري ـ ـ ـ ـ او بیا هغه وخت راغلو چې شفیقي په ډېره بې شرمۍ د ګل پاڼې ذکر وکړو ـــ"زما سره خو یې خبرې اترې شته ـ ـ ـ" شفیقي دا ګڼل چې یارو ته د زړه خبره کوي ـ خوهغه څه خبر وه چې د طاهرشاه زړه او وجود په دې یوه لمحه کې دغېرت او عزت د کومو قیامتونو نه تېر شول ـــ هغه چې دشفیقي اعتمادته وکتل نوغلی پاتې شوولې چې ـ ـ ـ شفیقي دومره غټه خبره داسې په بې زړه توب خونه شوه کولې ـ ـ ـ خامخا به د ګل پاڼې لاس په کې وه طاهرشاه د خپلو مشرانو نه په کورکې داخبره ډېره اورېدلې وه چې دشفیقي پلار نیکه عمر ته د دې کورنوتالي څټ اوکسبګردي خو د دې نه نه وه خبرچې د دې کورنۍ پېغلوپه هردورکې دې کسبګرو ته د زړونودبامه کتلي وو ـ یو تاریخ خولا د دې خبرې ډېرپخواد لیکل کېدونه پاتې شوی وه ـــ خو د خواوشاډېروخلکوته دا ښکاره شوې وه چې دبهادرشاه د خورتاج بي بي او د شفیقي د پلار لیدل کتل هم شوی وو ـ یو بل یې طبعې ته پرېوتلي وو خو د ویرې او د روایاتودلاسه زړونه بس دیوبل دتصوراونوم ترحده درزېدلي پاتې شوي وو دا بیله خبره ده چې تاج بي بي د خپل زړه او وجود په غاړه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ارمان کوم نومونه په ډېره مینه ګل کړي وو په په هغو نومونو کې د رفیقي نوم د مرکزیئت په درجه ښکارېدو ـــ خو دطاهرشاه فکرته به داکله راتله چې ببوجي زما سره د شفیق په لیدو دومره خوشحاله ولې وي ؟ د هغې په سترګو کې ساه ورکونکی ارمان بیا ولې ژوندی شي؟ ببوجي زما نه زیات شفیق ولې ښکلوي ؟ ایا په دې چې زما ملګری دی؟؟ خو نن طاهرشاه ته د شفیقي او ګل پاڼې تعلق د تېر وخت سترګو ته کړی وه ـــ ببوجي چې په رفیقي ډېره مئینه وه ـ خوداخبره او راز د روایاتواو د طبقې د توپیر له سوَبه په زړونوکې پاتې شوی وه ـــ طاهرشاه یوه لحظه ډېرګډوډ پاتې شو، د خپلې کورنۍ عزت یې د داسې خلکو د لاسه تار تار نه شو لیدلی خو د مجبورۍ او بې وسۍ یوه لومه یې په خله کې پاتې شوه ـ بیاهم دلرلي غېرت غوښتنه یې دا وه چې د شفیقي سره خپل هر تعلق او اړیکه پرې کړي ـــ شفیقیه!!! خوښ به دې شم ـ ـ ـ دا نوم به دې د مرګه پاتې کړم ـــ په تلوتلو کې یې شفیقي ته غاښونه وچیچل ـــ!! او چې طاهرشاه کور ته روانېدو نو شفیقی یې مخې ته راګرځېدلی وه ـــ تېخ ـ ـ ـ په مخ یې ترینه توده څپېړه ووښته خدای خبر څه وجه وه چې طاهرشاه په ورمبي ځل ډېروارخطاشوـ د شفیقي مقابله ورته په دې مېدان کې یواځې ګرانه شوه ـ په مخ یې لاس اېښی وه ـــ او د ګوتې په اشارت یې په تلو تلو کې شفیقي ته یوه داسې دھړکه ورکړه چې شفیقی هم ویرې واخستوـــ!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بهادرشاه لنډې لنډې ساګانې او ټوخې به د ټولو لپاره د ډېر تکلیف وه ــ اوس خو پرې هم د ورور په حالت د خپلو ورانو او عبثیاتو نه لرې لاس په سر شوې وه ــ ظاهرشاه په پلار وسې کولې چې د ښار لوی ډاکټرسره مې خبره کړې ده هلته به دې داخل کړم خو بهادرشاه نه منله ـــ د هغه په دې دومره دنیا دولت کې په ځان هم د یوې پیسې د لګولو سود نه راتلو ــ په کور کې د پیسو ټکو خواري ده زه په ځان پوهېږم ـــ!! د بهادرشاه ټوخې نن وار نه کولو ــ د پرې په مزغو کې خو دغه یو شك د مودو نه ناست وه چې په ګران لالا مې ګل پاڼې او جمالې کوډې کړې دي چې په ځان اخته شي او د پیسو ګټلو نه لاس واخلي ــ اوس د تاج بي بي زړه هم دا خبره منلې وه ــ تاج بي بي خو ډېره عجیبه شوې وه ... ډېر وخت به یې په خیالونو او خوبونو تېرولو ــ په خپل ورك ارمان پسې به پکښې ګرځېدله ــ خو کله کله به یې د کور واکمنې هم کوله ټولو سره به یې د درد شریکې او مینه هم کوله ـــ کله څنګه کله څنګه؟ پته یې نه لګېده د زړه خاونده وه چې زړه به یې منل ښه به وه ــ ورور او وربرونو ته به یې سپېلنې هم لوګی کول ــ ګُرګُرې او زېبو ته به یې رنګ رنګ ګوډیانې هم جوړولې .... خو د زبرګې او سنګینې سره به یې جنګ جګړې هم کولې ـــ اوس خو د ګران لالا د کټ سره جخته ولاړه وه ـــ د سپېلنو دانې یې ورته لوګی کولې ـ چې په وجه یې د بهادرشاه ټوخی نور هم سېوا شو ــ خو اوس په کټ پروت بهادرشاه هم په دې پوهېدو چې که دا مې ورته ووئیل چې دا سپېلني بهر یوسه زما ټوخی سېوا کوي ــ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو بیا خو جنګ دی ـــ زبرګې به په لاس د بهادرشاه د خوا نه د سپېلنو لوګی اخوا کولو۔
او چې پرې ترېنه د سپېلنو تالی واخستو ـــ چې راکړه ګورې نه د ګران لالا مری یې ترخه کړه ـــ څه د نظره شوی خو نه دی، په ده چا کوډې کړې دي ـــ نو بس دواړه به په جنګ شوې ۔ یو ځل بیا دواړه یو بل سره لاس په لګېدو شوې ـــ په جنګ کې هم په تاج بې بې خپل زاړه پېریان راغلل ـــ وئې خدایه !! توره څړې مې سپینه شوه ـ د خپل کور نه شوم ـــ زما په حال بهادرشاه وتپوسې ـــ!! او بیا کوټې ته راننوته هم دغه زوړ سرود یې راواخستو ـــ د بهادرشاه په سترګو کې نن اوښکې راغلې وې ـــ زړه یې غوښتل چې خپلې درېواړه خوېندې خپل ځان ته کلکې راترغاړه باسي ـــ خو یوه لحظه پس د ټولو پام طاهرشاه ته واوړېدو ـــ د پلار د کټ لنګې ته کښېناستو په مخ یې د غم او خفګان سره سره د قهر یو طوفان لیدی شو ـــ څه چل دی؟ پرې زر د طاهرشاه نه د هغه د ګډوډ حالت تپوس وکړو ـــ ډېره لحظه غلی وه ـــ هلکه !! خبره ولې نه کوې لکه د جینکو دې سر ټیټ نیولی دی ـــ اوس بهادرشاه که ډېر هم کمزوری شوی وه خو یوځل بیا یې هغه زوړ قهر راپېدا شوی وه ـــ شفیقي په ما ګوزار وکړو ـــ!! وئې ته لاس یې مات شه ـــ مور پرې بُوره شه !! دې ورځې ته مو ساتلي دي هغه خلك څه وئي چې زما په نوړې شته شوی نو زما د مور مېړه شوی ـــ!! د طاهرشاه په خبره پرې یو دم په وېنا ښېرو سر شوه ـــ تاج بې بې اوس د طاهرشاه په څنګ کې ولاړه وه ـ په سنګینې خو بیا د هېبت نه څه چل وشو په زمکه راګوزار شوه لاس پښې یې کاږه واږه شول ـــ زبرګې په قلار بهادرشاه دم دلاسه کړو ـــ په بالښت یې څملولو۔ ته په قلار شه هلکان دي ـ خو تاج بې بې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

پري اوس د طاهرشاه راوړلی شر په بیعه واخستو۔ په تماچه سوړ شه!! د دې خوشو تشو لاس اوس دومره راوغزېدل ۔ ۔ ۔؟ خپل ورا ره به زه ګټم پري د طناب نه خپله برقع راواخسته او په سر يې کړه ــــ که د کوره مې اونه ویستل او پلار ته مې يې کړه په سر نه کړه نو نوم به مې پري نه وي ــــ!! هغې په زوره زوره په قهر کې خپل ټټر ټپولو۔ پري په تېزۍ د کور نه ووته او زبرګې خپل سر په دواړه لاسو ونیوه ــ د پرېشانۍ او فکر نه يې طبیعت ډېر په خرابېدو وه ــــ خدای خبر ولې د دواړو هلکانو بهر ته په وتو به يې تر هغې د ځان سره کرل رېبل ترڅو چې به دواړه کور ته نه وو راغلي ــ د هغې زړه به لکه د پاڼې رېږدو هیڅ بې هیڅه به يې ډېر فکر کولو۔ خو هیڅ بې هیڅه خو نه وه ــــ ډېره موده وړاندې يې چې پرله پسې څوڅو ځل یو شان خوب لیدلی وه ــ د هغې خوف او ویره ترېنه ترننه راکم شوی نه وو۔ څومره څومره چې د طاهرشاه او ظاهرشاه اونې دنګېدې دومره د هغې په زړه کې ناسته ویره هم سېوا کېده ــ او نن چې د طاهرشاه او شفیقې ترمینځه تریخوالی راغلی وه ــــ نو زبرګه خو په دې ډېره خفه وه چې زوی د ډېر ښه ملګري نه خفه شوی دی ــ که رفیقی يې د بهادرشاه به لاس پر ګڼلو نو شفیقی يې د طاهرشاه هم ــــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن ټول کلی په بله اوړېدو ــ د بهادرشاه د ګل په شان زوی طاهرشاه چا په ډېره بې دردۍ وژلی وه . د هغه په ټوپۍ د خپلې ترور د لاس لګولی سور د ګلاب ګل د هغه په وینو کې پانې پانې پروت وه . یو الغاؤ تلغاؤ وه ــ د طاهرشاه کټ چې څنګه د حویلۍ په دروازه رادننه کړی شو ... نو په کټ پروت بهادرشاه او زبرګه کې ساه نه وه ـــ زبرګه او سنګینه خو د غم په دې ناڅاپي اوازه بې خوده شوې وې ــ تاج بي بي او پري د ځانه سرونه شوکول ... زېبو د ورور په کټ چکونه لګول . دا ولې دا چا؟ دا داسې پوښتنې وې چې جواب یې چا هم نه لرلو ــ جماله زیړه تښتېدلې ګونه د زبرګې او سنګینې سره په زمکه ناسته وه ـــ د ګل په شانې طاهرشاه ځوانې مرګي هرچا ژړله ــ ټوله لویه حویلۍ په یوه لحظه کې د خلکو نه داسې برجق شوه چې د پښې لګولو ځای پکښې نه وه . بهر په لویه حجره کې سکندرشاه فاتحه اخسته خو داسې ښکارېده لکه چې د طاهرشاه د غم سره سره یوه بله اندېښنه هم د هغه د اعصابو سره نښتې وي . د سکندرشاه نه به خبره نه شوه کېدی . د ډېرو پوښتنو مخکښې یې هیڅ جواب نه لرلو ــ خو حجره کې کټ په کټ، ځای په ځای ناستو ډېرو خلکو به د یو بل سره غوږونو کې څه ووئیل . . . او داسې هر چا د طاهرشاه د وژنې کیسه معمه ګڼله ـــ!! د قاتل هیڅ درک نه لګېدو ... پولیس د ډېرو خلکو نه بیانونه واخستل ... بس خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هرکله چې په ډکه حجره په ګڼو خلکو کې سرتور سر پري ډېره قهرېدلې را ننوته نو داسې چپتیا خوره شوه لکه دا ټول ناست خلك بې دمه شوی وي ــ د پري غږ په ډېر ژړلو او چغو نعرو ناست وه . . . . پرون زما د وراره سره د شفیقي تکرار شوی وه او په طاهرشاه یې لاس هم اوچت کړی وه ــ ماته داسې ښکاري لکه چې شفیقي زما وراره وژلی دی ـــ د پري د خلې په دې نوې خبره د خلکو یوې بلې خبرې ته بې اختیاره پام شوــ خلکو د یو بل سره بیا پس پسي کول ـــ!! سکندرشاه د پري په ناڅاپي حجرې ته راتګ تك زیړ تښتېدلی وه ـــ خلکو د هغه دې حالت کې کتل دا ګڼل چې د کورنۍ یوه ښځه یې په ډکه حجره د خلکو مخې ته بې پردې راغلې وه ــ خو د سکندرشاه په وجود دننه چې د اور کومې غرغنډې بلېدې نو داسې ښکارېدله لکه چې هغه هم د خپلو کړو سزا موندلې وه . د زمري او ګُرګُرې په مقابله کې د ګل پاڼې سرته خېژول یې نن داسې ګڼل لکه چې چا د عرش نه پړمخې په زمکه راګوزار کړی وي ــ یو لوی غم د هغه کره هم مېلمه شوی وه خو هغه به یې ماتم سبا ته کولوـــ نن یې د طاهرشاه غم ژړلو ـــ!! د هغه سترګې او سر د ټولې حجرې مخې ته ټیټ شوي ووـــ!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ظاهرشاه د مرګ درېمه خوره شوې وه د قاتل په لټون کې د پرې د خلې په خبره د شفيقي لټون هم روان وه ــ پوليس په دې کېس کې ډېر ګړندی وه - ولې چې ظاهرشاه د خپل ورور د قاتل د نيوو لپاره ډېرې پېسې په کار راوستې - د شفيقي هيڅ درك نه لګېدو ـــ بل خوا د شفيقي په غائبېدو د رفيقي حالت مرګ ته رسېدلی وه - د زړه حمله پرې شوې وه او بيا بيا به يې دا خبره کوله ... که چرې دا کار شفيقي کړی وي نو دا به يې لويه نمك حرامي کړې وي . . . اول مجرم به زما وي ورستو به د ظاهرشاه وي ــ!! خو ظاهرشاه دا خبرې کله منلې او د شفيقي د کور ټوله کډه يې د خپلو کوټو نه ګوزار کړه ـــ رفيقي ډېرې ژړاګانې کولې ... منت زاری يې کولې خو د ظاهرشاه پرې هيڅ ترس نه راتلو ـــ پوليس ته يې بيان ورکړو چې زما د ورور قاتل د ده زوی شفيقی دی چې ده چرته پټ کړی دی زما دعوه په پلار او زوي دواړو ده ــ د قتل په دعوه کې د رفيقي نوم هم وليکلی شو ـــ او دې ټولې پېښې خو هاغه وخت يو نوی رنګ واخستو کله چې دا خبره ډنډوره شوه چې ګل پاڼه هم نشته غېبه ده ــ خلکو به حېران حېران يو بل ته کتل ... اوس به يو خوا ته د ظاهرشاه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

وژنې خبره کېدله بل خوا به د شفيقي او ګل پاڼې د تښتېدو درې کورنۍ د دې پېښو سره مخ وې . د سکندرشاه پټکی ګل پاڼې تارتار په زمکه راغورځولی وه ـ د زمري عزت يې د خاورو سره خاورې کړې وه ـ د کورنۍ د غيرت او ننګ جنازه يې ويستلې وه ـ زمری خو يې د وينو تږی ناست وه ـ سکندرشاه په ورمبي ځل زمري ځان ته رانږدې کړو ـ بچی !! ما ټول عمر ستا نه سترګې اړولې دي ما وبخښه ما لويه غلطي کړې ده ... !! د پلار په ږيره يې چې رڼې رڼې اوښکې راروانې وليدې نو زمري داسې وګڼل لکه چې د سکندرشاه اوښکو د هغه د ټول عمر محرومۍ اووينځلې ـ هغه د خپل ځان او زړه دننه يو نوی طاقت محسوس کړو ـ هغه لکه چې نن په رښتيا زمری شوی وه خپل حقوق او خپل مقام يې په خپل پلار شته کړي وو خو بيا زر هاغه غيرت يو ځل بيا راولړزولو چې د يو پښتون ورور په حېثيت يې لرلو ـ د هغه خور يو کسبګر سره تښتېدلې وه ـ دې احساس د هغه نه بيا ګيدړ جوړ کړو ـ ملك د پښتو دی مونږ به څنګه ژوند کوو ـ د تره د کور دښمني هم راپه غاړه شوه ... هغه خپل ځان د هر اړخ نه ګېر ګڼلو ـ خو د پلار لويې سينې نن هغه ځان ته رانږدې کړی وه، په دې احساس يې نن ډېر سکون محسوسولو ـ خپله خور ګورګوره يې ځان ته رانږدې کړه ... د خپلې مور په سر يې لاس کېښودو ... جمالې تا به ماته وئيل خو ما نه منله ... ما خپل دواړه لاسونه د ځانه خپله پرې کړي دي ... نن سکندرشاه ماتې خوړلې وه ماشومه ګورګوره يې په ټول عمر کې ځان ته نه وه رانږدې کړې نن ګورګوره هم د خپل داجي د سينې سره نږدې وه ـ ټولو ژړل ... د کور دېوالونه خو د ګل پاڼې د کړې حرکت په وجه په ټولو رانسکور ليدی شو ـ خو زمري په ډېر په ګرانه دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دېوالونو ته اډانه ورکړه ــ د خپلې سينې د زخم سره ــ خو د دې
کور په لمن د ګل پاڼې د نوم د تهمتونو د داغونو سره ـــ د زمري
پــه ســترګو کــې يــو نــوی عــزم ښــکارېدو او سکندرشــاه داســې
محسوس کړه لکه چې تش لاس نه دی ــ يوه لويه سرمايه خپل
لاس کې لري ـــ د تلې عزت ټوله سرمايه يې نيازبينې لور داسې
لوټ کړې وه ـــ چې ځان ورته اوس هم تش لاس ښکارېدو ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بهادرشاه په ژوندد هغه په کور کې د خزان داسې سپېره سيلۍ راالوتې وه چې د هغه ټوله هستي يې لړزولې وه ـــ يو خوا ته که د هغه زلمی زوی وينې وينې ګور ته تلی وه ... نو بل خوا د هغه د ژوند او وجود ښی لاس رفيقی هم د هغه د ژونده وتلی وه . شايد دواړو ته د خپلو کړو سزا رسېده . خو د دې هرڅه نه پرته د بهادرشاه لپاره خو د ګل پاڼې متېزتوب هم يو لوی عذاب وه په ټول کلي کې د دواړو کورنو يو نوم ناموس خو وه ـــ هغه د ګل پاڼې قدم خاورې ايرې کړی وه ــ د کورنۍ په سپينه جامه يو نه ورانېدونکی تور داغ چې د راروانو نسلونو لپاره هم د پوزې پېزان وي ـــ بهادرشاه په دې احساس په کټ کې راټول شوـــ د خدای نه يې بيا بيا د ځان لپاره مرګی غوښتوـ ځکه چې د رفيقي کورنۍ د بهادرشاه د لاسه شته شوې وه او داخو د بهادرشاه په وهم او ګمان کې هم نه راتله چې د رفيقي نه پېدا شفيقيی به د دې کورنۍ لپاره يو تل پاتې داغ هم جوړېږي . . .او د بې ګناه طاهرشاه قاتل هم ـــ زبرګې خو دې لوی غم ته په ځان کې هيڅ طاقت نه لرلوـــ د هغې د ليدلي خوب تعبير د هغې مخې ته راغلی وه . ځکه خو يې اوس د سترګو نه پاتې خوبونو هم چرت کډه کړې وه . د زړه د ټکړې غم د بهادرشاه په شان کټ ته اچولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه ـ د لویې حوېلۍ نه یې زړه داسې تور شوې وه چې کله کله به لکه د لېونو پښې ابله پښې او سرتورسر دروازې ته ورغله ـ خو زر به د بهادرشاه نري نري فریاد راستنه کړه ـ تاج بي بي خو د دې غم بهانه غوښته په مزغو کې یې څه چل شوی وه، کله به په برقه برقه خندېدله ـــ او کله به په چغو شوه ـــ په ژړا کې به یې اوس هم د خپلې تللې ځوانۍ ویر کولو ـــ د بهادرشاه د ناکړدو غم یې اوس هم د ساندې کړی وه ـــ وئې ظالمه ځنګه دې تورې خاورې کړم ـ!! نه مې کور شو، نه خاوند، نه مې اولاد شو، نه ژوند ... مخ سر به یې ټکولوخو بیا... منظر بدل شو ـــ تاج بي بي به زر کوټې ته منډې کړې په ځان پسې به یې ور کلك پورې کړو ـــ ډېره لحظه به کوټه کې وه ـــ او چې ښه شېبه ورستو به د کوټې نه بهر راښکاره شوه .... نو د نورو خلکو خندا به چا کله رانیولې شوه ـــ د کور خلك خو به بیا هم غلي غلي وو ـــ یو بل ته به یې کتل خو که د بهره به څوك راغلي وو نو پردي خلك د چا غم او خفګان څه کوي ـــ په برقه د خندا اوازونو به د زبرګې په زړه چرې ښخې کړې ـــ په رنځور بهادرشاه به یې نوکارې راښکلې دپري اوښکې به یې په سلګو کړې ـــ او ماشومې زېبوګونه به یې هم اوتره کړه ـــ تاج بي بي به په ځان لوبې کړې وې ـــ په توره تیاره کوټه کې به یې ځان لکه د ناوې جوړ کړی وه ـــ ځو... دا ځنګه ناوې وه، دا ځنګه یې سینګار وه ـ د دې په شونډو او مخ خو د سرې غازې رنګ نه وه ـــ ځای په ځای به یې د تورو رنجو تورکي په مخ او شونډو پراته وو ـــ په تندي به یې د غازې سُور رنګ څه ډېر عجیبه ښکارېدو ـــ سپینه کونځۍ به یې راسپړدې وه، ببر سر کې به لکه د بلا ښکارېده ـــ په سر به یې بنارسۍ پرته وه ـــ لاسونه به یې ټپول ـــ کله به یې پېر هم واړولو ـــ بیا به یې چغې کړې ....څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو زما خاوند ...رفیق جان، سکندرجان او داسې به یې ډېر نومونه واخستل .په ټول کور کې به لکه د لېونو ګرځېده ــ څه مو کړه ـ زما هاغه کوټه ـ او هاغه پالنګ مې چرته رانه چا یوړو ــ هئ!!! زما کالي څه شول ــ خپل لاسونه لېچې او غاړې ته به یې بیا بیا کتل ــ!! اوس به زما سره ډولۍ راشي ــ ګران لالا به مې سره ډولۍ کې کښېنوي ــ الالالا ــ او لاسونو ته به یې پړق ورکړو ــ په ګډا به شوه ــ تاوده تاوده پېرونه به یې اړول ــ چې ناڅاپه به راپرېوته ټول خلك به ترېنه راتاو شول ــ خلکو به رنګ رنګ خبرې کولې ...!! وئي عاجزه ګرمه نه ده ...!! خپل ارمان ژاړي ... زیاتی خو یې ورور کړی دی ... او په لوی دالان کې په کټ پروت بهادرشاه به هم د ډېر تکلیف نه چغې کړې ــ ما بچ کړئ ـ ما هیڅ نه دي کړي ــ خلك ما پسې راځي ــ ما وژني ــ!! زبرګې به بهادرشاه په زوره په کټ څملولو ـ خو بهادرشاه کې لکه چې ډېر طاقت راغلی وي ــ د کور مالت خلك به دې تماشې ته راټولېدل ــ چا به څه وئیل چا به څه ـ په دې نوې تماشه کې طاهرشاه خو لکه چې د ماضي یو یاد پاتې شو ولې چې په کور کې نورو نورو مسئلو سر رااوچت کړی وه .په تاج بي بي به اوس په ورځ کې داسې دوره خامخا راتلله ــ د پلار کاروبار اوس ظاهرشاه سمبال کړی وه ــ خو اوس زبرګې دا کوش کوه چې په ظاهرشاه نور د پلار دنیکه کسب پرېږدي او حقې حلالې ګټې ته یې مخه کړي ـ ظاهرشاه هم چې په خپل کور راغلي نوي د غم انقلاب ته کتل نو ډېره کرکه یې پېدا شوې وه ــ د خپلې مور نصیحت یې ځان له په زړه پېټی کړو ــ او د کلي په بازار کې د یو غټ دوکان د پرانستو صلاح یې وکړه ــ په زبرګې کې یو نوی ژوندون راغلو ــ خو په هغې به اوس هم کله کله یوه غلې دوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

راتلله ــ هغې ته به هاغه خوب رایاد شو چغه به یې کړې ـــ نه ـــ ـ او د نا سره به یې سترګې پټې کړې ... او بې خوده به شوه ـــ خو د دې غمونو چې چا ډېر اثر په زړه اخستی وه نو هغه سنګینه وه چې د طاهرشاه د ځلوښتی شریکه شوه ـــ پټه خله یې یوه ورځ د دې دنیا نه سترګې د ډېره غمه پټې کړې ـــ د مرګ په وخت یې د طاهرشاه ټوپۍ په غېږه کې کلکه نیولې وه ـــ!! د حوېلۍ سینه یوځل بیا وجړقېده ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمری او سکندرشاه خو هرڅو که ګل پاڼې د کلي اولس او د حجرې د ناستې پاستې نه ويستلي وو ـــ خو زمري پـلار پـه دې رضا کړو چې ... ژوند کول دي ــــ او د شفيقي سر هم خورول دي او ګل پاڼه هم خپل انجام ته رسول دي ولې چې ټول عمر د کـوزو سترګو ژوند لويه بې غېرتي ده ـ خو سکندرشاه پـه دې پوهـه شـوی وه چې په دې هرڅه کې د هغه خپله هم لوی لاس وه که چرې هغـه د ټولـو اولادونـو ترمينځـه د انصـاف د غوښـتنو خيال ساتلی وی نـو داسـې صـورتحال بـه نـه رامينـځ تـه کېدو ـــ اوس د پښـېمانۍ نـه سـېوا بـل هـيڅ لاره نـه وه ـــ خـو دا لويـه خبـره وه چـې دې حـادثې زمری بدل کړی وه ـــ هغه د خپلې کورنۍ پـه سر د خپلـې مينـې او سرېتوب لاس کېښودو ـــ د کلي کور نه يې چرته لرې کډه وړلـې وه ـــ ولـې چـې د کلـي اولـس د پېغورونـو تـاب پکښـې نـه وه ـــ د دم ختلې جمالې او سکندرشاه په خله کې ساه وه ـــ د دواړو پـه زړونـو کې د زمري د واده ارمان غزونې کولې ـــ خو د زمري د زړه نه خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو خدای خبر وه ــ د کله نه چې یې د بهادرشاه کاکاجي دوي سره روغـه شـوې ده ـــ او چـې د خپلـې ورې خـور ګړګـرې سره بـه یـې ښکلې ښائسته زېبو په لوبو لیده نو ډېر به خوشحالېدوـــ د هغه په زړه کې د زېبـو د میني ورو ورو ښاپېرو لـوبې کـولې ــ خـو د طاهرشاه سره په ورکو ورانو پسې ګرځېدل خو یې د خپل پلار د لاسه د کړو بې انصافو او روئیو یو احتجاج وه ــ هغه په دې هرڅه خپل پلار ته یوه زورنه ورکوله ــ او خیال یې دا وه چې یوه ورځ به د هغه پلار په خپلو کړو پښېمانه کېږي او هغه به خپلې سینې ته رانزدې کوي ــ بیابه زمری خپل ورانې پرېږدي او ژوند به د سړي توب په لاره کړي ــ خپلې مور ته به په پټه د زېبو د خوښولو خبره وکړي ــ او داسې به زېبو یوه ورځ د هغه کور ته د ډېرو خوشحالو سره راشي ـــ خو زمری څه خبر وه چې د هغه دغه ارمان خو د لېوني خوب دی ـــ ګل پاڼه به ورته داسې په سترګو کې مرچکې واچوي چې ټول عمر به هغه د زېبو مخ په سترګو ونهویني ـــ ګل پاڼه په خپل مقصد کې کامیابه شوې وه ـــ اوس د زمري په سر هم د کور د راټینګولو ذمه واري وه ولې چې مور و پلار یې کټونه نیولي ووـ د ګل پاڼې د نوم تهمتونو دلته هم هغوي په قلاره نه پرېښودل ــ وخت ډېر اوړېدلی وه خو د تهمتونو ښادر خو هر ځل نوی وي ـ د زمري ژوند خو هاغه وخت توره تیاره شوچې پرله پسې یې د ډېرو غمونو د لاسه مور و پلار نزدې نزدې د ژوند ډېرو ازمېښتونو ته زمری او ګورګوره یواځې کړل ـــ خو اوس د زمري دا کوشش وه چې په یوه ښه کورنۍ کې د ګړګړې نصیب وشي نو بس یو سر زمری به په ګل پاڼې او شفیقې پسې ګرځي او چې هرچرته وي دواړه به د زمکې کومې نه راوباسي ـــ زمري د خپلې خور ګړګړې لپاره یوه ډېره ښه کورنۍ په نظر کې اخستې وه ـــ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زړه کې يې وئيل چې دا زولنې مې په حيا او عزت کې د پښتو نه اخوا شي نو زه خو بيا ازاد زمرى يم ـ دنيا به ټوله خپل ځنګل ګڼم ـ! زمري د سکون ساه واخسته او د خپلې ګرانې خور د ګرګر په سر د سرې بنارسۍ ارمان لکه د خوب جوټه ورکړه ـ خو بيا يو لړزېدلي احساس د هغه په وجود لمبې بلې کړې ــ د هغه د غېرت هغه دنيا يو ځل بيا راولړزېده ـ کومې ته چې ګل پاڼې ډېر سپك کتلي وو ــ خپل دوه نليز ټوپك يې نن ډېر وخت پس په خپله اوږه کېښودو ــ!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهادرشاه د خپل نري رنځ سره په نره سیالي کوله ــ خو د طاهرشاه غم پکښې د ژوند تاب نه وه پاتې کړی ــ او کله چې د یوې شپې او دوو ورځو ځنکدن او سختیا نه پس د یوې وړې سلګۍ سره یې د زبرګې په غېږه کې ساه ورکړه نو زبرګې ته داسې ښکاره شوه لکه چې د یو ډېر درونـد غم نه پس نن یو ځل بیا په هغې دا ماڼۍ رانسکوره شوې وي ــ خو اوس د هغې په څنګ کې ولاړ ظاهرشاه د هغې لویه دلاسه وه ــ پري او تاج بي بي نن یو ځل بیانوی مړی د بهادرشاه نه ژړلو د طاهرشاه غم او ځواني بیا ژړلې شوه ــ زما غندل غاړیه ظاهرشاه ــ زما ځواني مرګه طاهرشاه ــ وئي ګران لالاته چې لاړ شې ماته خپل طاهرشاه راولېږه ــ تاج بي بي د خپلې خور پرې سره غاړه ورکړې وه ــ خو بیا زر یوه لحظه پس یو ځل بیا په تاج بي بي خپله د زړه دوره راغله ــ اول خو راغله د بهادرشاه په کټ اوچته کښېناسته زبرګه خواره خو یې داسې په زور دیکه کړه که چرې نزدې ظاهرشاه نه وی راټینګه کړې نو خدای خبر څه حال به یې وه؟ تاج بي بي په زوره زوره په مرګ پتې سترګې بهادرشاه را اېښې وې، د ګوره ور ایسته تېر شې بهادرشاه ــ څنګه دې د ګل غوټۍ زه برباده کړې یم ــ په کور دې ولې زړه کړم بهادرشاه ولې دې داسې وکړل ــ ما پسې خو د رفیق جان سره ډولۍ رارسېدلې وه تا ترې په زوره کوزه کړې وم، یاد دې شي ــ بهادرشاه ــ!! ولې دې داسې وکړل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ؟ اوس تاج بي بي په زوره زوره په چغو چغو ژړل ــ خلکو راټينګوله چې چرته کوټه کې يې ګېره کړي ــ خو تاج بي بي به چا راټينګوله؟ ظاهرشاه ورته په دم دلاسه سترى ولاړ وه د مخ نه يې خولې او اوښکې په رومال اوچې کړې ـــ هغه د ببوجي په دې حالت هم ژړل ــ او د خپل پلار په دې لويه خطا هم ډېر خفه وه ــ اوس خو ټول خلك په دې پوهه وو چې په تاج بي بي داسې چل ولې کېږي؟ پري پرله پسې غمونو ډېره بدله کړې وه د طاهرشاه غم دومره ځپلې وه چې اوس د ښکلو جينکو سره ناستې او ملاستې خوند نه ورکولو ــ هغې ته هم اوس دا احساس شوى وه چې په دومره ډېرو غمونو کې د خپل ژوند او محرومو ژړل به لکه د تاج بي بي هغه هم تماشه کړي هغې په ځان ډېر زور کوه ــ چې د کور دا ورانه ويجاړه دنيا د ظاهرشاه د ژوند او خوشحالو په زور اباد کړي ــ د هغه د سر خبر وغواړي ــ د خپلې ورندارې ملاتړ وکړي ــ د خپلې زېبو د ژوند او کور فکر وکړي ـــ ظاهرشاه د زېبو د ژوند اور د ابادۍ خوبونه ليدل ــ او بيا ورستو به يې د خپل ژوند فکر کوه ـــ د هغه مخې ته اوس نوي نوي ازمېښتونه ولاړ وو ـــ او هغه ورته ډېر يوائې وه ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

زبرګې د بهادرشاه ټولې د سرو سپينو نه ډکې خزانې راسپړدې وې. د هغې د ژوند په لويه ډاګه ولاړ دوه بوټي ــ اوس ظاهرشاه او زېبو وو ـــ د سرو سپينو ډېر کالي پټري چې د بهادرشاه نه ورته پاتې شوي وو ـــ د هغې مخې ته خواره واره پراته وو ــ د هغې زړه غوښتل چې دا اور د خپل کور نه بهر کړي ــ په زوره زوره ډنډوره ووهي چې خلکه!! راشئ خپل امانتونه مو يوسئ ... د ډېرو تور سرو، پېغلو او مجبورو زنانو بې وسۍ يې رامخې ته شوې چې دا کالي پټري يې د سود په پېسو کې د بهادرشاه سره پاتې شوي وي ـــ خو وختونه او زمانې دومره اوړېدلې وې چې د دې د مالکانو هيڅ درك نه لګېدو ـــ خو اوس زبرګه په دې تسله وه چې د ظاهرشاه د تېل مالګې دوکان ښه مخ په وړاندې روان وه ـــ د حقې حلالې ګټې رزق ته چې به کښېناسته نو خدای ته به يې سجده ولګوله ــ خدايه!! شکر دی چې نوره دې د اور نه وساتلم!! د سود دغه ټول کالي پټري تاج بي بي په خپله ولقه کې اخستي وو ــ او ټول يې په يو غټ صندوق کې سمبال کړي وو. کله کله خو به داسې په خود وه چې د چا به پرې د لېونتوب د دورې د راتلو خيال نه راتلو ــ زبرګه به په دې خوشحاله وه چې تاج بي بي په دې خوشحاله ده نو زه يې تپوس نه کوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زبرګې د ظاهرشاه لپاره د ښې اوښائسته جینۍ لټون د ډېرو خلکو په مرسته شروع کړی وه ــ او په یوه کورنۍ کې دظاهرشاه د رشتې خبره ډېره په کامیابۍ روانه وه تاج بي بي ظاهرشاه سره نن یوه پټه صلاح کړې وه او دا یې ورته وئیلي وو چې زما پېسې پکار دي په ورور پسې خېرات کوم ــ دا کالی ښار ته یوسه خرڅ یې کړه ــ ظاهرشاه د ترور خبره کله غورځولې شوه ــ او هسې هم نن روان وه د ښار نه یې دوکان ته سودا راوړله ــ ترور ورته کالي په رومال کې راغونډ کړل او وې سپارل ورته ــ ظاهرشاه نن د وخته اوده کېدو ولې چې سبا به وختي ښار ته تلو ټوله شپه زبرګه د مصلې نه نه خوزېده ــ د ظاهرشاه د ژوند کور او خوشحالو دعاګانې یې کولې ــ سحر په توره خړه ورته پري چائې په وړاندې ایښې وه ــ ظاهرشاه د چائیو نه یو ګوټ نیم وکړو ــ په شکور کې د مېدې سپینې پراټې ته ډېر خوشحال شو خو نوړۍ یې ترې نیمه نه کړه ولې چې په لارۍ کې به ورته زړه خرابېدو ــ د تاج بي بي ببوجي ورکړی راغونډ کړی پنډوکی یې په خړه لویه کڅوړه کې سم راسم کېښودو ــ په تلو تلو کې پري په شنه منډه د ظاهرشاه ټوپۍ په لاس راښکاره شوه په ټوپۍ یې ورته تک سور ګلاب ټک وهلی وه ــ ظاهرشاه مسکی شو ټوپۍ یې په سر کړه ــ دواړو ترورریانو او مور ته رانزدې شو ټولو داسې ښکلولو لکه چې ظاهرشاه نن چرته ډېر لرې یو بل هېواد ته مسافرۍ ته روان وي ــ زېبو هم د لالاجي د تلو په خوشحالۍ کې د ترورریانو سره سمه راپاڅېدلې وه لالاجي ماته به د ښار نه سره سپنډل خامخا راوړې ــ هغې په ډېره مینه د ظاهرشاه نه په ولاړې لاسونه تاؤ کړل ــ سره سپنډل ــ!! ظاهرشاه د زېبو د سرو سپنډلو ارمان ډېر وخندولو ــ د پوزې نه یې کلکه ونیوله ــ سره جوړه ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره بنارسۍ ...!! په تلو تلو کې چې زبرګې پرې د مونه چُپ کول. . . ظاهرشاه د خپلې خور سره ټوقې کولې ـــ د سرې جوړې او سرې بنارسۍ تصور خو د زېبو په مخ د حیا غوټې په غوړېدو کړې ــ خو د تاج بي بي د زړه دنیا یو ځل بیاراولړزېده ــ!! تاج بي بي چغونعروته لاس کول چې ظاهرشاه په تادۍ د کوره ووتلوــ زبرګه په دروازه کې د پورې تمبو په شا ډېر وخت ولاړه وه په زوره زوره یې ورپسې سبقونه چُف کول ـــ د تمبو په رڼو کې اوس ظاهرشاه د هغې د نظره پناه شوی وه ــ خو د دروازې پناه ولاړې زبرګې ته خپل تېر وخت ناڅاپي را په زړه شو چې نوې نوې د بهادرشاه ژوند ته راغلې وه او د راتلو سره یې په خپل قهر او غضب د کور بندیوانه کړې وه ـــ ځان به ورته داسې ښکارېدو لکه په دې حوېلۍ کې د لوی دالان یو سر او بل سر ته د طوطي او د مېنا په بنده پنجره کې دا هم وي ــ بهادرشاه ډېر شکي سړی وه چې د دروازې ور به یې وډبولو نو که د وخت څو لحظې به واورېدې او زر به ساه نیولې زبرګه تر وره نه وه راغلې ـــ خبر به یې نه وه لاندې باندې به یې داسې په سترګو اخستې وه چې د خوارې نه به یو دوه خطا شول ــ چاته ولاړه وې څه دې کول؟؟ د بهادرشاه دې شکي پوښتنو به د هغې وینه وچه کړه ــ خو. . . بهادرشاه هرڅه که وه هرڅنګه که وه د هغې د ژوند ملګری وه هغې خپل فکر اوس بدل کړوــ او ځل بیا یې دعاګانې په ظاهرشاه پسې بدرګه ورولېږلې ــ او بیا د وره نه رادېخوا شوه ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن د حوېلۍ ټوله فضا عجیبه غوندې وه ـ ډېره چپتیا وه ـ د اور د بلېدو په کوټګۍ کې تاج بي بي هم زوړند سر ناسته وه ـ په نغري کې د اور ټولې سکروټکې په ایره خول کې بدلې شوې وې او تاج بي بي په یو خسنۍ د نغري نه ټولې ایرې داسې په مزه مزه لټولې لکه د خپل ژوند په ایره خول کې نن د اور یو بڅرکی یې لټولوکلـه کلـه بـه یـې پـه زمکـه پـه نـري ډکـي ګـډې وډې کرښـې ویستلې ... لکه د خپل ژوند یوه ورکه ورانه نقشه یې کتله .... په سترګو کې راغلې اوښکې به یې د سرپیچك په پیڅکي اوچې کړې ... ډېر وخت غلې غلې ناسته وه چې پرې د خیالونو د دنیا نه رابهر کړه ... نن د زېبو کتنې ته یوه کورنۍ راروانه وه ــ د زبرګې لپاره دا ډېره د خوشحالۍ خبره وه خو هغه نن د ظاهرشاه ښارته تلو ډېره ګډه وډه کړې وه ــ سبقونو او دعاګانو یې خله ګنډلې وه خو په دې پوهېده چې د زېبو لپاره د هغې نه زیات فکر یې خپله ترور پرې لري ــ ځکه خو نن پرې هم توده توده ګرځېده ټول کور یې جارو کړی وه ــ په زېبو یې هرڅه سم راسم کړي وو ــ په خپله لویه کوټه کې یې په کټونو نوي څادرونه په خپله خواره کړي وو ــ اوس به ډېره زر سترې کېدله ـ خو نن دې خوشحالۍ ډېره نه ستومانه کوله ــ زېبو ته یې هم دا سپارښتنه کړې وه ــ چې ځان ښه جوړ کړي ــ زېبو د وړې ببو خبره کله غورزولې شوه ــ د تور ساټن ساده جامې یې چې په تن کړې نو تا به وئیل چې په توره تیاره کې چا مشال بل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړی وي ـ وېښته یې کلکه کونځۍ کړي ووخو د ببوجي په وېنا یې بیا راخواره کړل ـ نن پري د زېبو په لیدو نه مړېده ـــ پري ته هم خپله ځواني او مستي رایاده شوه څنګه مې د جینکو وار تېر شو ـــ!! د ځان سره غلې غوندې وګونېده ـ خو زېبو اوس په ځان اخته وه کله به یې د وړې ببوجي نه تپوس کول ـ ببو څنګه ښکارم ـــ؟ او کله به د لویې شیشې مخې ته ودرېده ـــ په غټو سترګو کې نري رانجه یې لاړې لاړې ډېر ښکلي ښکارېدل ـــ په مخ او وجود یې د پېغلتوب سپرلو لوبې کولې ـــ مچ وړې ببو ترېنه چپیانې اخستې ـــ اوس زېبو د وختـه تیاره وه او وړې ببو (پري) دمېلمنو دراتګ لپاره د نورو شیانواوانتظام جاج اخستو ـ چې د نغري په غاړه زوړند سر تاج بي بي یې ولیده نو غږ یې پرې وکړوـــ د زېبو کتنې تـه خلك راځي ـــ!! پري د خوشحالۍ نه په جامو کې نه ځایېده ـــ او تاج بي بي داسې غلې وه لکه چې چا ورته خله ګنډلې وي ـــ خو سترګې یې بیا په ورانېدو وې د پري زړه په زوره زوره ودرزېدوـــ خدایه خېر!! دا خو بیا ورانېږي ـــ پري خلك راځي هسې نه ـ!!! پري ډېره وار خطا وه ـــ اوس زېبو د تاج بي بي په وړاندې سمبال کړې ولاړه وه ـــ راځه! ببوجي چې کوټې ته ځوـــ!! زېبو تاج بي بي د مټې نه په قلاره ونیوه او چې څنګ تاج بي بي د زمکې نه راپورته شوه ـ نو په جنګ شوه ـــ ښه ته څه وایې ته به زما نه په ډولۍ کې لاړه شې؟ خاورې نه شي، سر ستا دی او سر زما دی ـ په دې به راونه خیژي او په دې به پرې نه وځي ... قدم به رانه کېږدي ... بهادرشاه دا ټټو دې په سیوري وتړه لُور به دې رانه مېړه ونه ویني څنګه چې تا په ما حرام کړی وه داسې به ورپسې زه ستا لور ړندوم ـ د تاج بي بي سترګو نن اور ورولوـ داسې تللې خبرې یو ځل بیا یې د بهادرشاه کړی ظلم راپه یاد شو ... خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان پرې لکه بیا نُوکې راښکلې وې ــ زېبو او پرې حقې دقې ولاړې وې ... زبرګه هم د مصلې نه راپاڅېدلې وه ـــ د زېبو رنګ خو داسې زیړ تښتېدلی وه لکه د کورکمان ــ د پرې لاسو پښو کار نه کولو ـــ د مېلمنو لپاره یې د موړې نه سوچه روسۍ پیالۍ، پرچونه او چانك راخستلو چې د لاس نه یې یوه پیالۍ ښکته راګوزار شوه ــ د پیالۍ ماتېدل څه وو چې د تاج بي بي د جنګ پټه یې چالو کړه .. وئې ته سر وخورې، ټکرې ټکرې شې د داج پیالۍ دې راته ماته کړه ــ دا خو مې ځان له واده له اېښی وه څه ـــ تا پرې ګوتې پورې کړې ـــ .. خدایه!! نصیب به مې کله خلاصیږي .
. د بخت غوټې مې زر خلاصې کړې چې په خپل وخت د کور شم .
رفیق جان ته مې زر واده کړې خدایه !! د بهادرشاه نه ډېره تنګه شوې یم ... ګل غوندې ځوانۍ ته مې نه ګوري ... د تاج بي بي په داسې چغو نعرو به اوس چا ډېر غوږ نه ګروو ــ ولې چې خلکو به وئیل چې د ډېرو غمونو د لاسه تاج بي
بي لېونۍ شوې ده اوتې بوتې وائي ـــ

د مېلمنو ښه مدار کېدوـ پرې ترېنه ټول وخت لکه د مچۍ تاوېده . د زېبو په ثناء صفت هم نه مړېده . د راغلې جرګې په سترګو کې د زېبو لپاره د خوښۍ په پېغام خو زېبو د راتلو سره سمه رسېدلې وه ـــ ماشاء الله جینۍ نه ده دا خو تاسو کره په زمکه سپوږمۍ راښکته شوې ده . د مشرې بي بي په خبره زېبو د حیا نه راټوله شوې وه . په سر یې لوپټه بیا بیا سموله ـــ خو د ډېرې خوشحالۍ سره یوې اندېښنې هم ناقلاره ساتلې وه ـــ او مشره بي بي خو لکه چې د زېبو په زړه کې ناسته وه ... د هغې په اندېښنه یې بې اختیاره ووئیل ... جینۍ ده شرمیږي ...!! او په زېبو کې لږ دم راغی ... زېبو خو مېلمنو ته مخې مخې ته نه شوه کېدی ولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زبرګې په بیا بیا پوهه کړې وه ـــ خلك ستا لیدو ته راځي ډېره به یې مخکښې نېغه نېغه کېږې نه ـــ او زېبو خو څه ماشومه هم نه وه ــ په خپلو روایاتو او رواجونو ډېره پوهه وه ــ بس دا لږ شان مخامخ کېدل خو یې په دې ضروري ګڼل چې که قسمت مې شوی وي نو چې سبا مې خوابښې دا نه وائي چې لیدلې مو نه وه ـــ د مشرې بي بي سره څو زنانه نورې هم راغلې وې ــ چې د سردار د ځوانۍ او ښه سرېتوب صفتونه یې کول ـــ او په دالان کې ناستې زېبو ټولې خبرې ډېرې په غور اورېدې ـ د هغې د ارمانونو غوټۍ په سپېږدو وې ـ په زړه کې یې یوې کاواکه جذبې هغې سره ډېرې مستۍ کولې ـ ـ ـ د سردار نوم به یې بیا بیا غوږونو ته راتلو ـــ د ځان سره به مسکۍ شوه ـ هغې به وارخطا وارخطا ګېرچاپېره وکتل ــ د لاسو نه یې کار نه کېدو ـ د پیالو، چاینکونو او رکېبو نه یې چې د تاج بي بي په سرپیچك دوړې څنډلې نو هیڅ بې هیڅه به د ځان سره مسکۍ شوه ـ داسې به یې ګڼل لکه د سردار دوه شوخې سترګې ورته چرته نه پټ ګوري ــ وړه ببو به د مېلمنو څنګ ته بیا بیا روانه وه او زبرګه خو یې ښه کلکه د مېلمنو سره کښېنولې وه ــ د مېلمنو سره د راغلې یوې زنانه په غېږ کې ورکوټۍ د پیو ماشوم وه ـ چې ډېر قلار او ښائسته ماشوم وه ـــ په غونډ مونډ پلن مخ یې دوه غټې تورې سترګې د زېبو ډېرې خوښې شوې وې ـ ـ ـ دا ماشوم لکه چې د سردار خورئی وي ــ زېبو یو ځل بیا د ځان سره په دغه کشمکش کې وه ــ چې وړې ببو ورته د سترګو او لاس په اشاره څه ووئیل ـ ـ ـ زېبو پوهه شوه چې په بله کوټه کې تاج بي بي اوده ده او وړه ببو یې د هغې څنګ ته لېږي ـ په تاج بي بي چې په هرځل خپله دوره راغلې نو بیا به ډېر ساعت په غرق خوب اوده وه ـــ او چې د خوبه به راویښه شوه نو داسې به سمه دمه وه لکه چې هیڅ پرې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي شوي ـ د زېبو سره خو دغه فکر وه چې ببوجي خوب پوره کړي چې خوب يې پوره وي نو د مېلمنو څنګ کې به ناسته وي ــــ او چې زېبو څنګه په قلار قلار د تاج بي بي لويې کوټې ته ننوته نو تاج بي بي د خوبه سترګې پرانستې وې کوټه کې يې يو خوا بل خوا کتل ـــ د کټه يې راودانګل ـــ او پښې ابله پښې روانېده چې زېبو ورته تېله داري پنجابۍ پڼې په پښو کړې ـ تاج بي بي خپلو پڼو ته بيا بيا کتل ـ زېبو ويرې واخسته چې بيا د خوده ونه وځي ـ خو داسې نه وه تاج بي بي په ډېره مينه او استقامت د مېلمنو کوټې ته لاړه ـ زبرګې چې تاج بي بي ته وکتل نو د لاسو يې طوطيان والوتل ـ خو تاج بي بي په ډېره مينه د خوراك څيزونه مېلمنو ته وړاندې کول ټول ساه صورت شوـــ د وړې ببو خو ټولې زنانه داسې خوښې شوې وې چې ترمانښامه يې پاتې کړې وې او دا يې لا ورته هم وئيلي وو چې که خدای کول زر به خپل شو ـ د سردار د مور لپاره خو دغه يوه خبره هم د مرادونو نه ډکه وه ـ تاج بي بي يې بورقې په تونۍ کې داسې سمبال کړې لکه چې په مېلمنو يې ډېرې شپې کولې ـ زبرګې او پري يو بل ته وکتل ټول ډېر خوشحاله وو ـ د سردار مور ته خو خپلې لورداسې په ډکه خله امبارکي ورکړه چې د ډېرې خوشحالۍ نه اوچته راپاڅېده او په تاودو پېرونو شوه ـــ د تاج بي بي په زوره زوره د لاسونو پړقا به چا منعې کړې وه ـــ د زبرګې وارخطا شو ـ زېبو په رپېدو شوه او د پري هم د لاسو پښو نه دم اوختو ـ!! د سردار د مور خوشحالي خو په ځای وه ـ خو د تاج بي بي لاسونه پړقول او په خانك په ډمامه راباندې کول ـــ په هغې د بلې دورې انګازه وه ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوړي غرمه د کاڼل هومره وي د ډوډۍ خوړلو نه پس په ټولو مېلمنو سترګې مرغۍ مرغۍ کېدې ـ زبرګې په لوی دالان کې د مېلمنو د څملاستي لپاره کټونه سم کړل ـ ځکه چې په دالان کې یخه یخه هوا لګېده ـ د ماسپخین مانځه ته لا ډېر وخت وه ــ د سردار د خور سره خوا کې خپل د ګل په شان زوی بې غمه اوده شوی وه د مور یې هم سترګې په خوب ورغلې وې ـ ـ ـ پري په کوټه کې د زېبو سره د کټ په لنګه داسې اوپره غوندې پرته وه څنګل یې په سترګو اېښې وه ـــ نن ټول ډېر خوبولي وو ولې چې نن سحر وختي د مُلا د اذان سره سم ټول راویښ شوي وو ـــ زبرګه خو چې شپه کې د تهجدو لپاره راویښه شوې وه نو ترمانځه یې بې شمېره وظیفې سر ته کړې وې ولې چې نن ظاهرشاه ښار ته روان وه ـــ پري، تاج بي بي او زېبو هم د وخته راپاڅېدلې وه ـــ د مېلمنو سره ناستې پاستې او منډو ترړو په ټولو پرکالي راوستې وه ـــ د ځانه څوك هم نه وو خبر چې د زبرګې په اواز د ټولو سترګې وغړېدې ـــ د مانځه وخت دی ـــ دېوال ته لوی لوی سیوري راغزېدلي دي ـــ د سردار مور خو زر د اودس چاراندام لپاره د پري د لاسه کوزه واخسته ـ زبرګې د مېزري پلنې پلنې مصلحې په قطار په دالان کې د ټولو لپاره خورولې چې د سردار د خور د هېبت په اواز ټولو منډې کړې ـ ـ هلئ هلك نشته دی ـ ـ ـ هلك مې څه شو؟؟ پري په منډه دروازې ته لاړه ـــ خو د دروازې پورې تمبې په زنځیر کلکې تړلې شوې وې ـــ د ماشوم په داسې غائبېدو په کور کې الغلؤ تلغاؤ شو ـــ زېبو د تاج بي بي ببوجي د کوټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورې ور په زوره دیکه کړو ـــ او ـــ ... د ډېرې حېرانتیا ـــ ـ
دلاسه یې په خله لاس کېښودو ـ څه گورې چې تاج بي بي هم
په خپل کټ کې بې غمه اوده ده ـ او ماشوم یې دځان سره
جخت څملولی دی ... په خپله اوچته کړې لمن کې یې مخ پټ
کړی وه او په ښکاره شوې سینه ورته ماشوم کلکه خله لگولې
وه ـ ماشوم هم اوده وه او تاج بي بي هم ـ د زېبو خو وار خطا
شو ـــ خو په دې تماشه یوه لحظه ولاړه پاتې شوه ـ بیا یې
ماشوم ورو غوندې د تاج بي بي د سینې نه رابیل کړو ـ ماشوم
چغې کړې او تاج بي بي په کټ کې نېغه کښېناسته خپله لمن یې
راښکته کړه ـ او وران وران یې زېبو ته وکتل ـــ راکړه زما
زوی ... ولې دې زما د تي نه وشوکولو ...؟ څنگه په قلار یې
زما تی خوړو ـ زېبو په هېبت ماشوم د کوټې نه بهرکړو ـ تاج
بي بي پښې ابلې پښې بهرراووتله ـ ماشوم خپلې مورکلك په
غېږه کې نیولی وه ـ په دې چغو نعرو ماشوم داسې اوتر شوی
وه چې شونډې یې بوسې بوسې کولې خو ژړلې یې نه شول ـ
اوس تاج بي بي یو ځل بیا چغو نعرو ته گوتې واچولې ـــ خپله
زړه پټۍ یې په زوره زوره تېرولـه ـ او مېلمانه حق دق ولاړ وو
ـ په سترگو به رانه زېبو اونه وینئ !! تښتئ جارو مړو! دا به
دغه شان په دې کور کې سولېږي څنگه چې زه زړه شوی یم ..
.!! او بیا په ژړا شوه ... د سردار مور غلی غوندې پرې ته اشاره
وکړه چې زمونږ برقې راواخله مونږ ځو ـ تاج بي بي په شنه
منډه برقې راوړې ـ او یوې یوې ته په سر ولاړه وه ـــ په دې
ساعت وځئ چې بیا رانه شئ د سردار مور هم دواړه گوتې
غوږونو ته یوړلې ـ چې دلته په راتلو ډېره پښېمانه وه ـ د
زېبو په سترگو کې غټې اوښکې په موجونو وې ـــ خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چا هم نه لیدې ـــ هغې چې ګېرچاپېره وکتل نو پرې او زبرګې هم خپلې اوښکې له ډېره غمه د لېمو په پیځکه کې راټولې کړې وې ـــ پرې خو د سردار د مور ډېر منتونه کول ـــ خورې دا لېونۍ ده نه پوهېږې ته خو زېبو غوارې زېبو خو تا ولیده ډېره عقل منده هوښیاره ده ـــ کور به دې په دواړو لاسو راټول کړي ـــ پرې که ډېر څه وئیل خو د سردار د مور تندی بدل وه ـ پوزه یې چونډله راچونډله وئې توبه!! د لېونو د ذاته مې خدای ساته ـــ دا خو ښه ده چې په وخت پوهه شوم ـ ـ ـ ـ!! د ماسپخین سیورې ډېر راغزېدلې وو ـ ټول د ظاهرشاه په طمع وو چې مازیګر به رارسېدو ـــ د زېبو د واده اندول شوې خبره خو بیا پرې شوه ـــ خو اوس د ظاهرشاه د واده طمع راژوندۍ وه ـــ پرې د زېبو څنګ کې ناسته وه ـــ "مه خفه کېږه دې کې به خېر وه ـــ د اسمان مارغونه به دې پرېښږدي ـ" زېبو هم پېغله وه ـــ خپل ټول غم یې په شا کړو او خپلې ورې ببو ته مسکۍ شوه خو د هغې سترګو په کاسو کې د راغلو اوښکو جرګې به چا څنګه نه لیدې ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـري نـن د وختـه تنـور لمبـه کـړی وه د ځـان سـره یـې د سندرې زمزمه غلی غلی کوله ــ په تنور کې بـه یې اور لړونـی بیـا بیا وهلوـ د تنور یوې غاړې نه به بلې غـاړې تـه تلـه راتلـه د ډوډو تیارې یې نن تر لرې لرې اورېدی شو ـــ د ظاهرشاه لپاره د ماښـام د ډوډۍ نـن خـاص تیـاری کېـدو ولـې چـې ټولـه ورځ یـې لکـه د مسافرو بهر تېره کړې وه ــ د کوره لـرې ــ پـرې سرې سرې لـویې لویې ډوډۍ په دسترخوان کې قط په قط ونغاړلې ـــ کټوۍ به یې بیا بیا په انغري کېښوده ـــ رکېبۍ خو یې د ځان سره خوا کـې د ماځیګره راسې ایښې وه ـــ د لاس د وینځلو لپـاره یـې کـوزه هم د دالان پـه ډبـه ایښـې وه ــــ د زبرګـې نظـر خـو د دروازې نـه نـه خوزېدو ـــ په مصلحه ناسته وه خو سترګې یې پـه دروازه ښـخې وې ... مارغان خپلو خپلو ځالو تـه سترې سترې روان ووـ خو د حوېلۍ په ډېره چپتیا کې اوس د ماښامي په دې خړه کې مرغو او چرچڼو داسې چغار کولو لکه د یو بل سره میراثونـه ویشـي ــــ یا لکه چې ډېر وخت پس ډېر سېلونه رایوځای شوې وي ــ او یـو بـل ته د زړونو حالونه وائي ــ زېبو تـه د مارغـانو او چرچڼو دې غالمغال ډېر خوند ورکولوـ خو د پري په مزغو دا زوَر ښه نه لګېدو ــ د هغې زړه ډېر تنګ وه ــ د دې ماښـام ټولـه تیـاره یـې د زړه نـه لکه د تور څادر راچاپېره شوې وه ـــ د نـن د ورځـې پېښـې بیـا بیـا په عذابوله ـــ د سردار د مور چوڼ کړی تندی به بیا بیا وریادېدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ خپل منتونه او زارۍ يې هم يادولې ــ د ټولې ورځې ستړيا ــ او خفګان يې په وجود نرۍ تبه راوستې وه خو د ظاهرشاه راتللو ته اېغه نېغه ناسته وه ګني کله به يې سر لګولی وه ـــ زېبو ورته په پښو لاسو زور کولو ـــ هغې داسې ګڼل لکه د زېبو لاسونه هم نن ډېر بې دمه دي ـــ د هغې په سر د درد څړيکې يې نه شوې راټولولې ـــ د کټ په لنګه کې د تاج بي بي د سر په سرپيچك يې سر کلك وتړلو خو درد په کمي کې نه راتللو ـ او په دې کې يو دم په شنه منډه د چم يو ماشوم په جړق دروازه خلاصه کړه او د لرې نه يې چغه کړه ـــ ظاهرشاه يې راوړو ـــ!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـه کومـه لارۍ کـې چـې ظاهرشـاه د ښـار نـه راروان وه د دوکان سودا یې د لارۍ د سر د پاسـه تړلـې وه او دې ورتـه پـه ټولـه لاره د لارۍ پـه دروازه کـې ولاړ وه چـې ناڅـاپي د یـوې دیکـې سـره ښکته ګوزار شو او د پاسه پرې بـل ګـاډی هم تېـر شـو۔ ظاهرشـاه د ټکه مړ وه ــ یو ځل بیا د حوېلۍ دېوالونو وژړل ... په چغو چغـو د ظاهرشاه ناڅاپي مړینې په دې کور ناتار وکړوــ دا کـور د هسـتۍ نه په نېسـتۍ بـدل شـوی وه ـــ د بهادرشـاه پـه مېنـه یك یـو پـاتې ظاهرشاه هم په وینو کې لت پت پروت وه ـــ د زبرګې لړمون بیا پـه چړو غـوځ شوی وه ــ هغې په چغو چغـو ژړل غوښـتل خـو ژړلـی یـې نه شـول ـــ بس شـل کالـه مخکښـې لیـدلی خـوب یـې پـه ورو ورو ماتم کې نن خلکو ته وئیلو ــ وئي زویـه !! نـن د هاغـه ویـرې ووتـم ــ زویه ته رانه روان یې ـــ خلکه! ما چې خـوب لیـدلی وه ـــ زمـا په جاء نماز چا دوه ځله په وینو کلیمه لیکلې وه ــ خلکـه! زه بـه د خپلو بچو د غم ویرې واخستم ــ ما دا خوب چاته هم نه دی وئیلـی او زبرګه ـــ هم د یـوې ناتـار چغـې سره بې خوده شـوه ـــ پـري او زېبو په کټ خلې لګولې ـــ زېبو یې سرته ناسته وه او پـري خـوا تـه ــ تاج بي بي ډېره غلې غلې وه ــ خو د خپـل واده لپاره اېښې سره بنارسۍ یې نن چې په ظاهرشاه خوروله نو چغې یې کـړې ـــ!! بیـا پرې خپله دوره راغلـه ـــ دا وګـورئ بهادرشـاه د خپـل زوي د واده جنجیان رابللي دي اوس بـه ظاهرشـاه تـه سره ډولـۍ راوړي ــ خـو زما ډولۍ څه شوه ــ زما رفیق جان ماپسې ولې جنج نه رالېږي؟؟ څه شوه زما جوړه ... زما بنارسۍ ... زمـا رفیـق جـان ... پـه زوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

زوره یې لاسونه پړقول ... واده دی د طاهرشاه واده دی ــ کله کله به پېرونو شوه ــ خلکو به رانیوله خو تاج بي بي چا هم نه شوه رانیولی ــ ظاهرشاه به ډېرو اوښکو او ژړاګانو کې اوچت کړی شوــ خلك ورو ورو روانېدل ــ حوېلي خوشې پاتې کېده ــ!! د نزدې ګاونډ ځو ښځې د پري، زبرګې او زېبو سره ناستې وې ــ په دې کور د میراتې په اواز ټولو ژړل ــ کاڼو بوټو ژړل ــ خو غم دخپل کور وي ــ د مور وه ــ د خور وه او د ترور وه ــ زاړه مړي هم ستائیلی شول او د ظاهرشاه ارمانونه او ځواني هم ژړلې شوه ــ لوندې غوښې اور نه اخلي ګني زبرګه خو به د ټکه مړه وه ــ خو بې نېټې مرګ نه وي هغه اوچته راپاځېده ــ په مصلحه ودرېده ــ نفلونه او دعا یې وکړه ــ د ظاهرشاه په وینو سرې جامې یې د خپلې سینې سره ینولې وې ــ او بیا یې ووینځلې ــ!! خلك حق حېران وو د زبرګې حوصلې ته ــ د دوو زلمو زامنو پرله پسې د ناتار مرګونه یې ولیدل خو د صبر او استقامت یوه نمونه جوړه شوې وه ــ د هغې غوږو ته به چې د چا د خلې نه د میراتې ټکی راغلو ــ نو زر به یې د زېبو نه لاسونه چاپېره کړل ــ خدای مه کړه لور لرم ــ! هغه به یې ځان ه رانزدې کړه ــ خو زېبو خوارې څه کړی وی د هغې ژوند او د نوي کور طمع خو هم د تاج بي بي د لاسه خاورې شوې وه ــ د هغې زړه خو هم مات مات وه ــ هغې ته خو هم خپل ځان ژوندی مړی ښکارېدو دومره ډېرو غمونو ته یې خپل ځان د مور او ترور شریك ګڼلو ــ!! د لرې تربورانو خو د ډېر وخت نه د بهادرشاه په مال دولت سترګې وې ــ اوس خو د هغوي غوږونو ته هم د خلکو ګنګوسې راتللې .... وئې چې دا لویه حوېلي به اوس د چا رسي؟ د میراتې د مال خو ډېر میرات خواره وي خو زبرګې په خپل ځان کې د زېبو د نوي ژوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره يو نوی ژوند راپيدا کړی وه ــ په کور کې د ځلورو تورسرو يك يواځې پاتې وجودونه به اوس د ډېرو خلکو په سترګو کې لکه د ازغو چوکه کېدل ــ خو زبرګه ډېره تکړه وه ــ پري هم د ژوند په لوړو ژورو پوهه وه ــ خو لا د ظاهرشاه د غم زخمونه د دوي په سينو ډېر تازه وو ــ دومره تازه چې ظاهرشاه او بهادرشاه يې هم مخې ته ودرولي وو ــ په دې تورسرو به د ډېرو خلکو زړونه هم خفه کېدل ــ د بهادرشاه په سود ګټلی ډېر دولت اوس د ټولو لپاره عبث او بې معنې وه ــ پري اوس په دې پوهه شوې وه چې زمانه ډېره هوښياره ده ډېره مکاره او مطلبي ده . . . چې د بهادرشاه زامن لاړل نو اوس د پاتې ټول دولت يك يواځينۍ مالکه زما وريره زېبو ده اوس به د هغې لپاره ډېر لاسونه راځي ــ!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

دظاهرشاه دنوي غم سره سره د ژوند د پروغمونو سرونه راوچت کړي وو ـ تاج بي بي چې به په خود وه نو د طاهرشاه او ظاهرشاه نخښې به یې زړه پورې نیولې وې په خوږو خوږو ستائینو کې به یې یادول ـــ د هغوي په کتهونو به یې څادرې او سوځنې بیا بیا سمولې ... د ظاهرشا د لاس د کوټې په دېوال ګیر کې رازوړند واسکټ خو یې د زړه سنته وه ـــ د دوړې مخ به یې پرې نه پرېښودو ـ!! خو چې کله به پرې خپله د مزغو دوره راغله نو کور به یې په سر اخستی وه ـــ کوټه په کوټه به همساء په لاس ګرځېده ـــ همساء به یې اوچته نیولې وه ـــ څه شو بهادری زه ورسره نن توره سپینه معلوموم ـــ په رفیق جان کې د څه کمی دی چې ما نه ورکوي ـــ زما هیڅ نه دي پکار، ماته دې هیڅ نه کوي ـ خو زما د وړولو لپاره دې د رفیق جان رالېږلې ډولۍ تشه نه لېږي . . . !! د زېبو لپاره دا ډېره د شرم خبره وه خو هغه په دې پوهېده چې د ببوجي مې وس خپل نه دی ـــ هغې به خپلې سهېلۍ د دې غمه نه شوې راغوښتې چې په تروریې دلېونتوب دوره هروخت راتلې شوه ـ زبرګه اول د بهادرشاه تریخ والي او اوس د دوو زلمو زامنو غم په لړ وخت کې ډېره زېلې وه ـ خو د دې غمونو نه یو لوی غم خو یې د ژوندی لُور زېبو وه چې ډېرې کورنۍ به ورته راوچتې شوې خو د تاج بي بي د لاسه به وویرېدې ـــ د زېبو په وېښتو کې هم خال خال سپین لګېدلي وو ـ پري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته ډېر داجونه برابر کړي وو ــ دسرواوسپینوسره به یې لېږله خوقسمت یې نه خلاصېدو. دې غم یوه شپه زبرګه یوړله ـ او زېبو په خوشې مېره یواځې پاتې شوه پري خو هم ډېرو غمونو اوس د کټ کړې وه . په زېبو یې د روانې ځوانۍ نخښې اوس نه شوې لیدې ولې چې د سترګو نظر یې تلی وه ــ تاج بي بي لاد لاسو پښو او لېمو په زور ښه په ترپکو وه ــ دا ځل ډېر وخت پس د زبرګې د لرې خپلوانو د لوري د زېبو غوښتلو له یوه جرګه راغلې وه ــ دغه کورنۍ د دې کورنۍ په انقلاباتوښه خبر وه ــ اوس د زېبو طمع راژوندۍ شوې وه ولې چې د تاج بي بي ببوجي د لېونتوب نه دا کورنۍ ښه خبر وه د اقبال لپاره د زېبو لاس وغوښتی شو ــ اقبال یوکم عمره هلك وه چې زېبو یې لیدلې هم وه . په کور یې ډېرومشرانو د دې رشتې مخالفت په دې وجه کولو چې اقبال د زېبونه په عمرکې ورکوټی وه خواقبال داضد نیولی وه چې ماته داتوپېربې معنې ښکاري زېبویوه سیاله پښتنه حیاداره مېرمن ده، دهغې لاس غوښتل دهغه لوی ارمان وه ــ د پري خو د زړه د هیلو غوټۍ ګلونه شول ــ د لاس په تپېدو به یې د زېبو لپاره په ډېر ارمان اېښې جامې، لوپټې کټلې . . زېبو ته به یې بیا بیا وئیل په زړه څه ارمان پاتې نه کړې ـ پېسه ټکه ډېره ده ځان له هرڅه ښه وکړه ــ دلوېې ورځې وتل دې دي ـ خوبیابه د زېبو دجدائۍ احساس ژړغونې کړه ــ مونږبه څه کوو؟ زمونږخو بله اسره هم نشته ــ دالوی کورخواوس ډېر ژوندي وګړي غواړي ــ د دې حوېلۍ نه خواوس دغم چپتیالرې شړل غواړي ــ هغې به د ځان سره ناسته زېبو کلکه رانیوله او لکه د ماشوم به ورته په ژړا شوه ــ زېبو ته وخت او حالاتو ډېره پوهه ورکړې وه . اوس یې د خپل ژوند د فېصلې ګړۍ هم په سر راغلې وه ــ او ورسره ورسره

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخپلودوارو تروریانو او د دې حوېلۍ فکر هم مل وه ـ!! خدایه!! دا ګران امتحان زما لپاره په خپل کرم اسان کړې ـ د خدایه به یې ډېرې دعاګانې کولې ـ ځکه چې په سر یې د یو داسې مشر لاس نه وه چې دا بوج یې ورسره نیم کړی وی . . . چې د صلاح او مصلحت لارې یې ورته ښودلې وې ـ بس اوس خو د دې کور نر هم وه او زنانه هم ـ د وخت په داسې پړاؤ کې یې خپلې دواړه تروریانې هم یواځې نه شوې پرېښودې ـ او د خپل ژوند ـ ستړیاګانو یې هم یوه دمه کتله ـ یو کور یو ژوند خو هغې ته هم پکار وه ـ هغې خو چې سترګې غړولې وې ـ نو د مینې یوه مسکا ورته د چا هم په شونډو نه وه راغلې . . . هر وخت به د پلار د ویرې نه په ګوټ کې ناسته وه ـ او دغه تیاره ګوټ د تورې تیارې احساس ورسره لکه د همځولې رالوی شوی وه اوچې په ښه بدپوهه شوه ـ نو دغمونوامبارونه یې ولیدل ـ سرو وینو او سپینو کفنونو وژړوله ـ ودردوله ـ په داسې حالاتوکې نن دخپل ژوند د فېصلې پړاؤ ته رارسېدلې وه ـ هغې ګېرچاپېرخپل لوی کورته وکتل ـ دې دېوالونو خو هغې ته د پنجرې احساس ورکړی وه ـ خو د دې دېوالونو په مخونود هغې د ژوند ډېر یادونه اوس هم ښکارېدل ـ د هغې ډېرمئین خپلوان د هغې د وینې شریك وو ـ د یو یو عکس یې هرخواته لیدو ـ دپلار د غضب ډکې سترګې ـ د مور ترهېدلې څهره، د تروریانو پاڼې پاڼې ارمانونه ـ د دو زلمو وروڼو ـ د ناتارمرګونه ـ اودخپل ژوند، زړه او وجودغلې دنیا ـ خو اوس د هغې دنیا ته هم چا د خپلې نامې یوه ښائسته رنګ داره باډیوه په هوا کړې وه ـ د هغې د ژوند اسمان په دې باډیوه ډېررنګین شوی وه ـ د دې باډیوې تارد دې په لاس وه ـ هغې ته دې احساس ډېر خوند ورکوه ـ اقبال . . . !! د اقبال څهره

(c) ketabton.com: The Digital Library

به يې د خيال د ستر ګو مخې ته شوه ... هغه د ځان سره مسکۍ کېده چې د پري سلګو هغه ساه نيولې کړه ــ!! اوس هغې يوه بله فېصله کړې وه ـ د ورې ببو لاس يې په لاس کې کلك نيولی وه د کور د يوالونو ته يې داسې کتل لکه چې دا د يوالونه هم د هغې په جدائۍ د اوس نه خفه ولاړ وي ـــ يو يو د يوال او يوه يوه بلۍ د هغې په وړاندې رانسکوره ژاړي ـــ زمونږ نه مه ځه ــ!! اُف !! اوس هغې يو سوچ کړی وه ــ د ژوند د فېصلې د اختيار مخې ته يې يو شرط هم رامنځ ته کړې وې ـ او هغې د دې شرط په سر خپل لاس ډېر کلك ا يښودی وه ـــ!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اقبال کورنۍ هم د زېبو دې شرط ډېره په فکر کې اچولې وه ـ اوس نه مخکښې کېدی شو او نه ورستو کېدی شو ـــ زېبو د ژوند په دې نوي او ناآشنا محاذ هيڅ ويرې نه اخسته ـ هغې اوس خپل ژوند د نوي دور د حالاتو او غوښتنو په سمون تېرولی شوـــ هغه په رشتو او خپلوو کې د شرطونو او ازمېښتونو قائله نه وه خو اوس په دې پوهېده چې د هلك کورنۍ شرطونه لري ـــ نو د جينۍ واله دې ولې اونه لري ـــ؟ خو دا شرط زېبو اقبال او د اقبال کورنۍ ته د ډېرې مجبورۍ نه اېښودی وه ـ هرڅوك د زېبو مرستيال وو ـ د اقبال د پلار او د مور په مينځ کې هم په دې شرط تکرار روان وه ـ کله کله به دواړه ډېر لرې لرې لاړل ـــ زه د خپل زوي نه بې غېرته نه شم جوړولی ... چې د ښځې سره يې دېره کړم ـــ!! د اقبال پلار خپلې ښځې ته ښکاره کړښه راښکله !! ګوره سړيه !! دا خو به د مجبورۍ نه وي !! خو پلار يې نه منل ـــ اخر چې اقبال د دواړو ترمينځه په دې تکرار کې شريك شو ـــ نو د اقبال پلار ته دا ښکاره شوه چې اقبال د زېبو لپاره هر شرط منلو ته تيار دی ـ اوس د هغه په قهر کې لږ کمی راغلی وه ـــ خو د ځان نه يې د خپله لاسه لاس پرې کول هم نه غوښتل ... ځکه چې اقبال د هغه ډېر نازولی زوی وه . کور کې د اقبال جوړ کړی شوی واده د لانجې ښکار شوی وه . هلته که زېبو د خپل شرط نه نه ورستو کېده نو دلته د اقبال پلار اسمان په سر اخستی وه . د

(c) ketabton.com: The Digital Library

اقبال د کوژدن او ورسره د زر واده خبره تر لرې لرې رسېدلې وه ــ نږدې خپلوانو او د کور زنانو خو دې ښادۍ ته سر زړوکي هم کړي وو خو دا نوی صورتحال دوه اړخه ډېر د فکر او اندېښنې وه ــ "زمانه خو به پوزه پرې شي که د زوي نه مې کړې ښځه پاتې شي" د اقبال مور ژړا ته ګوتې کړې کور یې ټول په بله واړولو ــ خو که زما په ژوند اقبال دې ته غاړه کېښوده چې د ښځې په شرط به ژوند تېروي نو دا زما لپاره مرګ دی ــ په ما دې خاورې واړوي نو بیا دې کوي چې څه یې زړه غواړي ــ!! د اقبال موروپلار به یو بل سره نږدې نه شول کښېناستی چې به یو ځای شول نو په جنګ به شول د اقبال مورخوڅوځله زېبو ته ورغله د زېبو زنه یې ونیوه چې د خپل شرط نه په شا شي خو زېبو به په ډېره بهادرۍ هغې ته د خپلې مجبورۍ ځایونه په ګوته کړل ــ د زېبو خبره په ځای وه خو د اقبال د پلار ضد او سختې هم د بهادرشاه نه کمه نه وه ــ اخر د دواړو کورونو په صلاح د دې مسئلې یوه د مینځ لاره وکتلې شوه ــ اوس د اقبال پلار یو شرط لرلی وه ــ او دې شرط د زېبو لپاره یو نوی امتحان جوړ کړی وه ــ هغې ځان د ژوند په یو مشکل پړاو کې لیدلو ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زېبو د صلاح مصلحت څوك وو؟ د اقبال د کورنۍ شرط ته یې غاړه کېښوده ـ د اقبال د پلار شرط دومره بد نه وه ـ د هغې ترمخه به زېبو د څو ورځو لپاره د اقبال کورته سره د خپلو تروریانو راتله ـ د واده د رسمونو ـ امبارکو سلامو نه پس به زېبو خپل کور ته د اقبال سره واپس راتله ولې چې هغې نه غوښتل چې د هغې د ترور یانو جنازې دې د پردي زوم د کوره اووځي ـ د شرط ترمخه به د دواړو تر ژونده اقبال د زېبو سره د هغې د پلار په حوېلۍ کې د وسېدو پابند وي ـ په دې خبره دعا د خېر وشوه ـ او د زېبو او د اقبال د واده نېټه کېښودې شوه ـ پرې خو داسې په ورو ورو ژړېده لکه چې زېبو د دې کوره د همېشه لپاره روانه وي او هغوي به یواځې پاتې شي ـ ـ ـ اوس د پرې مازغه هم ډېر کمزورې شوي وو خبره به یې زر د یاده وتله ـ ـ ـ خو زېبو د خپلو تروریانو لپاره نه مړه وه نه ژوندۍ ـ تاج بي بي خو په لاسو پښو او سترګو روغه وه خو اوس به پرې د لېونتوب دورې زر زر راتلې ـ زېبو د خپل واده لپاره تاج بي بي او پرې ته هم نوې جامې ګنډلې وې ـ ـ ـ تاج بي بي خو لکه د ماشومانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

جینکو خپلو نوو جامو او پېزار ته داسې خوشحاله وه چې بیا بیا به یې په ځان مېچ کولې کله به یې خوښې شوې او کله به یې لرې ګوزار کړې ــ اخوا کړه دا چیړانګې ! زه په دې کندانو څه کوم ــ ماته به خپل رفیق جان د کمخواب جوړه راوړي . . . د سرې بنارسۍ سره ــ!! هغې به په نوو جامو لاړې تو کړې ــ اخ تو ــ زېبو د پرې په وېنا د بهادرشاه دولت ته مټ ورکړی وه د واده سامانونو ته به خلك تماشې له راچلېدل ــ هرڅه د اقبال او د اقبال د کورنۍ په خوښه تیار شول ــ د سرو زرو پخواني کالي پترې ورته د اقبال پلار خپله د ښار په ښه زرګر رنګ کړل ــ هغې چې د تونۍ نه یو یو پنډوکی راخستو نو ډېره زر ستومانه شوه ــ د مور د غاړې د سرو زرو لړۍ لړۍ درنه کټماله خو یې راوچتولې نه شوه ــ هغې ډېر کالي پترې د مور په غاړه، غوږو، لاسو او ګوتو لیدلي وو ـ خو دې کټمالې د هغې سترګو ته د ژوند د یو ښائسته سفر حسین ملګری رامخې ته کړو ــ اقبال هغې ته ډېر په مینه کتل او د هغې د سینګار او ښائست صفتونه یې کول ــ هغې زر په یو وړوکي پنډوکي کې د سرو څو ښائسته بنګړي، والۍ او ګوتې رابیلې کړې . . . دا خو به پټې د اقبال مور ته ورکړم چې د خپله لوري یې زما لپاره راوړي سبا څوك هغوي ته د نېستۍ پېغور ور نه کړي ــ او یو ښائسته د غاړې زنځیر یې د هغې لپاره غوره کړو ـ دا به خوابنې ته ورکوم ــ!! هغې ټول تیاری په خپلو لاسو کولو ــ خو خدای خبر ولې ورته د خپل ماشومتوب د وخت خپله همځولې ګورګوره ډېره رایادېده ــ که نن هغه راسره وی نو زما نه به یې ډېر بوج اخستی وه ـ خدای خبر هغه به چرته او په څه حال کې وي . . . د ژوند ملګری به یې څنګه وي؟ بچي به یې څو وي؟؟ هغې دا سوچونه کول چې ناڅاپي د دې سوچونو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنو سره یو ازغن خیال لکه چې د هغې احساس زخمي کړوــ د هغې زړه یې راوکنستو د هغې په ګوتو کې یوه ستن ننوتې وه ــ د یوې وړې چغې سره وئي مورې !! هغې زر خپله ګوته په بل لاس کلکه ونیوله ــ د خپل ژوند د ماضي د لوړو ژورو نه راوتې وه څه هم که د ګوتې نه یې وینې روانې وې خو هغه د خپل ژوند د نوي سفر په خیال ډېره مطمئینه وه ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن د زېبو نکریزې وې ... د هغې همځولې ټولې د هغې سره په کُنج کې ناستې وې ــ چا تمبل غږولو ــ چا سندرې وئیلې ــ او چا د اقبال په نوم د هغې سره چېړچاړ کولو ــ زېبو ته د ژوند دې نوي او نابلده وختونو ډېر خوند ورکولو ـــ هغې به د ډېرې حیا نه مخ په دواړو لاسو پټ کړو ـــ خو کله کله به د هغې د وجود زړه او د فکر په دنیا کې یو لوی اړی ګړی جوړ شو ــ هغه به د خپل تېر ژوند د تېرو وختونو په پولو ولاړه وه ــ د غمونو او د وینو د لختو نه یې ټوپونه وهل ــ هغه په دې هڅه کې دغلته ولاړه وه ـــ د وخت په یوه داس پوله چې د غمونو د سرو وینو د لختو نه ورته اوړېدل وو ــ خو د هغې زړه ډېر کمزوری وه ـــ هغې داسې ګڼل لکه چې دا به په دې لختي کې ګوزار شي خو د ژوند او مینې یو مهربان لاس اوس هغې ته راغزېدلی وه د خپلو ټولو محبتونو سره ـــ د ډېر اخلاص سره، په دې احساس هغه په کُنج کې د ډېرې خوشحالۍ نه راوغوړېده لکه د سپرلي د تازه ګلاب ـــ همځولو د هغې د وېښتو نه د اوربل وړې وړې کمڅۍ جوړولې ـــ هغې په زړه کې پټ له ډېرې مینې د کمڅۍ په دې ولونو یې خپل زړه او خپل ژوند او وجود د اقبال په نوم نغښتلو ـــ چمنې خو د زېبو د واده نکریزې او شمعې په ډېر اخلاص راوړې وې ـــ د چمنې د غېږې زوې لویې لویې چغې وهلې خو چمنې د زېبو سره لکه د خپلې سکه خور د خپلې مینې پت پاللو د هغې د واده په خوشحالۍ کې یې پېنځې دومره اوچتې کړې وې تا به وئیل روانو اوبو ته وردانګي ـ خو دا یې د زېبو د واده بامبیړونه په سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخستي وو ــ او زېبو ته يې د خور کمی نه ورکولو ــ زېبو به د تمبل او لاسونو په پړقاري کله کله د ځانه ورکه هم شوه ـــ د هغې همځولو به د سندرو ډکې جولۍ په هغې لکه د باران ورولې ـــ شپه ده د نکریزو جینکۍ تمبل وهینه ... خلك د هر خوا نه په واده راغلي دينه ـ خو د زېبو لېمه به د اوښکو نه راډك شوي وو ـ هغې ته به په دې مېلـه کې د خپلې مور، د خپلـو ورونـو ځهرې نـه ښکارېدې د يوې خور د ژوند لوی ارمان دا وي چې د ژوند د نـوي سفر لپـاره يـې خپـل وروڼه پـه قـلار قـلار تـر ډولۍ بيـائي او نـن د زېبو د ژونـد دې لـويې محرومـۍ پـه هغـې چکونـه لګـول د مـور د دعاګانو لپې يې نـه لرلـې ـــ د پـلار د مينـې لاس يـې نـه ليدو ـــ د وروڼـو د مضـبوطو متـو تکـړه حصـار يـې د ژونـده ډېـر مخکښـې نړېدلی وه ـــ هغه ځنګه يك يواځې د لېونـو سيېلنو تروريـانو سره پاتې وه ـــ هغې ته د خپلو تروريانو ارمانونـه هم ځومبك ځومبك رامخې نه شوي وو ـ تاج بي بي خو د واده او کـور ارمـان تراوسـه پـه طمع ساتلې وه ـ هغه نن هم د واده جينۍ په کُنج او ډولـۍ کـې نـه شي ليدلې ـ خو وخت او رشتې د هغو لپاره ډېرې د جبر شوې وې ـ د دې حوېلۍ په ګوټ ګوټ کې ډېرو پېغلو ځوانۍ او ارمانونـه دوړېـدلي، خـاورې شـوې وې اوس خـو دا حـوېلۍ خلکـو د يـوې سپېرې هديرې پـه نـوم پېژندلـه ـــ چې ژونـدي پـه کـې هـم خـاورې شوي وو ـ او مړه يې هم وينې وينې ليدلي وو ـ چمنې خو زېبـو تـه دا پتهی زوته کړې وه چې ـ "پـه دې در بيـا قـدم مـه ږده ـــ" خـو د زېبو نه به خپل کور او دېوالونه ځنګه هېرېدل ـ د يادونو د ښـو او بدو وختونو يوه حواله خو يې هم دغـه حوېلي وه او نـن يـې پـه دې حـوېلې کـې د هاغـه تهولـو حوالـو يـوه ؟؟؟؟؟ شـپه پـاتې وه ـــ دا احساس هرڅو که ډېر د هغې لپـاره د تکليـف وه خو د هغـې لپـاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تسکین خبره دا هم وه چې هغه د یو نوي ژوند لپاره خپل نوي کور ته روانه وه ـــ پري او تاج بي بي دواړه نن په دې شپه نه پوهېدې چرته به په یوه کوټه کې اودې پرتې وې خو د زېبو فکر د هغوي نه هم چاپېره چورلېده ـــ پردی سړی که ډېر هم ښه شي خو زما لپاره به وي ـــ زما تروریانې چرته پېټې ونه ګڼي ـــ هغه به اندېښنې واخسته ـــ اوس ګلابې د هغې لاسونه په نکریزو سره کړي وو ـــ درنګ ساعت له د اوربل خورولو لپاره د اقبال کورنۍ راروانه وه ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زېبو نن ډولۍ وه ـ هغه د دې حوېلۍ ورمبۍ پېغله وه چې د پېغلتوب د حد نه وتونکې دې مقام ته رسېدونکې وه د دواړو تروریانو د ارمان مقام ته ـــ د اقبال د کور د اړخه ګڼ جنجیان هم د ډهول سُرنا سره راروان وو ـ د کلي بل سر نه به د ډهول غږ ډېر واضحه راتلو ـ خو د زېبو په کور کې د راغلو مېلمنو غال مغال به دومره سېوا وه چې د لرې نه د ډهول او سرنا اوازونه به پکښې ورك شول ـ زېبو په سره جوړه کې غونډه مونډه پټې سترګې ناسته وه ـ خو د پټو سترګو په شا یې د راډنډ اوښکو مخونه د ښو شپول پټ ساتلي وو ـ خو داسې ښکارېده لکه چې زېبو هم د نورو پېغلو د ارمان په دې موقع د څو اوښکو تویولو رو ایت په ځای ساتلو څه هم که د اوس نه د اقبال شوخیانو، د هغه ښکلې وتې دنګې ځوانۍ د خپل شرارت او لېونتوب په لاسونو تخنوله خو د هغې په سترګو کې راغلې اوښکې اوس د هغې په ګلابي اننګو لکه د پرخې پرتې وې ـــ چمنې به د هغې د مخ نه د بنارسۍ پلو په ورو غوندې اخوا کړو د هغې په غوږ کې به یې پټه څه خبره وکړه ـــ زېبو به سر د حیا نه نور ښکته کړو ـ زړه یې بې واره بې دړزېده د نوي ژوند د خوشحالو سره سره څه فکرونه او اندېښنې هم د زېبو ملګرې وې ـ ځکه چې د پېغلو د قسمتونو سودا ډېره عجیبه وي ـ ژوند که سمې وخوري خو ټول عمر د پېغلې ژوند جوړ شي خو که په نوي کور کې د نوي ژوند توله لږه ګډه وډه شي نو د تمام عمر سرخوږی وي ـ ګلابې په سور بخملي استر کې نغښتې قرآن پاك په ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

احتیاط د هغې لاسونو کې ورکړو ـ زېبو د قرآن پاك مخ ښکل کړو او بیا یې په قلار خپلې سینې پورې ونیولو ـ هغې ته ډېر سکون محسوس شو ـ اوس پرې په سرو سترګو د هغې سره نزدې د ډېر وخت نه ناسته وه هغې د زېبو سینګار نه شو لیدی خو د زړه په سترګو یې زېبو ډېره ښکلې لیدله ـ ماشاء الله ... د زېبو په لور چې څنګه هغې لاړه توکله نو د جمنې د غېږې په ورکوټې زوې لکه د پوواړې پرېوتل ــ د کلي کسبګرې تورې خو د سپېلنو نه داسې لوخړې پورته کړې وې چې په هرچا ټوخی لګېدلی وه ـ اول ښه شیبه د زېبو مخې ته ولاړه وه په یو لاس کې نیولی د سپېلنو د تالي نه به یې په لاس لوګی د زېبو مخې ته شړلو ـ نظرمات د شنو سترګو، د تورسترګو نظرمات، د لارې د کوڅې، د چم د ګاونډ، په هوا کې د مارغانو، په اوبو کې د مهیانو، په جنج کې د راتلونکو نظر مات مات ـ د تورې په دې وېنا پرې زر د غاړې نه د ګرېوان په لاره د پېسو ډکه کځوړه راواخسته او د زړه په دلیل یې یوه روپۍ د تورې په لاس کېښوده ـ په زېبو هم د سپېلنو لوګي ټوخی لګولی وه ـ په پوزه یې رېښمین رومال کلك اېښودی وه ـ د جنج د ډهول سُرنا اوازونه رانزدې شوې وو ـ پرې خپله نوې جوړه په غاړه کړې وه ـ تېله دارې پنجابۍ پڼې یې په پښو کړې وې ـ بورقعه یې لکه د مېلمنو په ترخ کې نیولې وه ـ د کور د ټولو کوټو، صندوقونو کونجیانې یې څه زېبو ته حواله کړې وې او څه یې ځان سره په کځوړه کې ساتلې وې ـ د زېبو سره خپلې دواړه تروریانې هم روانې وې په دې خبره او احساس د ډېرو خلکو زړونه هم خفه وو ـ که کور داسې میرات نه وی نو داسې به ولې کېدل؟ خو ډېرو خلکو اوس هم بهادرشاه ته بدرد وئیل ـ دا هرڅه د هغه د لاسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـوي دي اوس بـه د دواړو لښـکر بچـي ګرځېـدل، دا خبـرې او ګنګوسې د زېبو په غوږو هم لګېدې ـ خو زېبو تـه د ښـه ژونـد او نصیب دعا په هره خله ګرځېده ـ زېبو به پرې پټ په زړه کې امـین وئیل ـ د رخصتۍ وخت نزدې وه د زېبـو د داج د سامان نـه لویـه حوېلې ډکه وه ـ چمنې او ګلابې په ډېره مینه ټول سامانونه پـه مېدان سینګار کړي اېښي وو ـ خلك د حېرانتیـا پـه سېلاب لاهو وو ـ وئـي ! دا کارخانې دې ورتـه خدای بختـورې کـړي ... نصیب يې شه !! تورې خو د داج سامانونو تـه هم سپېلني لوګی کـول ـ سره پالنګونـه، کرسـۍ، صندقونه، المـارۍ، پـه دلـو دلـو لوښـي لړګي او په صندقونو کې د سرو زرو خښتـې هم قطار قطار زېبـو په خپلو لاسو اېښې وې ـ!! ټول سامانونه اوس د زېبـو د ډولۍ نـه مخکښې د اقبال کور ته وړلی شول ـ هرڅوك رامخکښې کېـدل هرچا د زېبو د بې څوکۍ د خاطره د هغې خدمت ته بډې راښکلې وې ـ د اقبال خوېندو او مور خو د سامانونو نـه ګېرچاپېره داسې بنګړې اچـولې چـې خلـك یـې پـه تماشـه وو ـ اقبـال د وروڼـو او دوستانو سره ـ پـه سور جوړکړي پالنګ ودرولی شو ـ پـه غـاړه ورتـه د روپـو امېلونـه قطـار قطـار ځلېـدل د پـري پـه پښـو ډېـر پـه احترام د سلامۍ د خاطره پرېوتو پري ځان ته رانزدې کړو پـه تنـدي یې ښکل کړو ـ او په زړغوني اواز یې ورته ووئـیـل ـ پـه خـدای او تا مې سپارلې ده ـ اقبال د پري لاسونه کلك ونیول لکـه چـې خپـل کلك لوظ د هغې سره بیا کوي ـ د اقبال خوېندې او مور پـه جامو کې نه ځایېدې په دروازه کې خو سره د ارمانونو ډکه ډولۍ سـم د سـحره د زېبـو پـه طمـع پرتـه وه ـ د سـرې بنارسـۍ نـه لاټـدې ګېرچـاپېره ترېنـه ول ول د سـپین څـادر تړلـې پـړدې د بنارسـۍ پیڅکو پټې کړې وې ـ ټول خلك پـه تـاج بـي بـي پسـې لـی پـه لـی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځېدل ــ څه شوه چرته لاړه؟؟ د تاج بي بي هیڅ درك نه لګېده ـــ او چې څنګه دوو تکړه ځوانانو ډولۍ ته اوږه ورکوله ـــ نو داسې یې محسوس کړه لکه چې ناوې پخپله د وخت نه مخکښې ډولۍ ته راختلې وي ــ دواړو یو بل ته وکتل ـــ او بیا یې ډولۍ په ځای کېښوده چې په دې کې د اقبال پلار په دې کسانو غږ وکړو هلکانو زر کوئ ناوخته کېږي ... او چې د اقبال پلار ته دې کسانو دا خبره وکړه نو هغه د حېرانتیا نه ګوته په خله شول ـــ نه یره!! هغه زر د ډولۍ نه پړده په قلاره اخوا کړه ــ او بیا یې ټوپ کړو ....

خلك د خندا نه رغړېدل ــ ډولۍ کې تاج بي بي د ډېر وخت نه ناسته وه ـــ خلکو ورته منتونه کول ــ ته راکوزه شه چې زېبو کښېنوو ـــ خو هغې ډولۍ داسې مضبوطه نیولې وه چې پرېښوده یې کله ـــ زېبو به خپل کار کوي ــ دا زما ډولۍ ده ګورې نه خپل رفیق جان راپسې راوړلې ده ـــ هله زر کوئ اوچته مې کړئ ــ!! د اقبال پلار حېران حېران په دې نوي صورتحال ولاړ وه ـــ د تاج بي بي سره زور هم چانه شو کولی ولې چې مېلمنو کې داسې د عزت مېلمانه راغلي وو چې د هغوي په وړاندې د تاج بي بي د لېونتوب او دورې ذکر هم نه شو کېدی ــ او فېصله په دې وشوه چې اول به تاج بي بي په ډولۍ کې ورسولې شي ــ بیا به ناوې پسې راشي ــ د تاج بي بي ډولۍ په ډېره چپتیا اوچته شوه ـــ او ماشومانو چغې کړې ــ الاالاکۍ الا ـــ تاج بي بي د ډولۍ نه سر راوښکلی وه ــ په زوره زوره ـــ الاوایئ ــ!! او ماشومانو به نورې هم چغې کړې الاالا ـــ د تاج بي بي ډولۍ روانه شوه خلك د خندا نه شنه وو ـــ خو د زېبو په مخ د اوښکو سمندرونه لیدی شوــ هغه وړو وړو سلګو نیولې وه ــ د ترور په ارمان یې په زوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

زوره ژړل خو یوه محرومي یې د خپلو ورونو هم راپه زړه شوې وه ــ د هغې د بنارسۍ د پیڅکي ترلو ځوك هم نه وو ــ هغه ګلابې او چمنې یو خوا بل خوا د لاسو نیولې وه ــ د هغې په شا نه د مور د دعا جولۍ وه او نه یې په سر د پلار د مینې لاس ــ څنګه بې ځوکه روانه وه ــ د هغې قدمونه وخت او دې احساس ارجل برجل کول، داسې ورته ښکارېده لکه چې دهغې په پښو او قدمونو پورې چا غټې ګټې ترلې وي ــ هغې قدم نه شو اخستی د ژوند د نوي سفر دا وړمبی قدم او لار یې څه ډېره عجیبه ګڼله ـ!! د یوې لحظې لپاره په ټولو خلکو او په دې لویه حویلۍ چپتیا خوره شوې وه ــ خو د ډهول او سُرنا اوازونو دغه چپتیا د خپل شور په کومې کې ننباسله ــ اوس د هغې قدم سپك شوی وه ــ د زېبو ډولۍ رارسېدلې وه ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زېبو لپاره سینګار کړې شوې کوټه د هغې د داج په سامانونو تر خلې ډکه وه ـ خو کوټه یوه عامه کوټه وه چې د هغې او د اقبال لپاره سرو پالنګونو لکه د ناوې سینګار کړې وه زېبو ګېرچاپېره کتل هغې ته د خپل پلار لویه حوېلي رایاده شوه خو زر د حوېلۍ سره تړلو تورو تورو د غم ډکو وختونو راولړزوله د هغې زړه په دې احساس ډېر راتنګ شوـ لکه چې چا په ورغلي موټې کې کلك نیولی وي ـ خو بیا یو ښائسته احساس دم دلاسه کړه د اقبال د ملګرتیا او د ژوند احساس د هغه د لاس او مینې احساس ... هغې د سترګو نه ټول خیالونه اخوا دېخو وشړل، اوس هغه د اقبال په طمع وه ـ او بیا چې په ورو شان د هغې د کوټې د پورې ور تمبه خلاصه شوه نو هغې داسې وګڼل لکه د هغې د ژوند انګڼ ته په دې ښکالو بې شمېره سپرلو ډکې ډکې غېږې د رنګ رنګ ګلونو، خوشبویو او خوشحالو راوړې وي ـــ اقبال د خپلې ښائسته رنګ جوڼې او دنګې لوړې مردانه کوارې سره د هغې په وړاندې ناست وه ـــ هغه د حیا نه بیا راټوله شوه ـــ د ګلابې او چمنې ډېرې شوخې خبرې ورته رایادې شوې ـ دا شپه او دا وختونه د هغې د نوي ژوند او ناویتوب په سینه ډېر درانه دران ښکارېدل ـــ ځکه د ژوند د ډېرو ازمېښتونو، وسوسو اندېښنو درانه درانه کانې پرې پراته ووـــ خو اقبال په ډېره مینه او استقامت د هغې لاس نیولی وه ـ زېبو خپل ځان د یو نوي اسمان په مخ راځلېدونکي نوي امیدونو او هیلو ستوری ګڼلو اقبال یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم د دې هیلو د رڼاګانو ملګری ووــ ژوند ډېر ښائسته وه لکه د جانان ـ زېبو تېر وختونه به نه یادوې مونږ به د نوي ژوند لوظونه کووــ !! اقبال چې د هغې په نازك لاس خپل مضبوط لاس کېښودو نو د هغې ذرې ذرې ژوند او وجود په دې احساس راټول شو ــ هغې ته د اقبال او خپل ځان ترمینځه د عمرونو خوره وره فاصله هم په دې احساس رالنډه محسوس شوې وه ــ خو دا یو حقیقت وه چې زېبو په عمر کې د اقبال نه څو کاله مشره وه د زېبو په احساس دا خبره هم لکه د مچی ناسته وه ــ خو هغې دا عزم کړی وه چې د عمرونو دغه فرق او توپیر به د خپل ژوند نه لرې ساتو ــ ځکه خو هغې د خپلو هیلو دنیا د اقبال د سیوري لاندې جوړه کړه ـ ژوند د خوشحالو او سپرلو په لاره روان شو ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاج بي بي خو چې څنګه د ډولۍ نه راکوزه شوې وهـ په خله غلې شوه ـ د زېبو زړه به هروخت لګه د پاڼې رپېدو چې په ببوجي مې دوره رانه شي ـــ هغې له ویرې خپل ناویتوب هم نه شو کولی ـ خړه پړه به ګرځېده ـ خو تاج بي بي اوس ډېره غلې غلې وه ـــ د خپل هاغه ارمان نه لاس په سر شوې وه چې د مودو مودو نه ورسره ملګرې راروان وه اوس یې نه د ډولۍ خبره کوله، نه د واده ـ نه به یې رفیق جان یادولو او نه یې د هغه کور ـــ بس غلې غلې به ناسته وه لکه چې د ژوندي یو کس سره یې هیڅ رشته نه وي لکه یو پردي کور ته راغلې وي ـ پردو خلکو کې راګېر شوې وي ـ زېبو د ببوجي په دې نوي حالت ډېره خفه وه ـــ د اقبال سره یې څوځو ځله دا خبره وکړه چې ښه د مزغو ډاکټر ته یې وښائي خو اقبال به خبره په بله واړوله ـ د وخت سره به خپله ښه شي ـــ!! اوس زېبو دا غوښتل چې د شوې معاهدې ترمخه اقبال له دې سره بیرته د هغې حوېلۍ ته لاړ شي او کېدی شي د ببوجي حالت هم د خپل کور په لیدو ښه شي ـــ خو اقبال به خبره اخوا دېخوا کوله ـ زېبو ډېره خفه وه چې د ژوند په وړمبو ورځو کې دومره زر اقبال د خپلو خبرو نه لاس په سر شو مخکښې به یې څه حال وي خو اقبال ډېرسیانه وه، د هغه په دلاسو به زېبو بیا په خپل زړه د صبر کاڼی کېښودو ـ د هغې په دولت د اقبال د کورنۍ ژوند بدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو ـ او چې اقبال تك سپين موټر په خپله دروازه رادننه کړو نو د اقبال مور خو ورته په لستوڼو ګډېده ـ خدايه!! د زوي برکت مې له دې نه هم سېوا کړې ـ!! زېبو چې دواړه لاسونه يې په اوږو لړلي وو اوړه يې اغږل، د خوابنې په دې خبره هکه دکه پاتې شوه ـــ د کور لوی واړه په هيره داسې ګاډي ته ورختل لکه چې په وړمبي ځل يې ګاډی په سترګو ليدلی وي ـــ د څو ورځو نه پرله پسې اقبال په زېبو پسې شوی وه چې تروريانې دې روغې رنځورې دې ناوې ښځه يې داسې دې نه شم ګرځولې ښه به وي چې يو موټر کور ته راشي نو غم ښادي به دې اسانه شي ـــ!! او زېبو د اقبال دا خبره هم په پټو سترګو ومنله ـ د ګاډي راتګ په کور کې څه وه د اقبال مور ته د لرې لرې غم ښادۍ رايادې شوې، سحر به موټر کې يو ځای ته تله او مازيګر بل ځای ته، د زېبو خوارې نه خو چا يوه خله تپوس هم نه کولو ـ چې ترور دې دارو ته بوځې ـــ !! زوړ کور ټول پوخ کړی شو. د کور دې نوې جوتې خو د لرې لرې خلك ځان ته رانښکل د اقبال د عمرونو د ناستو حوېندو د بخت غوټې وسپړدلی شوې . . . په ښو ښو کورنو کې يې کوژدنې وشوې ـــ د ببوجي طبيعت او حالت ورځ په ورځ په زوال وه زېبو به يې ډېر خيال ساتلو . . . يوه ورځ چې زېبو د تاج بي بي ببوجي د څنګ نه نه خوزېده د ببوجي پښې لاسونه پړسېدلي وو رنګ يې تك زيړ وه خو کله کله به يې په تته تته ژبه زېبو ته څه خبره وکړه، زېبو به کله په خبره پوهه شوه او کله به په ببوجي رانسکوره وه سترګې به يې د اوښکو ډکې وې . . . ما خپل کور ته بوځه . . . او چې څنګه ببوجي د خپل خواهش اظهار وکړو . . ډېر په قلار ـ نو زېبو ته داسې ښکارېده لکه چې ببوجي د ژوند اخري ارمان هغې ته مخکښې کړو ـ!! هغې زر د تاج بي بي د تندي نه بوسه واخسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې اوښکې يې نورې په لېمو کې پاتې نه کړې شوې د تاج بي بي مخ او تندی د زېبو په اوښکو تر شوي وو او چې زېبو وکتل نو د اوښکو په ډکو سترګو تاج بي بي ببوجي هم زېبو ته کتل ــ لکه چې خپل کور ته د بوتلو لوظ ترې اخلي ــ زېبو چغو په سر د تاج بي بي کټ ته ناسته وه د هغې لاس يې په لاس کې کلك نيولی وه ـ په رڼو رڼو اوښکو يې ژړل ــ يو ځل بيا د ببوجي په ارمان هم او په خپله بې وسۍ هم ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

زېبو چې په ځنکدن ترور خپل کور ته روانوله نو د کور د خلکو تندي خراب وو خو اوس زېبو دې هرڅه ته ملا ښه کلکه تړلې وه او چې اقبال په دې پوهـ شو چې زېبو اوس اراده کړې ده نو هغه یې هم په نه زړه ملګرتیا وکړه ـــ د حوېلۍ دنیا یو ځل بیا د زېبو مخې ته ډېر وختونه راوړل ـــ ډېر څه یې د تصور په شیشه وځلېدل ... د حوېلۍ نه یې ډېرې جنازې وتلې لیدلې وې او یو ځل بیا ترېنه جنازه وتونکې وه . زېبو د خپلې ترور اخري ارمان پوره کړی وه ـ تاج بي بي چې څنګ د خپل کور د ېوالونو ته وکتل نو داسې رنځوره مسکۍ شوه لکه د خزانونو وهلی یو ګل چې چرته په هوا اوښوري مسکی شي یا د ژوند په هیله پروت یو رنځور چې ناڅاپي د مسیحا مخ ووینې ـــ او بیا یې خپلې سترګې همېشه لپاره پټې کړې ـــ زېبو په چغو چغو وژړل د خپلې ترور یو یو ارمان ژړوله ... خو یو ارمان د زېبو په زړه هم پاتې شوی وه ـــ د هغې په خېټه کې د ساه اخستونکي بچي مخ یې ببوجي ونه لیدوـ ببوجي لړه به ایساره شوې وې ... خو مرګ ژوند د خدای په رضا وي . انسان ډېر بې وسه وي یو ځل بیا ګلابې او چمنې هغه راوچته کړې وه د هغې اوښکې یې وچولې ... هغې له یې تسلۍ ورکولې .. ستا حالت د دومره ژړلو نه دی ماشوم ته دې ژړا نه ده ښه .... او چمنې هغه دلاسه کړه ـــ هغه نن ډېره خفه وه ... خو داسې د مړو ډېر غمونه هغې لیدلي وو ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببوجي هم په کې شمار شوې وه ــ خو دا ژړا او اوښکې د زېبو د یو داسې پټ غم وې چې هغې په زوره او ښکاره ژړلی هم نه شو.

د زېبو د اولاد د زېږون ښېښه رالنډه وه. خو هغه په دې خوشحالۍ نه پوهېده. مجبوراً هغه بیا د حویلۍ نه کور ته راغلې وه. نن د هغې په ملا نرې نرې درد وه اقبال ته یې د شپې نه وئیلي وو چې په کور کې اوسه خو اقبال د یو ضروري کار په بهانه تلی وه، زېبو په خپله کوټه کې پرته وه. چې ناڅاپه یې خوابښې په جنګ کوټې ته راننوته ــ بي بي! دا ته چې کټ کې پرته یې نو دا کارونه به څوك کوي ــ زما لوڼه خو خپله مېلمنې دي نن سبا یې که نصیبونه راوېښ شول نو ځي به. کور خو ستا دی. د اقبال مور داسې په څپګونو خبرې کولې لکه چې د زېبو د ساعت ګړۍ د حالت نه ناخبره وي ــ زېبو د کټ نه راپاڅېده چې د ناتار یوې څړیکې بیا کټ کې وغورزوله ــ ښه ــ لکه دا بچي مونږ نه دي راوړي... ته داسې د دیارلسو کالو نازکه جینۍ یې... پخې زړې چې لااولاد درنه بود شي ــ د اقبال مور به زېبو ډېره تنګوله خو نن یې د هغې په زخمونو داسې مالګې دوړولې چې د هغې د زړه نه خدای خبر وه ــ او بیا په لویه خېټه پټه څُله کارونو ته ونښته ــ د زېبو زړه ډېر خفه وه هغې د خپلې خوابښې په رویه احتجاج هم نه شو کولی ــ او بیا چې شپه د نیمې اوړېده نو د زېبو غېږې ته د هغې د ژوند او وجود یو مشال راغلی وه ــ زېبو د وړوکي مشال په راتلو خپل ډېر غمونه هېر کړل... د اقبال نه دې واحدې یك یوې کړې ګټې د هغې سپور ستغ ژوند د خوشحالو نه راډك کړو ــ خو چې کله د هغې بلې ترور وړې ببو پرې ستړګې پټې کړې نو د پلار او نیکه دې اخري نخښې بېلات ډېره ګډه وډه کړه... خو اوس به د مشال د مخ وړو وړو پلوشو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې د ژوند او وجود ټولې تیارې تښتولې ــ اقبال د هغې سره ښه وه او که ښه نه وه ــ؟ د دې سوال جواب هغې نه شو لرلې بس خو د مشال په اسره یې ژوند د اقبال په څنګ کې هم تېرولو ــ اوس اقبال د هغې د پلار نه پاتې د هاغه لویې حویلۍ سودا هم کړې وه او چې په دې کې ورته زېبو لږه کلکه شوه ... د پلار هډوکي مې څنګه خرڅوې؟ نو اقبال خو غلی شو خو خوابښې یې په جنګ شوه ـــ ورکه دې د پلار دا سپېره حویلۍ شه د هغې نه خو خلك ویرېږي شکر کوه چې دې بنګلې ته مې راوستې یې ــ!! او د زېبو په خله راغلې دا خبره داسې غلې شوه لکه چې راغلې نه وي زېبو ډېر وخاندل ... دومره ئي وخاندل چې په سترګو کې یې اوښکې راغلې ... ښه ... دا بنګله خو د چا برکت دی . دا ځل هغې د زړه نه راوچته شوې خبره په خله راوسته ـــ او د اقبال مور په ډېر قهر پښې سپکې کړې ــ زېبو چې د خپل ژوند شا ته کتل نو یوه اسره یې نه لیده . خو اوس یې مشال ژوند ته راغلی وه ـــ چمنه د زېبو ډېره د پناه پړدې ملګرې وه هغې ته به یې د ژوند او زړه هره خبره کوله ــ چمنې هغې ته د زړه نه یوه خبره کړې وه او زېبو دغه خبره په زړه کلکه پټه کړې وه ــ اوس زېبو ډېره مطمئنه وه ــ مشال لکه د غرګي لویېدو ـــ د هغه اونه چې به یو سپك لویېدله نو د زېبو قد به یو لوېشت اوچت شوی وه ـــ د هغې زړه په خپل مشال ډېر ډاډه وه . . . . او چې په کور کې د زېبو د دوېم اولاد د راتلو خبره بیا بیا کېدله ... نو زېبو هم د ګلابې په وېنا ډېر دارو درمل وکړل خو خوند یې ونه کړو ځکه چې د زېبو عمر اوس د بل اولاد نه وه .... هغې ته خو یو مشال هم پوره وه خو دا ورته د کور د خلکو یوه بهانه ښکارېده چې هغه یې زورله ـــ حالانکې دنیا دولت خو ټول د هغې وه چې ټولو پرې مزې کولې ــ خو اوس هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اقبال په تندي هم پوهېده ـــ د خپل کم عمرۍ او د هغې د ډېر عمر پېغور به یې زېبو ته سحرمابښام لکه د ښځو ورکولو ـــ او نو څه به وشي چې ستا عمر د بل بچي د پېدا کېدو نه دی ـــ!! د زېبو به د اقبال په دې خبره زړه ډېر خفه شو خو بیا به زر د مشال وجود د هغې د زړه نه د خفګان احساس لرې کړو ـ مشال خو مې شته شکر بې اولاده خو نه یم ـــ خو هغه څه خبر وه چې په ژوند کې د خپل کور او ژوند ارمان د هغې نه یوه لویه غلطي کړې وه هغه په خپله خطا ډېره ستومانه وه ـ او اوس چې په کور کې کوم سازش د هغې په ضد جوړېدو نو د هغې هوا یې هم په غوږو لګېدلې وه ـــ

کور کې د پخېدونکي کیچړي بوئي هغې محسوس کړې وه ـ د اقبال فکر اوس د هغې نه اوړېدلی وه ـ په ورځو ورځو به د کوره بهر وه او زېبو به یې انتظار کولو ـ اوس خو به مشال هم په پلار پسې خفه وه ـ په وړه ژبه به یې د مور نه پوښتنې کولې ـ بابا به کله لاجي ـ!! او زېبو به غولولو ـ لاجي به ښه، خپل بچي ته به ډېر ممونه راوړي ـــ!! مشال به په لوبو شو ... خو ماشوم مشال ډېر ځیرك وه چې خپله مور به یې خفه ولیده نو رامنډه به یې کړې او اوچت به یې غېږ ته اوختو ـ د زېبو نه به دلۍ غمونه اخوا شول ... د هغه په ښکلو رڼو رڼو سترګو کې به یې د خپل روښانه سباؤن د خوشحالو تصویر لیدو او دې طمعو او هیلو زېبو د وخت د ډېرو کړمو نه تېرولو ـ اوس خو هغې دا سوچ کړی وه چې په خپل مشال به ډېر سبق وائي هغه ته به پوره پوره پام لرنه کوي او هغه به د خپل ځان سره جخت ساتي ... د اقبال مور به ډېر د نمسي د لاس ته کولو هڅې کولې خو زېبو ته چمنې یوه خبره دا هم کړې وه چې خپل بچی چاته هم نزدې مه پرېږده ـــ ستا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژوند د ټولو نه لویه اثاثه مشال دی ـــ!! مشال هم د خپلې مور په سترګو پوهېدو چې ورته به یې وکتل نو د مور د زړه په خبره به پوې شو ـــ نیا خو به یې سمه سوزېده .... بې له موره هډو څوک پېژني نه ....!! خو زېبو به په داسې خبرو اوس غوږ نه ګرولو ـــ د هغې د اخلاص لاس اوس د ټولو نه اخوا شوی وه ـــ ولې چې د ټولو په نیتونو هغه ډېره ښه رسېدلې وه ــ!! هغه په دې هم پوهېده چې اقبال یې د لاسه وتلی دی خو هغه یوه پښتنه مېرمن وه د خپل خاوند د کوره وتل ورته ښه نه ښکارېدل ـــ او په دې خبره خو سمه ډاډه وه چې دا کور دا هرڅه د اقبال نه د مشال دي او هغې ځان په مشال په کور کې شته ګڼلو ... او بیا ... هاغه ورځ هم راغله چې د هغې په زړه کې پټې ناستې ویرې د ربښتیاؤ لار اخستې وه ـــ!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اقبال د دوېم واده خبر زېبو ته هم رارسېدلی وه . زېبو نه مړه وه نه ژوندۍ ... ډېر سوچونه یې کول .. په ما کې څه کم دي؟ د ګل په شان مشال لرم څه بې اولاده خو نه یم ، ډېر مال دولت او جائداد ـــ ما خو د دې کور تقدیر بدل کړی دی اقبال داسې خو نه وه .. هغه د کچه کوټې کور خو یې هرچا لیدلی وه ... خو رښتیا چا وئیلي دي ... د هرڅه سیالي شته خو د نصیب نه ... شاید دا زما برخه ده ... ما هم دغه نصیب راوړی وه ... هغې د اقبال د بې وفائۍ په دې نوې پېښه ډېر وژړل ... !! زه خو چې د کوم فکر سره د اقبال ژوند ته راغلې وم د هغې بس هم دا یوه ګټه د مشال په شکل کې زما وړاندې ده ـ نور خو ما هرڅه له لاسه ورکړل ـــ زه څه خبر وم چې د ژوند په دې سودا کې به هم زه پاتې راځم ... اقبال ته خو زما د راوستو سودا ډېره د ګټې پرېوتې وه ... د پوخ کور مالك شو، د سروسپینو خاوند شو ... خو اوس به نور داسې نه کېږي ... زه به خپل ځان وپېژنم دا خو ښه ده چې ډېر هرڅه اوس هم د اقبال نه پناه دي ... ځکه چې د چمنې دا خبره به مې ځنګه هېروله چې د ښه خاوند نه نیم ځان پټ او د بد نه ټول ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

اقبال خو ډېر بد خاوند ثابت شو ــــ ټول نظر يې زما په مال او جائداد ساتلی دی ــ!! هغې خپلې اوښکې وچې کړې ... او په ځان کې يې يو نوی عزم محسوس کړو.... هغې ته نن د خپلې بې عزتۍ تپوس کول وو ــــ د اقبال ګرېوان به رانيسم او تپوس به ترېنه کوم ـــ زما څه قصور وه ــ تا ولې داسې وکړل، زه په څه نيمګړې وم ــ؟؟ او بيا چې اقبال راغلو ــ زېبو لکه د تېپي مار ... اقبال د ګرېوان نه راټينګ کړو .. اقبال حېران حېران د زېبو مخې ته ولاړ وه ــ خو لکه د يو مجرم نه ـــ هغه ته خو دوېم واده جرم نه ښکارېدو ـــ دا يې خپل يو حق ګڼلو ــــ خو زېبو ته خپل ځان ډېر سك ښكاره شوی وه ــ تا زما د مينې دا بدل راکړو ـــ؟ زه به تا چرې معاف نه کړم او چې زېبو ښه ډېر زړه سپك کړو ـــ نو اقبال يې په قلار لاسونه د خپل ګرېوان نه وويستل ــ ګوره ــ!! ما واده د نور اولاد لپاره کړی دی ــــ تا ماته نور اولاد نه شو راکولی ... ته زړه يې ... ته شنډه يې او په دې خبره ځان پوهـ کړه ـــ که نورې خبرې دې وکړې نو زه به درنه خپل بچی هم واخلم او بيا ځه لاړه دې خپله ده ـــ!! زېبو هم حېران حېران اقبال ته کتل ـــ دا هاغه سړی دی چې زما د برکته شته شوی دی ...؟ اُف خدايه ــ!!! هغې خپل سر په دواړه لاسه ونيوه ... او کوټې ته يې ورمنډې کړې ــــ د کوټې ور يې په ځان پسې کلك پورې کړو ـ !! د هغې يقين نه راتلو چې اقبال به د هغې سره داسې هم کوي ـــ د هغې خو دا خيال وه چې اقبال به د واده د خبرې نه منکر شي خو اقبال ډېر په ښکاره د دوېم واده خبره منلې وه. زېبو داسې محسوس کړه ـــ لکه چې نن هغه بيا سرتور پښې ابلې پښې د وختونو په توده دشته ولاړه ده د هغې په سر د حالاتو تود نمر نېزه وال شوی وه ــــ د هغې پښې ټولې تناکې شوې وې . . . . خو هغه زر لکه چې يو ګور او يخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیوري راټوله کړې وي ـ مشال د هغې د سترګو اوښکې وڅولې ـــ او زیبو د دې سیوري احساس ډېره په سکون کړه ـــ د هغې سترګې په خوارېه خوب ورغلې وې ـ . ـ مشال یې د سینې سره جخت نیولی وه ـ

د زیبو یوه خبره اقبال منلې وه ـ او هغه خپله دوېمه ښځه چرته بل ځای ساتله . . . چرته کله کله به یې د زیبو خواته راپېښه وکړه ـــ زیبو به ډېره غلې غلې وه . . . د اقبال سره به یې د ضروري خبرو نه پرته یوه خبره هم نه کوله ـــ بس د خپل مشال د سره یې دا سیوری اخوا کول نه غوښتل . . . په خپل مخ به یې د سپي ځرمن واچوله . . او د اقبال خیال به یې ساتلو ـ وخت لکه د باد ځیر روان وه ـ مشال یې په ښه سکول کې دا خل کړی وه، هغه په سبق کې ډېر ښه وه . . . هرځل به په ډېرو ښو لمبرو پاس کېده ـــ د زیبو ورته ډېرې سترګې وې ـــ!! د اقبال د ژوند او بلې ښځې او کوره یې ځان نه خبرولو چې په څه حالت کې دي ـ خو کله کله به یې اقبال ډېر خفه خفه لیدلو ـــ داسې به یې ګڼل لکه چې اقبال ورسره د ډېرو خبرو کولو ځای او موقع ګوري خو زیبو پرې ډېر وخت ځان ناغرضه کړی وه ـــ رابه غلو د مشال د ښه بد تپوس به یې وکړو ـــ زیبو به ورته په لنډو لنډو ضروري خبرې وکړې ـــ یوه ورځ چې اقبال څه لحظه وړاندې راغلی وه د مشال سره ناست وه زیبو ورته د چایبو پیالۍ په لاس کې ورکړه ـــ اقبال د چایبو پیالۍ په کټ کې کېښوده او زیبو یې کلکه د لاسه راټینګه کړه ـــ!! زیبو ماسره لږه کښېنه ـــ!! اقبال په ډېر منت او عاجزۍ د زیبو لاس نیولی وه ـ زیبو زر مشال ته وکتل چې په خپلو کتابونو کې ورک ناست وه ـــ هغې زر د اقبال نه خپل لاس خلاص کړو ـ زړه یې بې واره واره درزېدو ـ خو اوس هغې خپل زړه ته ډېره پخوا دا خبره کړې وه ـــ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په داسې انداز به نور نه درزېږي ـــ اوس د هغې زړه تش د مشال په نوم او ژوند درزېدو ـــ هغې زر خپل ځان ساه صورت کړو ـ ماته څه کارونه پراته دي ـــ!! زېبو د کار په بهانه د اقبال د څنګ نه روانه شوه ـــ او اقبال ته داسې ښکاره شوه لکه چې چا د تودو چايېو ډکه پيالۍ د هغه په مخ راړولې وي ـــ خو دې سره زر بيا د پښېمانۍ يو احساس په هغه پرغز راوستو ـــ هغه د کټه راپاڅېدو او ګړندی ګړندی د کوره اووتو ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اقبال ژوند ډېر د اړي ګړي سره مخ وه . ښځه يې ډېره بده وه اقبال ترېنه په لږه موده کې پوزې له راغلی وه . دوه بدعمله وروڼه خو يې اقبال ته داسې په غاړه وو لکه چې په وراثت کې يې رسېدلی وي . . . د خلکو سره د جنګونو غوېمو لاټجې به هم د اقبال سر له راتلې ـــ چا به دوي وهل او څوك به د دوي د لاسه . . . خو د اقبال ښځې به د وروڼو سر وينځلو ـــ اقبال ته اوس پته لګېدلې وه چې څنګه زما د زېبو په مال جائداد نظر وه نو هم داسې زما په مال جائداد د روبينې سترګې ړندې کړې وې تراوسه پورې يې د اولاد راوړلو هيڅ طمع نه وه . د اقبال د عقل سترګې غړېدلې وې خو د هغه او روبينې ترمينځه د نکاح په ليك کې د هغه ډېر مال جائداد وه کوم چې يې د زېبو نه پټ د روبينې په نوم کړی وه . اوس خو اقبال د روبينې د وروڼو نه هم په ويره کې وه . هسې نه چې د نور مال دولت لپاره ما د مخې نه اخوا نه کړي . او چې دې ويرې به واخستو نو هغه به خپل زړه زېبو ته تشول غوښتل خو زېبو د هغه نه ډېره مروره وه د اقبال او روبينې به هره ورځ په پېسو جنګ وه خدای خبر چې هغې به دا دومره پېسې څه کولې ؟ يوه زېبو وه چې په خپل مال حال کې يې د اقبال نه چرته هم د څه غوښتنه نه وه کړې ـــ تر دې چې د اختر لپاره به هم ورته هغې د نوې جوړې او پېزار وېنا نه وه کړې نو اقبال به د خپلې مخې هغې له کله هم نه راوړل ـ خو زېبو يوه نره پښتنه مېرمن وه هغې دخپل خاوندسره چرته هم دا حساب کتاب نه وه ساتلی ـ خواوس داقبال دژوندکيسه بدله وه ـ روبينې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونهويې دهغه دنيا ته تيلی ورته کړی وه ـ مزې چرچې به يې پرې کولې اوچې اقبال به ورته دپېسو ورکولو نه انکار وکړو نو دواړو ورونهوبه يې دومره ووهلوچې په لتولتوبه يې دخپل کورنه وويستلو ــ هغه ته به خپل زوی مشال او زېبو راياد شول ــ خو د زېبوچېتيااوبې پرواهۍ به لادهغه وينې وڅښلې ـ ـ اوس د هغه ژوند يوه سزا وه ــ په ورځو ورځو به يې د سر وېښته او ږيره برېت نه خرئيل ـ ډېر په عذاب وه هر وخت به يې زړه کې راتلل چې د دې ښځې ځُله په څو پېسو بنده کړي او ځان ترېنه خلاص کړي ـ د اوښـي يې هم يو بل ښکار تر ستر ګوشوی وه ـ اوس يې اقبال ته کرښه راښکلې وه چې د کورکاغذونه ماته وسپاره اوته ځه ـــ!! په اقبال خو لکه چې اور بل شوـ هغه فکر کوه چې سوداګرانه نه ده ـ خود کورکاغذونه د زېبو په ولقه کې ووـ داقبال مازغه ډېر تاوده شوي ووـ نن يې چې څنګه په څه خبره د روبينې د ورور سره خله ووهله نو ده بل کارونه کړو خپلې تماچې ته يې لاس کړوـ ډز ـ ـ ـ ـ ډز ـ ـ اوچې اقبال کتل نودهغه دتماچې نه دوه ګولۍ شغېدلې وې ـ ـ ـ او د روبينې ورور په زمکه اپوته پروت وه ـ هغه منډې کړې او په لږ ساعت کې د ملکونو پناه شوی وه ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د څو ورځوراسې اقبال نه وه راغلی مشال به د مور نه بیا بیا تپوسونه کول ـ خو زېبو خواره څه خبر وه ـ د مشال امتحانونه نزدې وو هغه ډېره خواري کوله ځکه یې د پلار فکر دومره نه کولو ـ خو خدای خبر څه وجه وه زېبو به ډېر سوچ کولو سړی ولې نه راځي ـ؟ هغې ته هاغه ورځ او وخت بیا بیا رایادېدو چې اقبال د لاسه کلکه نیولې وه ـ د ژوند په شان ښکلی اقبال هغې ته د ناستې منتونه کول ـ زما خبره واوره! لږه کښېنه ـ!! د هغه دا خبره به ورته بیا بیارایادېده ـ خو د دې خبرې او خپلې وسوسې ذکر یې د مشال سره نه شو کولی ولې چې د هغه ټول پام خپل امتحان ته وه ـ د ځان سره په یو عجیبه کشمکش اخته وه ـ خدای خبر ماته یې څه وئیل ـ!! هغه په وړمبي ځل په خپلوکړو ډېره ستومانه وه ـ پښتنه وه د خپلې مور کړاؤنه ورته رایاد شول د خپل پلار ظلمونه یې رامخې ته شول ـ زما مور زمونږ لپاره د پلار سره مې څومره سختې تېرې کړې دي، ما ته داسې نه وو کول پکار ـ هغه زما خاوند وه ـ ما ته یې په ډېره سخته کې لاس راکړی وه ـ او یو ډېر لوی دولت مشال ... اُف خدایه!! ته خېر وکړی ـ زما اقبال کور ته راولی ... زه به یې وبخښم ... خو که هغه رانغلو نو زه به ټول عمر خپل ځان معاف نه کړم ـ هغه خدای ته په سجده پرته وه ـ د اقبال د راتلو دعا ګانې یې کولې ـ د هغه د اخري ځل د راتلو نېټه یې په ګوتو شمارله ـ څومره بلها موده وشوه خو د زېبو احساساتو به بیا اور واخستو ـ په مایې تورې خاورې اړولې دي او زه یې د سر خبرونه غواړم زما یې وینې څښلې دي ..او زه یې بیا راغواړم ـ هغې به کله یو فکر کولو کله بل ـ کله به مینه شوه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کرکه ... ژوند او وخت په ډېر عجیبه مقام ودرولې وه ــ د وختونو د ازمېښتونو په یو بل مدار کې سرګردانه ګرځېده ــ د اقبال سره د تېر ژوند یوه لمحه یې تر سترګو شوه ـ هاغه ورځ چې د هغه د نوم ټاپه یې په ژوند لګولې شوې وه ـ څومره ښائسته وه د هاغه ورځې او تړون احساس او تصور ـ او بیا د هغې د ژوند د نوي سفر وړمبی شپه د هغې د ارمانونو ډك زړه د ژوند او ښائستونو نه جوړ کړی وجود ... د اقبال د نزدیکت احساس ... د هغه مینه او د هغه ځواني ... اف!! د زېږو سترګې راډکې شوې ـ هغه د خود نه وتله هغې ته زر خپله ببوجي رایاده شوه ـ څنګه به په نالیدلي رفیقي پسې خفه وه ژړېده به هغه ته یې خپل زړه ورکړی وه ـ هغه ته یې خپل وجود او پېغلتوب ساتلی وه ـ خو هغه یې نه په لاس راغلی وه او نه یې مخې ته راغلی وه ــ بس د یو نوم د یو خوب او یاد په سیوري یې ټول عمر تېرکړی وه ـ ما ته خو اقبال ډېر رانزدې شوی وه د خپل ژوند د خپلې ساه نه راپه دېخوا شوی وه ـ هغه چې ماته ځان سپارلی وه ــ!! ما چې به د هغه په لویه سینه خپل سر اېښی وه ـ د هغه په ګرېوان کې به مې ډېر ساعت خپل لاس دننه کړی وه د هغه په سینه د زیږه وېښتو احساسولو به ما ته څومره خوند راکولو ــ!! مورې ــ!! ماته ډوډۍ ، د مشال دې غرږ د هغې د خیالونو دنیا تالاترغه کړه ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

اقبال د غېرې علاقې د يو اشنا کس کور کې پناه اخستې وه دلته اقبال ځان د هرې خطرې او ويرې نه په امن ګڼلو خو هغه به ټوله ورځ په دې سوچونو کې تېره کړه ـ چې د هغه د تماچې نه په شغېدلې ګولۍ به د روبينې کوم يو ورور مړ يا ټپي وي ــ د قتل ويرې به د هغه لاس پښې بې دمه کړل ــ هغه ته به د روبينې مکر او د هغې د ورونو چالاکي مخې مخې ته کېدل ــ په چل هنر يې د اقبال نه ډېر وخت وهنه کړې وه ــ خو دا هم ښه چې د دې مکرونو دام هغه ټول عمر راګېر ونه ساتلو هغه ترېنه ځان راخلاص کړو ــ خو دا څنګه خلاصون دی؟ زه خو د خپل وجود د سيورې نه هم نن ويرېږم ــ دا ټول د زېبو او مشال ازار دی . . . ښېرې دي ــ زما دننه د يو خودغرضه سړي روح وسيږي . . . زه د مينې په ټکي کله پوهېږم . . . ما خو تل د هغې د اخلاص په بدل کې د خپل غرض نه کار اخستی دی . . . زه خو اوس يو قاتل هم يم . . . اقبال به لکه د لېونو ببر سر او د ځنګلي ږيرې سره وارخطا وارخطا ګرځېدو ملك باز يې د پلار د وختونو ملګری وه ــ هغه به ورته بيا بيا وئيل ــ ته دلته محفوظ يې . . . فکر مه کوه خو د اقبال په اعصابو به د ويرې پېريان کلك ناست وواوس به د اقبال ټوله ورځ په دې ژړا او پښېمانۍ تېرېده ـ ډېر وخت اقبال د ملك

(c) ketabton.com: The Digital Library

باز په ځای کې پاتې شو. د سیمې ښه بد قاعدې او قوانین ورته ټول ښه معلوم وو ـ او د هغې پابندي به یې هم کوله ـ خو د هغه تش لاس دلته هم د هغه لوی دښمن وه، هغه د پېسو ګټلو یو بل هنر لاندې کړو. یو داسې هنر چې په ناسته ناسته به یې سره سره نوټونه ګټل ـ او خپلې مزې چرچې یې پرې کولې ـ اقبال اوس د ځان نه پیر جوړ کړی وه ـ شکل او کواره یې هم د رسېدلو پیرانو په شان جوړه کړې وه ـ لویه لویه ږیره، غټ غټ وېښته، په غاړه د غټو وړو مریو امېلونه، په ګوتو د غټو غټو غمیو ګوتیانې ـ او په لاس کې امسا چې زمکې ته به یې پرې ټك ورکړو ـ او په خپله لړزېدلې چغه به یې ـ حق الله نعرې کړې ـ نو په ناستو خلکو به یې غونې زیږ زیږ کړل ـ سترګې به یې پټې وې ـ او شهادته ګوته به یې اسمان ته په چغه نیولې وه ـ حق الله ـ!! ډېر خلك به یې د نزدې ورتللو ارماني وو. څوك څوك به داسې وو چې ورجخت به شول لاس به یې ورته ښکلولو ـ په پښو به ورته پرېوتل، تندي به یې ورسره مږل او ځنو ځنو به د ملك باچا په دې حالت د زړه نه ژړل ـ چا به وئیل چې لاس مې یې ښکل کړو ـ نو جك جوړ شوم ـ چا به وئیل چې لیاړه یې راتُو کړه نو د سر نه مې لکه چې چا ډېر درانه بوجونه لر کړل ـ خو په غټو غټو څادرونو کې نغښتې ښځې . . . چې په چغو نعرو وهلو ټکولو به د کور نارینو به په دیکو دیکو راروانې کړې وې ـ او د ملنګ باچا پښو ته به یې غورزولې وې نو دا به یې کلك یقین وه چې دلته به یې ټول پېریان وتلي وي او چې کور ته ځي نوجکې جوړې به وي ـ څه چل دی بې بې ـ؟ ملنګ باچا به یو ځل بیا په اوچت اواز د یوې ځوانې جینۍ چې په پړو کې به یې د ملنګ باچا دېرې ته راوستې وه، تپوس وکړو. جینۍ به په سرو سترګو ژړل ـ کله کله به یې وران

(c) ketabton.com: The Digital Library

وران خپل نارینه ته کتل ــ د هغې ټول بدن به په وهلو او دیکو ډېر ناقلاره وه ـ ملنګ باچا پېریان پرې راځي او په څه هم بیا نه پوهېږي ـ!! ملنګ باچا به زلفو ته څنډ ورکړو چغه به یې کړه ــ حق الله او جینۍ به یې په پښو کې پړمخ پرته وه ــ نارینه به یې جوړه لاسونه ملنګ باچا ته داسې نیولي وو لکه د اقا مخې ته یو غلام ولاړ وي ـ!! سمه به شي ـ خو ماته یې لږه پرېږده ـ!! ملنګ باچا به د پټو سترګو د رو نه جینۍ ته داسې کتل لکه قصاب چې څاروي ته ګوري ــ ستا د پښو خاورې ده باچاجي خو جوړه یې کړه ــ!! او بیا به ملنګ باچا د جینۍ نه پېریان پاڅول ــ یك یواځې ـ یو به ملنګ باچا وه ـ او بله به جینۍ ....

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زېبو او مشال لپاره د اقبال راتله یو خوب ګرځېدلی وه ـ خو کله کله به زېبو د اقبال ډېره په طمع وه ـ د اقبال د راتلو طمع یې د مرګ لاسونو ته نه پرېښوده ـ خو بیا به د اقبال کړو او رویې ډېره ناقلاره کړه ـ هغې به بیا په شیشه کې ځان ته کتل ... زه د چا نه کمه وم ـ؟ او دا رښتیا هم وه مخ په بره عمر هم د زېبو شخصیت ته یو وقار بخښلی وه، د هغې د سپینو او تورو وېښتو نه یو رنګ قدرتي داسې راجوړ شوی وه چې د زېبو ښکلا یې زیاته کړې وه اوس خو بس د هغې د خیالونو او سوچونو واحد مدار مشال وه ـ مشال ته د خپلې مور د ژوند د هاغه تېرو سختیو هم احساس وه کومې چې هغه په خپلو سترګو نه وې لیدلې ... خو کومې سختې یې چې د پلار د لاسه په مور د هغه د سترګو د وړاندې تېرې شوې وې د هغې نه ښه خبر وه ـ هغه ډېر وخت په نیمه شپه د مور د ژړا پټې سلګۍ ډېرې اورېدلې وې ـ زېبو به خپل تېر غمونه خپل مئین هم ژړل خو هغې به د ژوند په لار تلی اقبال د ټولو نه زیات ژړلو ـ د خپل مشال لپاره ـ د خپل پاتې ژوند لپاره ـ د مور په سترګو کې به یې د اقبال د راتلو ډیوې همېشه بلې لیدلې ـ په مخ به یې د هغه د راتلو د خوشحالۍ ګلابونه تل په خندا لیدل ـ خو وخت د کلونو د غرونو په شا پنډ وه ـ ژوند ډېر غلی غلی په پټه خله روان وه یا لکه د سیند د ولاړو اوبو ... چې کله کله به ورته هغې د خپلو ارمانونو یو کوټ کاڼی ګوزار کړو نو د اوبو په سینه به د خورېدونکیو څپو به هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېره لرې يوړه ـ کله به د خپل ژوند د تېر وختونو په اوږو سوره شوه ـــ او کله به د راروانو وختونو په اس ناسته وه ـــــ!! چې د هغې د سترګو په رڼونو کې د تصور شيشه به دوه مخونه ادل بدل کول ـ کله به يې اقبال ليدلو ـ کله مشال ـ يو مخ يوه څهره به يې په سترګو کې داسې ننوتې وه چې هغې به د اقبال رنګ هم لرلو او د مشال جوڅه هم ـــ کله به په ژړا شوه او کله په خندا ـــ خو د هغې ټوله خواري زر مېوه راوړونکې وه ـــ مشال د ښار په لوی پوهنتون کې د لوړو زده کړو لپاره تلى وه ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

اقبال د ژوند په یوه داسې دنیا کې راټولېدو او غزېدو چې د هغه د مزاج او خوښې دنیا وه ــ د زېبو سره واده خو د هغه د ډېرو پېسو د لاس ته کولو ارمان پوره کړی وه خو د یوې نازکې کم عمره جینۍ سره د واده ارمان یې اوس هم په زړه کې پاللو ــ روبینه هم د هغه د عمر برابر وه ــ او اوس هغه دور وه چې روزانه به د هغه په ژوند کې نوې، وړه، تنکۍ جینۍ راتلله ــ هغه ښه په سُر کې وه ـــ د دم تعویز دهنده یې هم اوس ښه روانه وه ـــ د هغه دننه یو تور شیطاني روح ننوتی وه ــ د سر د دړد او د سرخو بادو خو یې ځان ماهر ګڼلو ــ او دا رنځ د سړو په نسبت په ښځو کې زیات وه ــ خو ډېرو ښځو به د ټول وجود د خوږېدو فریادونه کول ــ وئیل به یې ـ لاس پښو کې مې دم نشته ــ او چې اقبال به د ځان سره خجته کښېنوله، د پرتوګ پېنځې به یې پرې اوچتې کړې نو په پڼدو به یې ورته پوست پوست لاس وهلو ــ جینۍ به د کوره ډېره ګڼه وډه راوستې شوې وه ـــ خو خدای خبر چې د ملنګ باچا په لاسو کې به داسې څه کمال وه چې جینۍ به غلې شوه ـ غوټه او پرغز به ترې لرې شو ــ زړه دې څنګه دی؟ د ملنګ باچا لړزېدلې پوښتنه به هغې اورېدلې لا هم نه وه چې ملنګ باچا به لاس د هغې سینې ته یوړلو ــ ګېرچاپېره به یې لاس یوخوا بل خوا وړلوکله به یې دوېم لاس د جینۍ په سر د تور څادر لاندې لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونـدلي وه ـــ د ملـګ باچـا لاس بـه د جینـۍ د ګریـوان پـه لاره د سینو ترحـدونو رسېدلی وه ـ هغـه بـه د خپلـو ګوتـو پـه سرونو د جینـۍ د سـینو سرونه رانیـول هـئ؟ اوس وایـه!! زړه دې ثنګـه دی ـــ؟ او جینۍ به د شرم نه خولې خولې وه ـ د قهر نه به غلې هم وه ـ د هغـې پرغـز او غـوټې بـه اوس د یـو داسـې شـېطان مکـروه څهـره لیدله چې د انسان په جامه کې پټ وه ـــ کله کله به یوې نیمې په ډېر زور د ملنګ باچا لاس د خپل ګرېوانه راوویستوـ په جرق به پاڅېده ـ په قهر به روانه شوه خو په خله به یې اُف نه شو کولی ـــ کـه خلـه یـې سـپړده نـو د ملنـګ باچـا مریـدانو بـه یـې څـه حـال کولوـــ؟؟ او د خپـل عـزت او د نـاموس د بربـادۍ ډنډوره بـه یـې ثنګـه کولـه ـــ بـس د اور نـه ډك یـو نظـر بـه یـې پـه ملنـګ باچـا واچولوـــ چې هغه به لیدلی هم نه وه ـ هغـه خـو بـه پـه هاغـه سـرور کې نشه وه چې لږ مخکښې به یې ترلاسه کړی وه ـــــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زېبو ارمان اوس د مشال کامیابي او واده وه، د هغه په سر د واده د سهرې وه . هغې ته یوه جینۍ هم د مشال د جوړښت نه ښکارېده . د چا به اونه لنډه وه د چا به پوزه سترګې د خوند نه وو. زېبو ډېر وخت د مشال نه پټه پټه جینکو پسې وګرځېده خو د مشال مناسب جینۍ یې چرته هم په نظر رانغله ــ ځان له دې خپله خوښه کړې . . .!! یوه ورځ یې هم دغه فېصله وکړه چې د مشال د ژوند او خوښې اختیار به هغه ته په لاس ورکوم ــ!! او چې دا فېصله یې مشال ته واوروله نو مشال ډېر حېران شو ــ!! مورې !! زه به ستا په خوښه واده کوم ــ!! هغه د مور په غاړه کې دواړه لاسونه واچول ــ نه بچی!! دا واك دې ستا وي ــ!! ته چې هرڅنګه جینۍ خوښوې زما به خوښه وي ـــ !! هغې مشال په تندي ښکل کړو. مورې !! مشال ورو غوندې زېبو ته نور راجخت شو او زېبو پوهـ شوه چې مشال ورته د زړه څه پټه خبره کوي . . . . . . وایه زویه !! زه اورم ــ زېبو اوس مسکۍ مسکۍ مشال ته کتل ـــ او بیا مشال د زړه خبره خپلې مور ته وکړه ــ زېبو په کړس کړس وخندل ــ نو لکه زما بچی ماشاء الله دومره لوی چې ماله یې اېنړور هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتلې ده ـ هغې بې اختیاره دنګ لوړ لکه د چنار مشال خپلې سینې ته راجخت کړو ـ او په وړمبي ځل په دې حېرانه شوه چې د مشال اونه یې د ځانه دنګه لیدله هغې بیا بیا مشال ته کتل او لکه د ګل ورته په کتو مسکۍ مسکۍ کېدله ـ من من غټېدله ـ!! خو مشال هم نن لکه چې د خپلې مور سره د خپل ژوند د دې فېصلې پخلی کولو ـ مورې !! تا به زر بوځم چې ته یې ووینې؟ او زېبو یو ځل بیا په خندا شوه ـ ښه بچی !! زر به ځو ـ زما هم خپله اینړور لیدل ډېر ارمان دی ـ مشال د اطمینان یوه ساه راښکله ـ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای خبرولې نن زېبودخپل مشال مینې ته غلې ولاړه ـ د هغې خلې، پوزې، سترګو ته یې په یومخ کتل ـ هغې ته دا نخښې ډېرې اشنااشنا لیدی شوې په دې نخښودهغې ډېر سود کېدوـ زېبونازکه سپوږمۍ ـ ـ ځان ته کلکه راترغاړه ویسته ـ مشال او سپوږمۍ ـ ـ ډېره ښکلې جوړه ـ ـ بالکل د هم داسې اینږوارمان مې کړی وه ـ ـ بچی!! ډېره خوشحاله یم چې تازماپه زړه کې پټ خپل ارمان پېژندلی هم وه ـ هغې د مشال د خوښې ډېره ستائینه کوله ــــ او سپوږمۍ د حیا نه په ولاړه ولاړه داسې راتوله وه چې د سترګو په بلو یې ګېدې ګېدې بانه د حیانه نه پورته کېدل ـ دپوهنتـــون لویـــه دنیـــا د دوي پـــه تماشـــه وه ـــــ سپوږمۍ پـــه ربښتیاسپوږمۍ وه، په زمکه راښکته شوې سپوږمۍ، خوزېبواوس بیادخپلوسوچونواوفکرونوسره په انګته وه دهغې دننه یوناقلاري راپورته شوې وه ـــ یوې تلوسې کلکه رانیولې وه ـ داسترګې دچاپه شان دي؟ اوبیاچې سپوږمۍ دخبرو لپاره شونډې پرانستې ـ ـ ترورجي تاسوراځئ ـ ـ نو زېبو ته داغږهم ډېراشنااشنا ښکاره شودهغې په غوږونوکې دتېر وخت د اوازونوغږونو ـ یوشور راتلو ـ ـ خو هغې په یو غږ پسې ورستو بیا بیا کتل ــــ یوه څهره د هغې د سترګو مخې ته بیا بیا راتله ـــ او زېبو په سپوږمۍ پسې روانه شوه ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملنګ باچانن سم با چاوه ـ د هغه دعمرونو لوی خواهش نن ترسره کېدو ـ د لري کلي نه یو سپین ږیري بوډا ورته ډېرې ورځې پس خپله وړه تنکۍ لورنن لاس نیولې راوستې وه ـ بابا ! ستا په دعا خدای جکه جوړه کړې ده ـ په دې به د پېریانو غوټه ډېره راتله اوس ښه ده ـ ماپه زړه کې داسې منلې وه چې که لور مې خدای د دې غوټې نه خلاصه کړه نودابه د خدای په رضا په شکرانه کې بابا له ورکوم، نن مې خپل لوظ ترسره کړو تاته مې راوستې ده دا اوس ستا ده چې که ته یې خپل هر مرید ته په نکاح ورکوې ـ بوډا لاسونه جوړه کړي رانسکور ولاړ وه ــ او ماشومې د ویرې یوخوا بل خوا کتل ــ ملنګ بیا یوځل د خپل لرلي عادت ترمخه د پټو سترګو د رؤ نه د ماشومې مخ او بدن ته نبغ نبغ کتل ـ ـ د جینۍ د مخ کړه وړه هم ډېر ښه وو او د سینې باغ یې هم ګل شوی وه!! جزاك الله ـ ـ حق الله ـ ـ ملنګ باچا چغې کړې اودماشومې نه وارخطاشوـ ـ د بوډا پلار نه یې کلك لاسونه راچاپېره کړل ـ ـ بابا کور ته ځو ـ ـ ـ هغې په ویره د پلار مخ ته کتل ـــ نه لورې ! اوس به ته دلته یې د باچا سره ـ ماشومه پړینګ چې په ژړا شوه ـ ـ ـ او پلار یې د تګ لپاره ځادر په اوږه سم کړو ـ د جینۍ لویو لویو چغو دنیا ورانوله ـ ـ ـ بابا ـ ـ ـ بابا ـ ـ ـ خو ـ ـ ـ د باچا یو مرید ډېر په تادۍ ماشومه لاس نیولې دننه بوتلې وه ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

زېبوته ټوله شپه دسپوږمۍ مخ اوکړه وړه رایادېدل ــ هغې به سترګې د خوب لپاره بیا بیا پټولې خو خوب یې د سترګونه ډېرلرې تلی وه ــ دهغې دفکرپه ککوړي کې د سپوږمۍ دمخ اوکړووړو ستن انښتې وه ... ځکه خو بیابیا یې سترګوته هاغه څېره راتله ... دډېرو ګمانونو سره .. د تېر وخت د تصویرونو سره ... یو تصویر چې د هغې د زړه او د خیال نه ټول عمرهیڅ یوې پېښې نه وه بهرکړی چې د هغې د یادونو او ژوند سره یې سفر کړی وه ــ چې د هغې په زړه بیا بیا راورېدو ــ او بیا د سپوږمۍ اواز لکه چې دې اواز هغه په خپل جادو کې راګېره کړې وي . لکه چې د دې خوږلت په هغې د شهدو باران کړی وي . هغې ته هرڅو که د نن شپې بې خوبي ډېره محسوسېده خو د هغې په زړه کې د ماشوموالي یوه مینه یې راژوندۍ کړې وه ــ هاغه مینه چې د ډېرو ترخو پېښو او حادثو سره هغې بایېللې وه ــ نن یې د سپوږمۍ په څېره کې خپله مینه لیدله ... خپله ورکه مینه ــ! هغې ته د مشال مینه هم رامخې ته شوه ـ مونږدواړه په یوه څېره څنګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مئین اوختو . ؟ زېبوپه دي خيال د ځان سره مسكۍ شوه . خداى خبر چي د مشال دسبق په سرته رسېدوكي څومره وخت وه؟ هسي نه سپوږمۍ څوك وانخلي له مونږنه ـ!! هغه به دي ويري ډېره ناقلاره كړه ـ زه به يي زر د خپل مشال ژوند ته راولم ـ هغي په يو عزم ستركي پټي كړي . . . او د خوب خوږي دنيا ته ورغله ـ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملنګ باچا په دعا که چا د زړه مرادونه موندل او که نه خو د ملنګ باچا د خپل زړه غوښتنه ترسره شوې وه ــ يوه داسې جينۍ يې کور ته راغلې وه چې لا يې د بلوغت په درشل پښه هم نه وه ټينګه کړې ـ د کچه عمر ښائسته وړه جينۍ اوس د ملنګ باچا جائداد وه ــ نصيبه چې د خپل نصيب په داؤ چا ګټلې وه ــ د ملنګ باچا د زيږه زيږه لويو ګڼو سپينو تورو ګډو وډو وېښتو ـ ـ ـ د لويې ږيرې ـ ـ ـ سرو سرو سترګو او د زيړ زيړو غاښونو نه به ډېره ويرېده ـــ د ورځې خو به ملنګ باچا په خپله دېره کې د ګڼو خلکو ترمينځه ناست وه خو د شپې به د نصيبې خوا له راغلی وه ـ لرې لرې به د سپو د غپلو اوازونو نصيبه ويروله ـ ـ ـ خو اوس به هغه د يو بل ځناور وحشي غاښونو، تېرو پنجو او نوکارو هم غوڅوله ـــ د هغې د معصوم زړه دننه جهان به لکه د زلزلې په لړزان وه، د خوبونو د خيالونو دنيا به پرې رانسکوره شوه ـ ـ ـ او چې کله د دې ځناور دوو غټو سترګو په ډېر هوس د هغې د نازک بدن نه خپلې کلکې لکه د کاڼو لېچې راتاؤ کړې ـ ـ ـ د سينې تور

(c) ketabton.com: The Digital Library

خيرن او کلك تامبو به يې پرې راپرېوتو نو د هغې د احساساتو دنيا به د ويرې نه په خوب اوده شوه ــ بس اوس به دوه بوړنېدلې سترګې پټې رڼا کېدې . . . او بيا به د هوس غلام ورو ورو د هوس د بامه راغورځېدلی وه . . . د ماشومې نصيبې ساګانې او سلګۍ به ډېرې بې کوره وې ــ زه خپل بابا ته ځم ــ خپلې ادې ته ځم ــ ماشومې به په سرو سترګو ژړل ـ هغې به په خپل مخ لاس بيا بيا وهلو ــ لکه چې هغې خپله ورکه څهره لټوله ــ د ټول بدن تماشه به يې لکه د وير او ماتم په څير کوله ــ هغې ته د خپلې مور ډېرې خبرې رايادې شوې ــ هغې به خپله نازو لې چېلۍ روزانه غره ته څرولو له بوتلله ــ او چې د تورو تورو وېښتو غبرګې کونځۍ به يې په تور لېلني څادر کې کلکې پټولې نو د خپل پلار د نسوارو په ډبې لګېدلې شيشه کې به يې بيا بيا کتل ــ د ځان سره به مسکۍ کېدله ــ او ادې به يې د منداهو په لاس تکې سرې خاوريني کټوۍ ته ناسته وه شوملې به يې شاربلې ــ ويړکي پام کوه ــ!! نصيبو به په ترپکو ترپکو چېلۍ روانه کړې وه ـ کچې ـ کچې ـ ـ او مور به د هغې د نوي پېغلتوب ويرې واخسته ــ د نصيبې په زړه کې به د خپلې ګرانې ادې خبره ډېره اوړېده راوړېده هغې د پردي نارينه څنګ ته نه تللو خبره د ادې نه ډېره اوريدلې وه ــ د پردي نارينه څنګ ته تلل ګناه ده ــ او دغه د ګناه او عذاب ويرې خو د اولس خان نه هم په څنده ساتلې وه چې روزانه به يې ورسره په غره کې سترګې څلور کېدلې ــ څنګه په مينه مينه به يې ورته کتل ــ کله به په يوه بهانه د نصيبې څنګ ته رانزدې کېدو کله په بله ــ خو نصيبې اولس خان يو پردی نارينه ګڼلو ــ اولس خان هم د څوارلسوپنځلسو کالو مضبوط ښائسته زلمی وه ــ د چېلو يوه لويه رمه به يې روزانه دې ځای ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوستله ـ د نصیبې ښائست او پتې مینې د هغې ځنګ ته لېوالې کړې وه ـ خو... "ادې مې یائې ته پردای ویړکی یې ـ"
نصیبې به زر مخ په تور څادرګي کې پټ کړو ـ او اولس خان به غلې د هغې د ځنګ نه روان شو خو خپل پرېښې زړه به بیا بیا وروستو په کتو مجبوره کولو ـ نصیبې به هم په اولس خان پسې تر لرې لرې کتل ـ د زړه په درزا کې به یې د هغه د پټې مینې یوه کونتره ناسته لیدله ـ!! خو د ادې د خبرو د ویرې به په مخه روانه کړه ـ!! او بیا هم دغه ویره وه ... د هغې معصوم خواهشات وو د هغې ارمانونه او احساسات وو ـ د اولس خان پټه مینه وه چې نصیبه یې د یو ښائسته ذهني کېفیت ښکار کړه ـ اولس خان د هغې په خوبونو هم قبضه کړې وه په خوب کې به هغه اولس خان سره ډېره لرې لرې ګرځېده ـ خو هرکله چې به اولس خان په خوب کې د هغې ځنګ ته ډېر رانزدې شو دومره نزدې چې ..... د هغه ساګانې یې په خپل مخ محسوسولې، نو د اولس خان تودو تودو ساګانو هغه هم ډېره نشه کړه او بیا به هغې ته خپله ادې مخې ته ودرېده ـ هغه وویرېده او چغې به یې کړې ... خو په خوب کې دغه رنګ چغې او ویرېدل د نصیبې اوس برخه وه ـ خوبونو به هغه ډېره په لړزان کړې وه ـ خو هغې چاته هم د خپل زړه خبره نه شوه کولې ـ او داسې یې بابا هغې ته د پېریانۍ نوم ورکړو او خپله نصیبه به یې په دم درود او باباګانو ګرځوله ـ خدای خبر چې کله یې ملنګ باچا ته راوستې وه ـ نو د نصیبې پېریانو هغه لړه پرېښې وه ـ او د نصیبې د بابا اوس دا کلك یقین وه چې د ملنګ باچا دم او دعا د نصیبې نه پېریان پاڅولي دي ـ او دا یې په زړه کې کړې وه چې په شکرانه کې به خپله دغه لور ملنګ باچا ته ورکوي ـ !! اوس نصیبه د ملنګ باچا د کور جاګیر وه ـ خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر ځل به د ملنګ باچا د هوس ناکې غوټې نه پس به نصيبو خپل مخ او ځهرې ته بيا بيا کتل ... لکه چې هغې خپله ورکه ځهره لټوله ... خو د هغې د مخ نوکارې نوکارې شوې ځرمنې به د درد يوه څړيکه د هغې په زړه کې راوچته کړه ــ هغې ته به د ملنګ باچا د هوس ډك نظر هر وخت کتل ـ!! اوس هغه هم په دې پوهـ وه چې دا يې نصيب دی ــ هم دغه يې کور دی ــ!!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشال په دې ډېر خوشحال وه چې زما خوښه مې د مور خوښه ده . د هغه دا هم زړه وه چې ډېر زر د سپوږمۍ کورته خپله مور په جرګه بوځي او د سپوږمۍ لاس وغواړي ـ خو لا یې د اوچتو زده کړو اخري کال وه او دا کامل د هغه او د سپوږمۍ ترمینځه پروت د ډېرې لویې فاصلې په څیر هغه ته ښکارېدو ـ !! هغه د مور ټولو خوبونو ته کتل ـ پلار خو د هغه د ژوند نه د خپل نوم او وجود څادر ډېر پخوا راټول کړی وه ـ هغوي یې په ډاګه پرېښې وو ـ د مور په دنیا دولت یې پلار خپل دواړه لاسونه ډېر مخکښې پاك کړي وو ـ او دې تجربې یې مور ته لوی سبق ورکړی وه ـ هغه د خپلو لاسو پښو د ګټې سره د خپلې مور د خوبونو تعبیر جوړېدل غوښتل . په خپل برکت به خپله سپوږمۍ خپل کور ته راولم ـ د پلار د لاسه ورته پاتې د یوې دشمنۍ بد یې هم په یك

(c) ketabton.com: The Digital Library

یواځې سر هوار کړي وو۔ او د مور ډېر دولت یې په روغه کې ورکړی وه ـــ د روبینې ورونو یې په پلار د مرګ دعوه کړې وه ۔او دلته به قانون ته د پلار په ځای دې ولاړ وه ـــ ډېرې سختې خو پرې دغه دشمنۍ هم راوستې وې ـــ اوس یې ایله ترېنه ساه اخستې وه ـــ د روبینې خله یې ډکه کړې وه ـــ د وخت د ډېرو سختو او کړمو تاریخ یې ټپ کړی وه ـ بس اوس یو ارمان ته ژوندی وه ـــ خو زېبو ډېره ګډه وډه وه ۔ هغې د اقبال د ژوند اوس هم خېر غوښتو ـ د اقبال د راتګ هیله یې ژوندۍ ساتله ـ پښتنه وه ـ د اقبال کړه یې هېر کړي وو ـــ خو په اقبال چې د روبینې د لاسه څه تېر شوي وو هغه یې یاد وو ـــ د اقبال سره لرلې پټې همدردۍ به هر وخت ناقلاره ساتله ـــ د زېبو دا هم خیال وه چې په اقبال د حالاتو د لاسه ډېرې سختې تېرې دي اوس به زما سره په خپلو کړو ستومانه دي ـ که د پښېمانۍ سره زما څنګ ته راغلو زه به یې خامخا بخښم ـ خو هغې ته څه پته وه چې هغه خو په هر حال کې د خپل زړه دنیا اباده ساتي ـــ!! د اقبال ډېرو نخښو ته به یې پټ پټ ژړل ـ د مشال نه به هم ویرېدله، ولې چې د مشال په زړه کې یې د پلار لپاره هیڅ ځای نه لیدو ـــ خو د مشال د واده کوېژدن په خوشحالۍ کې دې اقبال نه وي زېبو دا کله زغملی شو؟ بس د اقبال څه درك یې نه لرلو ـــ خو دا یقین یې وه چې هغه ژوندی دی ـــ او په دې طمع هم وه چې هغه به خامخا راځي ـ بل خوا یې چې د کله نه سپوږمۍ لیدلې وه ـ د هغې مخ او کړو وړو ورته د خپل ژوند د ماضي د ګوټونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـه نعـرې وهلـې ـ هغـې دا هرڅـه يـو خـوب ګڼلـو، يـو خيالـ ـ ـ ـ وخت او زمـانو خـو د ژونـد د تېـر ژوندپـه ټولـو هيلـو او حوالـو لوبې کړې وې خو خدای خبر ولـې د سـپوږمۍ سترګې او غږ يې خپله يوه حوالـه ګڼلـه ــ خو سوچ او فکـر بـه يـې پـه ځـای ودرېدوــ!! دا ماتـه د چـا پـه شـان ولـې ښـکاري؟ او زېبـو د خپلـې دې پوښـتنې د جـواب لپـاره د مشـال د نـوم جرګـه د سپوږمۍ کور ته روانه کړه ــ!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نصیبې ژوند اوس په یو تور کوهي کې وه . هغې ته دا هم نه وه معلومه چې د ملنګ باچا سره یې نکاح شوې ده او که نه دمال غنیمت په توګه ترینه ملنګ باچااستفاده کوي ـ هغې هم د خپلې دې لرلې پوښتنې جواب غوښتو ـ او دا ځل چې د ملنګ باچادهوس سترګې بیاسرې شوې . . نونصیبه سمدستي دهغه مخې ته ودریدله ـ!! ملنګ باچاته یقین نه راتلو . . هغه سترګې ځمبولې . . نصیبه یې دلاسه ونیوه اوبیا . . دهغې حوصلې هغه جوابي کړه . . . د هغې څهره بیانوکارې شوې وه . . ګریوان یې تارتار وه . . . څو سلګو یې په شونډو سر وخوړو . . . سترګو کې راغلې اوښکې یې دخپل حلق نه تیرې کړې . . .!! اوس خوملنګ باچاوهل ټکول هم کول ـــ او چې نصیبې به ورته ووئیل چې نن ناجوړه یم نو د هغه وجود به اور واخستو . . . دا په کې لاچا راوستي . . . !! وهل خوړل . . . خپلې اوښکې څښل . . . او پاڼې پاڼې کیدل اوس د نصیبې نصیب وه ـــ ملنګ باچا نصیبه په نصیب موندلې وه ـــ هغه د نصیبې د رضا ساتلو لپاره اوس د نکاح لاره وکتله ـــ!! نصیبه نن ډیره خوشحاله وه ـــ د هغې د زړه نه د اولس خان مخ او تصویر اوس ورو ورو په وراني وو ـ ملنګ باچا ورسره خپله ملنګي پرېښودله ـــ او دواړه یو بل ځای ته روان وو ـ د ملنګۍ کند کچکول چې نن هغه څنګه د ځانه اخوا کولو ـ نو هغه ته رایاد شول چې هغه اقبال وو ـــ او د هغه په ژوند کې زیبو او مشال هم راغلي وو ـ خو اوس هغه د خپلې نصیبې وه ـــ دا کور ورکوټې دنیا وه وه نصیبې په خپلو لاسو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سینګار کړو ــ اقبال څو جوړې جامې هم نن نصیبې له راوړې وې ــ نصیبه خوشحاله وه ــ او بیا داقبال په نکاح کې راغلې وه ـــ اوس د اقبال کواره بیا د مخکښې په شان جوړه شوې وه ــ اقبال به هر وخت نصیبې ته دا خبره کوله ـــ ستا لپاره مې هر څه پرېښودل . . . ته دې هم مور و پلار مه یادوه ـــ بس دا دې کور دی او زه دې خاوند ـــ نصیبې نور څه غوښتل اوس خو به اقبال ډېر سینګار کړی ګرځېدو . . . وخت خو یې په ځوانۍ لوبې کړې وې خو د هغه رنګ جوڼه اوس هم بده نه وه ــ بس که د لاسه یې څه تلي وو نو د ملنګۍ ګټه او پېسې . . . خو د هغه سره دومره مال راجمع شوی وه چې پاتې عمر یې پرې تېرېدی شو ـــ د نصیبې وجود او ژوند ورته یو نوی سرور ورکړی وه . . . اوس د نصیبې په داسې صورتحال کې څه خاص رد عمل نه وه هغې به هغه څه کول څه چې به اقبال وئیل . . اقبال هم نصیبه اوس په نورو نورو لذتونو پوهه کړې وه هاغه عمل چې نصیبې به ترې چغې وهلې . . . خو اوس به یې خپل ټول ځان په ډېره مینه اقبال ته سپارلو ـــ د اقبال ژوند او احساسات په ځای شوي وو. خو کله کله به نصیبې چې په غور سره خپل عمر اوداقبال عمرته وکتل نو هغې ته به بې اختیاره اولس خان رایاد شو ـــ هغه به یې اوس هم د غره په لمن کې د خپلې رمې شړونکی شپونکی لیدو ـــ اوس به د هغه په شپېلۍ کې د ځوانۍ د یوې سندرې سوز ژړېدو هغې به دا ګڼل چې اولس خان دا شپېلۍ زماپه یاداومینه کې غږوي داسندره یې زمادهـ ـ خو زر به د اقبال څه خبرې لکه چې هغه دغرق خوبه راویښه کړه . . یو داسې ځای ته کډه نه وړو چې دشین غره لمنه وي ته به هم په چېلوپسې روان یې اوزه به هم خپله چېلۍ څروم ـ!! هغې نن د اقبال سره د خپل ورك ارمان خبرې کولې ـ اقبال به هغې ته نېغ نېغ وکتل ـ اوس داقبال لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ښځه وه ـ عامه ښځه چې دهغه کور پرې اباد وه ـ اقبال ته هاغه ورځې رایادې شوې چې نصیبه ورسره په نکاح رسېده ـ دهغې سره نزدیکت په دغه ورځوکې ډېرد خوندوه ــ د هغې بیابیادملنګ باچادلاسونودحصارنه تېښته یې هم د خوند وه ــ دهغې په چغه به یې زرد هغې په خله لاس کېښودونصیبه به غلې شوه اوبیابه ملنګ باچادخپل هوس سیندته ورودانګل ـ خواوس دنصیبې هاغه لاس پېښې وهل نه وو ـ دهغه نه به یې منډې نه وهلې ـ!!خوملنګ باچا چې دکله نه داقبال دکوارې زړه جوړه په غاړه کړې وه نونصیبه به ورته په کتونه مړېده ـ خود اقبال دننه یوسړی اوس هم دهوس غلام وو ـ په دې حقیقت هم خبر وه چې که وخت نصیبه د ده لپاره ــ د ده په مقام ودروي . . . نوایا ـ دنصیبې غوښتنې به اقبال پوره کړي؟؟؟ په دې احساس هغه ته چاپېره ژوند د هغه په مرۍ ورو ورو زور کولو ـ!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپوږمۍ کور د ښار نه لرې لرې په یو کلي کې وه ـ کلی
ښه اسوده وه ـ د کلي شینکي او اونو بوټو د زېبو خیالات ډېر شنه
کړل ـــ د هغې په خیال کې اوس هم سپوږمۍ مسکۍ
ولاړه وه ـــ خو د زېبو فکر هم هاغه شان په یوه نقطه کې ګېر وه ـــ
د سپوږمۍ مخ سترګې او غږ ـــ نن به هغې د خپلې تلوسې ذکر
خامخا کولو ـــ د سپوږمۍ کور رانزدې وه ـــ مشال په مزه مزه
ګاډی روان کړی وه ـ د مور توجه به یې بیا بیا ځان ته راړوله ـــ
خو زېبو ډېره لرې تلې وه ـــ د هغې د فکر ټولې وزرې د سپوږمۍ
د مخ سترګو او اواز په اسمان خورې شوې وې ـــ مورې ـ!! تاسو
سره ستاسو مشال هم دی ـ مشال په ډېره مینه د خپلې مور خوا
ته وکتل هئ؟؟ او زېبو په خندا شوه ـ د سپوږمۍ د کور په درشل
زېبو ایله پښه اېښې وه ... د هغې زړه نن خدای خبر ولې بې واره
بې واره درزېدو ـــ په هغې هاغه احساسات هډو ښکارېدل نه
کوم چې د زوي لپاره د جینۍ د کتنې په موقع د یوې مور وي ـــ!
هغه خپله هم ډېره حېرانه وه ـ او چې څنګه هغې د کور په انګړ
کې قدم کېښودو ـــ د یو مناسب کور چې د نفاست او سلیقې
هنداره وه ـــ مخامخ په دالان کې د بُرجۍ سره ولاړې یوې درنې
خورې ښځې چې د زېبو د عمر به وه ـــ هغه په خپله مسکا کې
راټوله کړه ـ او بیا څو قدمه د هغې د هرکلي لپاره د دالان نه
راښکته شوه ـ په زېبو خو لکه چې سر وچورلېده ـ په ځای داسې
ولاړه پاتې شوه لکه چې چا ترېنه ساه ایستې وي ـ اُف!! زېبو زر د
دالان ولاړه بُرجۍ په دواړه لاسه ونیوله ـــ خو د زېبو نه زیاته

(c) ketabton.com: The Digital Library

حېراني خو د دغې ښځې د مخ نه هم ښکارېده ـــ تت...ته... ګورګوره نه يې...زېبو د هغې مخ اوس د نزدې نه ليدو...او د زېبو د دې پوښتنې سره ګورګوره هغې ته ورترغاړه وته...وئې زېبو !! ته؟ او دلته؟ دا زه څه وينم...دواړو يو بل ته غېږه ورکړې وه ـ خو د لږ وخت لپاره په ولاړه ولاړه دواړو د يو بل په سترګو کې وکتل ـــ تېر وخت لکه چې بيا په دانګو راغلى وي ـــ!! ګورګوره او زېبوـ ـ ـ د ماشوموالي دوه همځولې، دوه ترلې، ـ ـ ـ چې د عمرونو ډېره برخه يې د مشرانو د تربګنو او دښمنو د لاسه لرې لرې تېره کړې وه ـــ خو بيا يو دور يوې پېښې دواړه هم داسې د يو بل همځولې سهېلۍ ساتلې وې ـــ په لارو کوڅو کې يې يو ځاى منډې وهلې وې ـــ خو بيا د وخت او حالاتو د لاسه د يوې بلې شرمناکې پېښې د يو بل نه د تل لپاره شوکولې دي ـــ زېبو ته چې خپل مشر ورور طاهرشاه ناڅاپي وژنه رايادة شوه نو دا وخت د هغې په زړه يو ځل بيا د هاغه لوى غم ورغلي زخم خله وازه کړه ـ د هغه په وژلو کې خلکو د ګل پاڼې او شفيقي لاس يادوه ـــ او د موقعې د شواهدو ترمخه دا خبره په دواړو ثابته شوې هم وه ـــ خو د ډېر وس باوجود د دواړو درك نه وه لګېدلى ـــ او بيا زېبو ته د ګل پاڼې متېزتوب د يو کسبګر سره د تښتېدو پېښه هم رايادة شوه ـــ وخت ډېر زخمونه ټکور کړي وي ـ خو کله کله هم د وخت د لاسه ټکور شوي زخمونه...ورغلي پرهرونه بيا تازه شي ـــ دا حال که د زېبو وه نو د ګُرګُرې هم وه ـــ دواړو خپل غمونه ډېر وخت وژړل ـــ سپوږمۍ په دې نوې اتفاق ډېره حېرانه وه بيا بيا يې کله د مور او کله د زېبو مخ ته کتل ـــ او بيا ډېره موده پس ګورګوره او زېبو دواړو يو بل ته د مودو او زمانو قيصې کولې ـــ چې د ګل پاڼې په ناولي قدم مونږ د شرمه چرته لرې کډه يوړه نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور او پلار مې د تهمتونو ژوند نه شو کولی ځکه خو رانه دواړو پرله پسې سترګې پټې کړې ـــ زمری وړور مې د غیرت او پښتو د لاسه په اور کې سوزېدو خو د هغه په پښو کې لویه زولنه زه وم ـــ که زه نه وی نو هغه به د زمکې د تل نه ګل پاڼه او شفیقی راویستي وو او په ګولو به یې ساړه کړي ووـــ دغه وخت زما لپاره یوه کورنۍ راوچته شوې وه چې زمري ورته ډېر په سادګۍ زما لاس ورکړوـ ننګیال په رښتیا د ننګ او ناموس یوه نمونه وه ـ زما نه یې په خپله مینه هرڅه هېر کړل ـــ د زمري پښه خلاصه شوه او په دواړو پسې ووتو ـــ ګُرګُرې په دمه دمه خپله د ژوند کیسه کوله ـ او زېبو د ګُرګُرې د ژوند قیصې ته غوږ غوږ وه ـــ سپوږمۍ د مشال د خوا نه نه خوزېده ولې چې ګُرګُرې په ډېره مینه مشال او س خپل کور ته رادننه کړی وه ـــ ډېر وخت یې د خپلې سینې سره جخت کړی وه ـ بیا بیا یې ښکلولو د دې وخت د خوشحالو او غمونو کېفیت څه ډېر عجیبه وه که یو خوا ډېرو مئینو یو بل په مودو او زمانو پس راپېدا کړي وو نو بل خوا دوه میین زړونه هم اوس داسې بې واره بې واره درزېدل لکه د ژوند په دې ښکلې او حېرانونکې پېښه یو بل ته ډېر رانزدې شوې وي دومره نزدې چې روحونو او زړونو یې هم د یو بل سره د نزدیکت قیصې شروع کړې وي ـ نن د دې ټولو مئینو په زړونو هرڅو که زاړه پرهرونه لکه د پرانستو شونډو بیا غوړېدلي وو خو د ژوند ، د مینې او د زړونو د قربت یو لاژواله احساس پرې تودې پهې هم لګولې ـــ دا وختونه ډېر ښکلي ووـ زېبو او ګُرګُرې بیا د مینې جهان جوړ کړی وه د خپلو قیصو سره د خپلو یادونو سره یې د دې وخت د لمحو په فراخه مېدانونوـ او د مینې کوڅو کې منډې وهلې ـــ کله به یې د مشال او د سپوږمۍ د نومونو لولکۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانیولې ...او کله به زېبو د اقبال د نامې په یو رنګین پتنګ پسې د کوټې بام ته ورختله ـــ!! د یادونو په دې جنج کې به یې کله مایوسه او خفه خفه وران کاری زمری لیدلو ـ او کله طاهرشاه او ظاهرشاه ـ خو چې ځنګه به د یاد ستنه د ګل پاڼې د نوم حد ته راورسېده ـــ نو زېبو او ګورګوره به غلې شوې ـــ یوه شېبه به دواړو سرونه ټیټ نیولي ووـــ خو بیا به د مشال او سپوږمۍ د پستو پستو لاسونو احساس د دواړو ټیټ سرونه په ډېر ویاړ راوچت کړل ـ د دواړو جوړه ډېره ښائسته لکه چې خدای د یوبل لپاره پیدا کړي ووـــ ګُرګُرې خپله پاتې کیسه په لنډو ټکو کې پایې ته کړه ـ زه په خپل کور کې ډېره اسوده وم ـــ خو بیا خبر شوم چې زمري خپل ارمان سرته کړی وه ـ شفیقی او ګل پاڼه یې خپل انجام ته رسولي وو ـ خو ـ د ګُرګُرې مرۍ د اوښکو نه ډکه شوه ـ په سترګو پرتو تورو چشمو یې د سترګو حال نه شو ښکاره کولی خو اواز یې ډك ډك کېدوـ زمري هم ځان ویشتلی وه ـــ او داسې لکه چې د یوې کورنۍ غمونو ته ته یواځې پاتې شوې د بلې غمونه ماته راپاتې شول ـ خو د ننګیال مینې زه د غم لاسو ته نه یم ورکړې .د ژوند په چمن کې مې پرله پسې ځلور ګلونه وغوړېدل خو شکر ټول د خپلو خپلو کورونو شوي دي ـــ دا یو پاتې ګل سپوږمۍ ده چې ...د سبق او تعلیم ډېره مینه یې لرله نو د دې د ارمان د خاطره مو د ښار په یو پوهنتون کې د لویو زده کړو لپاره دېره کړې ده چې د مشال سره یو ځای سبق وائي ـــ د ګُرګُرې کیسه پایې ته رسېدلې وه ـــ د دواړو د ژوند قیصې د سپوږمۍ او د مشال بام ته رارسېدلې وې ـ وخت ډېر تېر شوی وه —

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

اقبال د ژوند د یوې ډېرې عجیبه پرېشانۍ سره مخ شوی وه یوې ویرې یې د ژوند او اعصابو نه لاسونه چاپېره کړي وو۔ د نصیبې ځواني او پېغلتوب اوس داسې په درنجکو وه چې اقبال یې په رو ګودر نه پوهېدو۔ اوس به یې د نصیبې په ډېرو اشارو او نخرو سترګې پټې ساتلې ــ د هغې شوخیانو ته یې ډېر نه کتل ــ خو نصیبه ډېره بدله شوې وه ۔ هغه اوس خپلې ځوانۍ د احساساتو او خواهشاتو یوې اوچتې بلۍ ته خېژولې وه ۔ شپه ورځ به د هغې احساساتو لمبې کولې ــ د اقبال ځواني خو کله خپل ماښام ته رسېدلې وه ۔ د هغه بدن اوس د نصیبې د احساساو سیالي نه شوه کولې ــ هغه ته به خپل د ملنګۍ وخت او د نصیبې چغې نعرې او منډې رایادې شوې زړه به یې غوښتل چې یو ځل بیا هغه دور ته لاړ شي خو بیا به یې زر د خپله ځانه ماتې وخوړه ــ زه که هر دور ته لاړ شم خو دا وخت او اقبال به راسره وي نصیبه به راسره وي ۔!! او بیا پرله پسې چې د نصیبې خواهشات به داسې راپارېدلي او لمبه لمبه پاتې شول ۔ نو اقبال به د ځان سره ډېر ملامته وه د نصیبې سره به د سترګو لګېدو نه پاتې وه ــ هغه به یې کله په یوه خبره غولوله او کله په بله ــ خو نصیبه نه غولېده د هغې مخ به د قهر نه تك سُور وه ــ اقبال که به ورستو ډېره نازوله خو هغه به ډېره نیمګړې وه ــ په قهر به یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اقبال نه ځان راخلاص کړو ــ د هغې په سترګو کې به خپلو د نیمګړو نیمه خوا ارمانونو یو جهان ډېر خفه خفه وه هغې ته خپله ځواني او پېغلتوب بې معنې ښکارېدل ــ یو ځل به ورته بیا خپل تېر وخت رایاد شو ــ خپله نازولې چېلۍ یې په غېږه کې نیولې وه ـ کږه وږه د مستۍ نه به یې د غرونو په سر لکه د هوسۍ منډې وهلې ــ یو خوا بل خوا به یې اولس خان لیدلو ــ د هغه د مخ پلوشو به یې سترګې بربېښولې ــ د هغه په وړاندې روانې د بیزو رمه به یې ډېر خوښېده ــ او بیا چې به اولس خان پټ د هغې په خوبونو کې راتللو ــ د یوې شپې لیدلی خوب یې رایاد شو اولس خان د هغې د خواهشاتو ترخنګ رارسېدلی وه، هغې هم د اولس خان سره د خپلې ځوانۍ او نزدیکت احساس شریک کړی وه ــ او چې سحر یې د خوبه سترګې پرانستې وې نو ډېره خوشحاله وه ــ د اولس خان نزدیکت یې ډېر وخت احساسولی وه ــ! خو اوس اقبال د هغې مخې ته یو بې معنې تصویر وه ـ ګرځنده انځور ــ!!
او بیا هغې یوه فېصله وکړه ــ!!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

زېبو ډېره غلې غلې وه ــ ژوند هغه په يو داسې مقام ودرولې وه ــ چې يوخوا يې د مشال مينه وه ـــ او بل خوا يې دشمن . . . !! خو دا څنګه دشمن دی چې زما د ژوند او ماضي ډېرې حوالې ورسره تړلې دي . . . او بيا د ټولو نه لويه خبره . . . د هغې خپل ارمان د مشال د واده . . . !! د هغې مخې ته ډېر مشکلات راغلي ووــ هغه د يو نه هم نه شوه تېرېدلی ـــ ايا زه د خپل زوي د خوشحالو قاتله جوړېدې شم ــ؟ ايا زه د خپل ورور د وينې سره بې ننګي کولې شم ؟ ايا زه د خپل ارمان نه پښېمانه اړولې شم؟؟ اف خدايه!! دا دې په کوم ازمېښت کې واچولم ـــ هغه د ځان سره لکه د اور غرغنډه کېدله ــ او کله به د خپلو احساساتو په بڅرو لکه د ايره خول پرېوته ــ لکه د اوبو به پرې توې شوه ـــ ګُرګُرې !! ته چرته وې؟ ستا د خور د لاسه زما بې ګناه ورور وينې وينې تلی دی ــ!! زه به هاغه وينه څنګه بخښم ؟؟ هغه به د کرکې نه ډکه شوه ـــ د هغې زړه نه به ميني کډه وکړه ــ!! د غېرت او ننګ جهان به يې راولړزېدو ـــ خو بيا به يې د مشال سترګې سترګو ته راننوتې ــ اف!! هغې به زر خپلې سترګې پټې کړې ـــ!! مشال اوس د مور په احساساتو پوهېدوــ هغه ته د خپلې مور

(c) ketabton.com: The Digital Library

قربانۍ يادې وې ـ د هغې د سختو تاريخ يې هېر نه وه ــ! هغه هم يوه فېصله وکړه د خپل ارمان نه د پښتې اړولو فېصله ــ هغه ډېر خوشحال وه ـــ د ننګ غېرت او ناموس مخې ته د سپوږمۍ مينه هيڅ هم نه وه ــ هغه د خپلې مور ارمان په دې طريقه پوره کولی شو ـــ د خپلې مور د خوشحالو لپاره يې د خپل ماما د وينې د بدل اخستو اراده وکړه ــ!! اوس هغه ډېر مطمئن وه ـــ!! مورې !! ته ژاړه مه اوس زه يم ـــ!! او ته ګوره !! چې زه د خپل ماما د وينې بدل څنګه اخلم ؟؟؟

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننګیال د خپلې لور سپوږمۍ لپاره د مشال په شان زلمی غنیمت ګڼلو ــ هغه ډېرخوشحال وه ــ خو د جینۍ پلار وه نو په داسې موقع به د هلك د کورنۍ د اړخه د پیل په طمع وه ـــ!! ګورګوره خو د لور ارمان د اوس نه په ګډا کړې وه ــ د کشرې لور ارمان ورته ډېر ګران وه ـــ بیا بیا به یې د خپلې همځولې زېبو ناڅاپي راتګ او د مشال رشته خپله خوش بختي ګڼله ــ!! څنګه راته خدای خپل زاړه مئین راکړل مشال خو یې د قدرت یو لوی انعام ګڼلو. د سپوږمۍ خوشحاله او مسکۍ لیدو ورته د نوو خوشحالو یو نوی جهان را ویر کړی وه ـــ!! په سپوږمۍ یې ډېر سبق وییلو خو دا ارمان یې هم ورسره ورسره لرلو چې سم دستي د خپل کور شي ـــ اوس به سپوږمۍ د هغې خپل خورئي ته ځي ـــ خپلې ترور کره به ځي نو دا اطمینان او خوشحالي د ګُرګُرې د سترګو نه لکه د شرابو څڅېدله ــ!! هغې د ننګیالي سره تولـه شپه په دې خبرو تېره کړه ـــ!! خپل ارمانونه به تول په سپوږمۍ ترسره کوم ــ او دا به د زېبو د خاطره وي ولې چې ډېرې سختې یې لیدلي دي ـــ!! د ګُرګُرې په دې خبره ننګیالي په خوب خوب کې ګُرګُرې ته خبرې کولې ــ!! ښه ــ ښه ــ ــ !! او هغه به په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب ورغلو ـــ د ګُرګُرې درې لونه واده وې ... او ځلورمه یې د ټولو نه کشره سپوږمۍ وه چې په مور او پلار هم ډېره نیازبینه وه ـ په مشرانو خوږندو هم او خپلو درېوارو اوښو باندې هم لکه د خور ګرانه وه ـــ! څه هم که د ګُرګُرې نارینه اولاد نه وه خو خپلو زومانو هغې ته دا کمی نه وه ورکړی او د مشال لپاره خو یې دا فکر لرلی وه چې دا به زمونږ او د زېبو په شریکه زوی وي ـــ!! ګورګوره هم په دې احساساتو کې د خوب غېږې ته ورغلې وه ـــ!!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اقبال خو رڼا ورځ لکه توره تیاره شوه ــ د هغه ټولې پېسې او د کور نور قیمتي سامان نصیبې تښتولی وه ــ نصیبه د اقبال د کور نه تښتېدلې وه ــ د اقبال په لاس پښو کې دم نه وه ــ هغه د شرمه چا ته هم دا نه شو وئیلی چې ښځه رانه متېزه تلې ده ــ بس په پټه خله یې د هاغه ځایه پښې راسپکې کړې ــ هغه ته د نصیبې غوښتنې رایادې شوې . . . هغه ته خپلې کمزورۍ مخې ته هم ودرېدې ــ وخت هغه ځنګه لوبولی وه ــ داسې لکه هغه چې زېبو لوبولې وه ــ د هغې د مینې سپکاوی یې کړی وه ــ!! هغه ته ډېره ژړا ورتله خو هغه ژړلی هم نه شول ــ زېبو ورته مخې مخې ته کېده ــ مشال یې د سترګو نه نه اوړېدو ــ خو د خپلو کړو د لاسه یې د هاغه کور مخه نه شوه کولې ــ!! اوس هغه هرڅه د لاسه ورکړي وو ــ!! هغه د خپلو خواهشاتو نه وتلی وه ــ!! د خپلې مردانګۍ د ولاړ اس نه سر د لاندې راګوزار شوی وه ــ د خپل حرص او هوس د بامه پرېوتلی وه ــ اوس که د هغه د ژوند په لمن کې څه وو نو پښېمانۍ وې ــ ستومانۍ وې . . . !! هغه روان وه ــ خو دا ورته نه وه معلومه چې زه چرته ځم ــ یو بې لارې بې منزله مسافر چې وخت او خپلو حرصونو، خپلو طمعو . . . او خواهشاتو په یو پرله پسې زغل مجبوره کړی وه ــ هغه خپله سزا موندلې وه ــ د زېبو او د مشال سره د زیاتي سزا د هغې اخلاص پورې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خندا سزا ــ د خپل عمل او خپلو کړو سزا ــ هغه یوې اوچتې غونډۍ ته ختلی وه ــ ښکته یې تور تورې کندې لیدلې، لکه د تورو بلاګانو ــ هغه اراده وکړه ــ د دې ځایه دغه کندو ته ځان ګوزار کړه ــ!! هغه سترګې پټې کړې . . . په دې کندو کې تورې تورې اژدهاګانې یې وازه خله اوړې لیدې . . . لکه چې ده ته په طمع وي ــ نا . . ځان په دې تورو بلاګانو نه خورم لاخو ژوند کول دي ــ یو ځل . . . زیبو ته تلل دي مشال لیدل دي ــ د هغوي نه بخښنه غوښتل دي ــ په دې خیال هغه ورستو شو ــ او بیا په سترو سترو قدمونو د غونډۍ د سر نه راښکته شو ــ هغه ته دا هم نه وه معلومه چې دا کوم ځای دی؟ لکه هغه چې یو خوب لیدلو ــ یو سترې خوب ــ او بیا د لنړ وخت لپاره هغه . . . په یو نوی اخلاص د خپل ژوند او زړه په ورمبي اخلاص هغه د لنړې دمې لپاره په زمکه کښېناستو ــ!! او بیا چې د تګ لپاره د زمکې نه راولاړ شو نو د یو لاروي نه یې د لارې او ځای ځایګي تپوس وکړو ــ هغه د زیبو او مشال نه ډېر لرې وه خو د هغوي په لور یې خپل قدمونه اوچت کړل ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

زېبو چې ناڅاپي ګورګوره د ننګیال سره په خپل کور کې ولیدله نو یو ځل یې بیا په سترګو کې وینو چپې ووهلې ــ څنګه د غم سېلاب یې په کور راختلی وه چې طاهرشاه یې په سرو وینو کې لت پت راوړلی وه ــ!! که د ګل پانې لاس او صلاح په کې نه وې نو شفیقی یو غریب سړی وه هغه چرې هم دومره لوی ټوپ نه شو وهلی ــ زېبو دې خیالونو بیا ډېره زورله ـ ډېره یې ترخه کړې وه ـــ خو ګورګوره او د هغې د ژوند ملګری ننګیال ډېر ځیرك وو ـ هغوي د ډېرو ورځو نه دا خبره محسوسوله چې د زېبو ردعمل داسې کېدلی شي ــ په داسې صورتحال کې دا یوه قدرتي خبره وي ـ دشمن ته د انسان زړه دومره زر کله سپېندی شي دا خو ډېر وختونه اخلي ـــ!! ګُرګُرې اخر د زېبو نه د هغې د زړه خبره راوویستله ـ!! او زېبو یوه تېره چغه کړه ـــ هو!! هم داسې ده ... ته زما دشمنه یې ... زما د ورور د سر قاتلان یئ ... ما پرېږده ... د خدای لپاره زه به خپلو پرهرونو ته یواځې ژاړم ـــ ته بیا مه راځه ...!! زېبو به نور هم څه وئیل ــ خو ګُرګُرې او مشال دواړو ترېنه غېږې چاپېره کړې وې ــ ګُرګُرې خو بیا بیا ښکلوله د زېبو نه ډېر ګُرګُرې ژړل ــ!! ګوره !! زېبو ته ګرَمه نه یې ... خو زما څه ګناه وه ــ زه او ته خو دومره لویې هم نه وو ـــ چې هرڅه شوي دي هر چا کړي دي د خپلو کړو سزا یې موندلې ده ـــ مونږ به دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

هرڅه هېر کړو ــ د خپلو بچو د خاطره، د هغوي د خوشحالو د خاطره ــ!! وختونه اوس ډېر بدل دي زېبو..ته د مشال سترګو ته وخت ودرولې يې او زه د سپوږمۍ خوشحالۍ ته ــ راځه چې دا هرڅه هېر کړو ــ دا وختونه ... خپل کړوــ د تېرو وختونو د ماتم نه هيڅ هم نه جوړېږي زما خورې !! مونږ به بيا هاغسې وړې ماشومانې شو ــ منډې به وهو ــ!! اوس مو دا بچي مشران دي ــ دا مو مور وپلار دي ــ دا مو وختونه دي ــ دا مو سبا دی ــ او نن هم ــ تېر وختونه نور نه يادوو ــ د هاغه وختونو په سر به نن د نوي ژوند د خوشحالو لاسونه يو بل ته ورکړوــ ته بيا ګوره چې وختونه ځنګه خاندي...!! زېبو خپلې سترګې اوچې کړې ــ يوه شېبه يې د ګُرګُرې سينې ته خپل سر نزدې کړو ــ خو بيا ډېر زر مشال هغه د دواړو متو نه ونيوه ــ د هغې په سترګو کې يې وکتل ــ او خپل سر يې د مور د مينې سينې ته ورجخت کړوــ وختونو لکه چې هم د ډېرو خوشحالو سره يو بل ته غاړه وکړې وي ــ مشال ډېر خوشحاله وه ــ ګُرګُرې بيا بيا ځانله رانزدې کولوــ ننګيال د زېبو په سر د هغې لويه لوپټه سمه کړه ــ په سر يې ورته خپل دروند لاس کېښودو ــ خو اوس زېبو يو احساس يو غم بيا زورله ــ هغې بيا ژړل ــ ما درته ونه وئيل چې نوره مه ژاړه ــ ګُرګُرې بيا هغه دلاسه کوله ــ!! او په دې کې کړپ شو ــ وختونو لکه چې بيا يو اوږد چورلك وخوړو ــ اقبال تېتې سترګې سترې رانوتی وه ــ د زېبو سترګې د حېرانتيا نه وازې پاتې شوې ــ ته ؟؟ او اوس يو ځل بيا د زېبو د سترګو نه د اوښکو رودونه روان شوي ووــ زېبو د اقبال د سينې سره خپل سر اېښی وه لکه چې خپل مخ او سترګې د دنيا نه پټوي ــ وختونو ښه ژړل ــ خپلوۍ بيا وموسېدې ــ ژوند بيا په ګډا شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــــ د راتلونکو خوشحالو لاره پرانستې شوه زېبو او ګُرګُرې په مینه یو بل ته غاړه ورکړې وه لکه دوه تږې ارادې یو ځای ــــ د ډېرې ورکې نه یو بل ته لاس د ډېرو وختونو پس راغلي وي ــــ !! او چې زېبو د ګُرګُرې نه د سپوږمۍ او د مشال د واده نېټه غوښتله نو اقبال په خندا شو ــــ زېبو وطن د پښتنو دی د دې لپاره به ټول نن د ګُرګُرې خور کره خپله ورځو ـــ او د ټولو په هیره خندا نوي وختونه په ګډا کړل ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه او کور ودانی

د افغانستان ملي تحریک د هېواد پال او فرهنګپال شخصیت ښاغلي (قطب الدین رویدار) څخه د زړه له تله مننه کوي چې د دې اثر چاپ ته یې اوږه ورکړه. ملي تحریک ویاړي چې د علمي اثارو د چاپ لړۍ یې پیل کړې ده. دا لړۍ به دوام لري. موږ له ټولو درنو هېوادوالو څخه په خورا درنښت هیله کوو چې په خپل معنوي او مادي وس د کتابونو د چاپ دا لړۍ لا پسې وغځوي.

یو ځل بیا د دې اثر له لیکوالې او چاپوونکي څخه د زړه له تله مننه کوو چې د دې اثر د لیکلو او چاپولو جوګه شول.

په فرهنګي مینه

د افغانستان ملي تحریک

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوالې چاپ شوي اثار

شپون، شپول، شپېلۍ (شعر)

خو ته خبرې کوه (شعر)

دا هم هاغسې موسم دی (شعر)

افضل افضل شوق (تنقید)

له مانه مه بیلېږه (شعر)

نېمګړی کتاب (لنډې کیسې)

ملکه (ناول)

خپل اواز له تا نه اورم (شعر)

ته له ما څنګه یې جدا؟ (شعر)

د چاپ لاندې اثار

وختونه (ناول)

د اوښکو مارغان (لنډې کیسې)

په لاره ځم تږوله ځنګېږم (یونلیک)

ناچاپه اثار

کله کله (شعر)

اوس بیا څه (د کابل یونلیک)

د خپرونو لړ: ۳۸

د افغانستان ملي تحریک
www.melitahrik.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library